AMY ENGEL

DEVRİMİN KIZI

YABANCI

BEN IVY WESTFALL. KURUCUNUN KIZI.

Nükleer bir savaş sonrası hayatta kalan az sayıdaki insandan biriydim. 16 yaşında kendimi bir güç savaşının ortasında buldum. Annemin katilinin oğluyla evlenmeye zorlandım. Görevim o kadar da zor değildi. Devrime öncülük edebilmem için kocamı öldürüp ailemin yönetimi ele geçirmesini sağlamalıydım, o kadar...

Ben Ivy Westfall. Artık sistemin kurbanı değilim. Görevim artık eskisinden daha zor. İnandığım şeyler uğruna, her şeyimi kaybetme pahasına savaşacağım...

İsmim Ivy Westfall. Ben Devrimin Kızı'yım.

Çeviren: Aslı Tümerkan

TABANCI

23 TL

www.yabancıyayınları.com
facebook.com/yabancıyayınları
twitter.com/yabancıyayınları
internet satış: iDunakitap.com

Devrimin Kızı

Özgün Adı | *The Revolution of Ivy*

Amy Engel

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Düzelti | Eren Karadağ
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-59-3

Türkçe Çeviri © Aslı Tümerkan, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Amy Engel, 2015

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com ~ www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Amy Engel

DEVRİMİN KIZI

Çeviren
Aslı Tümerkan

Övgüler

"Gerçekçilik ve dikkatle yaratılan detaylar bu romanı bir kitabın ötesine taşıyarak okuyanların keyif alacağı bir maceraya çeviriyor. Amy Engel sizi karmaşık bir dünyaya doğru bir yolculuğa çıkaran ve küçücük detayları dahi düşünerek sizi bu dünyanın içine, adeta içinde yaşıyormuşsunuz gibi çekmeyi başarabilen nadir yazarlardan birisi."

— BookWhisperer'dan Jax

"Okurları kesinlikle tatmin edici bir son bekliyor. Engel harika bir iş çıkarmış!"

— Outlawpoet (Amazon Top100 Reviewer)

"İlk kitaba yaraşır bir devam kitabı. Aksiyonu yüksek bir macera. Bastır Ivy!"

— Mary Brebner (Amazon Vine Reviewer)

"Harika bir devam kitabı ve yazarın bir sonraki kitabının ne olacağını heyecanla bekliyorum, çünkü kesinlikle okuyacağım!"

— Bookworm (Amazon Vine Reviewer)

"Kaldığı yerden devam eden hikâyede tempo bir an bile düşmüyor. Bu seriyi kesinlikle genç ve yetişkin, herkese öneriyorum."

— Meslissa A. Palmer (Amazon Vine Reviewer)

"Bu seriye bayılıyorum!! İkinci kitap kesinlikle harika bir devam kitabı ve müthiş bir son. Bu seriyi kesinlikle okumalısınız."

— Rachel N. (NetGalley Reviewer)

Yanaklarımdan yaşlar akıyor, tuzları dudaklarımı yakıyordu. Gözyaşlarıma teslim olup kendime, kaybettiğim her şey için ve olacaklara karşı duyduğum korku yüzünden ağlama izni verdim. Eskiden olduğum kızın, asla olmak istemediğim eşin, olmayı reddettiğim katilin ve öyleymiş numarası yaptığım hainin yasını tuttum.

Artık bunlardan hiçbiri değildim. Başımı kaldırıp gözlerimi sildim. Kız çocuğu. Eş. Katil. Hain. Hepsi benim eski versiyonlarımdı. Artık hayatta kalan biri olacaktım.

Derin bir nefes aldım ve çiti bıraktım.

1

Kimse çitin öteki tarafında hayatta kalamazdı. En azından babam ben çocukken bana hep böyle anlatırdı. Ama artık küçük bir kız değildim ve babamın söylediklerine inanmıyordum. Bana Lattimerların zalim olduğunu ve ölmeyi hak ettiklerini söylemişti. Bana tek seçeneğimin sevdiğim erkeği öldürmek olduğunu söylemişti. Çok fazla konuda yanılıyordu. Hayatta kalışım konusunda da yanılacağına emindim.

Eğer yaşamak istiyorsam, çitten uzaklaşıp nehre doğru ilerlemeliydim. Ama o yöne doğru davrandığımda bile parmaklarım havada telin rahatlatıcı tanıdıklığını ararken tekrar tekrar kapanıp açıldılar. Çitin yanlış tarafında baygın ve yaralı olduğum hesaba katıldığında dün gece şansımın yaver gittiğini biliyordum. Beni bir hayvan bulmuş olabilirdi. Ya da bir insan. Bir daha böyle bir şansa güvenemezdim. Güneş batmadan nehre ulaşıp susuzluğumu gidermeliydim ve yaklaşan geceye karşı bir sığınak bulmalıydım.

Nehir uzakta olamazdı ama yine de oraya varmam saatler almış gibi geliyordu. Kaç kere durup dinlenmem gerektiğinin sayısını şaşırdım, nefesim kesik kesikti ve vücudum ağrı içindeydi. Düşüncelerim zihnimde uyuşuk ilerliyordu ve baş dönmesi hiç gitmeyen bir yandaş gibi, tepemde durup bir zayıflık ânı bekliyordu. Muhtemelen başıma aldığım darbeden dolayı beyin sarsıntısı geçirmiştim ama beyin sarsıntıları için ne yapılması gerektiğini hatırladığımdan emin değildim. Zaten ayaklarımı uzatıp buz alarak başka birinin fikrini sorabilecek durumda değildim. Boğazımda bir kahkaha yükseldi ama serbest kaldığında sadece çılgın, neredeyse delice bir ses çıkınca, dudaklarımı sımsıkı büzdüm.

Düşüncelerimi Westfall'a dönmekten alıkoymak neredeyse yürümek kadar çaba gerektirdi. Ama anılarımı bir kenara ittim. Burada artık benim olmayan şeylerin özlemini çekmek, sadece mahvoluşuma sebep olacak bir zayıflığa yol açardı. Onun yerine basitçe, bir ayağımı ötekinin önüne koymaya odaklandım ve bir parçam geride, aşamayacağım çitin öteki tarafında kalmış olsa da, ilerlemeye devam ettim.

Nihayet vardığım nehir, Bishop'ın bana Westfall'un sınırları içinde gösterdiği durgun göl gibi değildi. Burada nehir geniş olmasa ve gürül gürül akmasa da, akıntı güçlüydü. Toprak nehrin akıntısıyla kalktığı için, su akşamüstü güneşinde kahverengimsi gözüküyordu. Ama nehrin kenarına eğilip suyu ellerime aldığımda su oldukça berraktı ve lıkır lıkır içtim. İki elimle uzanıp açık ağzıma elimden geldiğince hızla götürdüm. İlk damlalar dilime çarpana dek ne kadar susadığımı fark etmemiştim.

Acil susuzluğumu biraz azalttıktan sonra yüzüme su çarptım. Kazağımı çıkarıp nehrin kenarına, yanıma koy-

dum, sonra da birkaç avuç dolusu su alıp dikkatle yüzümü ve boynumu ovdum, bir yandan da yaralarımı sıralıyordum. Beni dışarı atan muhafızlar kesinlikle bana hiç yumuşak davranmamıştı. Altdudağım şişmişti ve acıyordu, başımın arkası o kadar hassastı ki sıktığım dişlerimin arasından nefes çekmeden parmaklarımı üzerinde gezdiremiyordum. Kollarım düzinelerce çapraz derin sıyrıkla kaplıydı. Ellerimi soğuk suya daldırıp kanı ovalayarak sildim ve tırnaklarımın altındaki kiri çıkarmaya çalıştım.

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlayınca ince bir ışık huzmesi ağaçların arasından geçip alyansımı parlattı. Sol elimi suyun altında düz tutup altının parıldayıp dans etmesini izledim. Bishop'ın bunu parmağıma koyduğu günü, elimin nasıl titrediğini hatırlıyordum. Yüzüğü söküp atmak istediğimi, tenime değerken ne kadar yabancı ve kısıtlayıcı hissettirdiğini hatırlıyordum. Şimdi ise yüzüğü parmağımdan çıkarmam uzun bir dakika sürdü. Etimde bir çukur, yüzük olmadan çıplak hisseden pürüzsüz bir ten parçası bıraktı. Ama artık kaybettiğim her şeyi hatırlatan bu yüzüğü takmaya dayanamıyordum. Yüzüğü avucumda gevşek bir şekilde tuttum, sonra da elimi açıp nehrin yüzüğü sürüklemesine izin verdim.

Nehir kenarında geriye doğru çekildim, şimdilik suyun kayaların üzerinden geçişini dinlemekten ve batan güneşin sırtımdaki sıcaklığını hissetmekten ötürü mutluydum. Yaklaşan geceyi düşünmemeye çalışıyordum. Temel ihtiyaçlarım dışında hiçbir şeyi düşünmemeye çalışıyordum, düşünürsem korkumun ve kederimin altında çökeceğimden korkuyordum. Westfall'da verdiğim kararları tekrar tartmaya vaktim yoktu. Başka türlü davransam neler olabileceğini düşünecek vaktim yoktu. Kendimi kurban saymıyordum, ne de olsa kendimi kurban etmek benim seçimimdi, ama

eğer burada dikkatimi korumazsam kurbana dönüşmem çok kolay olurdu.

Arkamda ufak bir ağaçlık vardı, karanlık bastırdığında sığınmak için olabildiğince iyi bir yerdi. Artık susuzluk listemin ilk maddesi olmadığından daha önemli endişem, yiyecek bir şey bulmaktı. Babam bitmek bilmez derslerinde bana çitin öteki tarafında nasıl hayatta kalacağımı anlatmak için tek bir saniye bile ayırmamıştı. Bana hiç nasıl ateş yakacağımı veya küçük bir hayvan yakalayacağımı öğretmemişti. Herhalde planlarının işe yaramayacağı, yakalanabileceğimiz ve bana farklı bir tür eğitim vermesi gerekebileceğini hiç düşünmemişti. Bir kere daha beni yüzüstü bırakmıştı.

Sağımda hafif bir hareket dikkatimi çekince, ufak bir kertenkelenin kayaların üzerinde sekip güneşlenmek için duruşunu izledim. Nefesimi tutup kertenkelenin yaklaşmasını sağlamaya çalıştım ama eğer onu yakalayabilirsem onunla ne yapacağımdan pek emin değildim. Ama midemi kemiren açlık beni bunu denemeye zorladı. Ağırlığımı sol koluma verip sağ elimi azıcık yaklaştırdım. Son saniyede kertenkele amacımı hissetmiş olmalıydı ki kaçmaya çalıştı ama ben daha hızlı, daha çaresizdim ve parmaklarım pullu sırtını yakaladı.

Kertenkeleyi avucumda tuttuğumda bana donuk siyah gözlerle baktı. Ufak bir kaya alıp bunu kertenkeleyi ezmek için kullandım ve boğazıma kadar yükselen safrayı umursamamaya çabaladım. Kertenkeleyi kendime düşünme fırsatı vermeden, ağzımı kaplayan acı tadı almamaya çalışarak mekanik bir şekilde yedim. Gözlerimi nehrin karşısındaki bir noktaya diktim, yutkunmak çok fazla konsantre olmamı gerektiriyordu. Midem kertenkeleyi geri çıkarmak istedi ama yemeyi bitirince çenemi sıkıp burnumdan derin

nefesler aldım. Bishop'ın hamburgerlerini ve hindili sandviçlerini yediğim günler geride kalmıştı. Artık hayatta kalmak için ne gerekirse onu yiyecektim.

Kertenkelenin midemde kalacağından emin olduğumda öne emekleyip ağzımı suyla çalkaladım. Ağzımda sadece nehir suyunun tadı kalıncaya dek çalkalayıp tükürdüm. Güneş artık neredeyse batmak üzereydi, ağaçların arasında incecik turuncu ve pembe şeritler uzanıyordu. Hava hâlâ sıcaktı ama altta sonbaharın serinliğinin geleceği vaadi yatıyordu. Havanın benimle işbirliği çok uzun sürmeyecekti.

Kazağımı tekrar üzerime geçirip kendimi ağaçlığa doğru sürükledim. Bir top şeklinde kıvrılıp kendimi görünmez kılmaya çalıştım. Çitteki çocuklardan beri başka bir insan görmemiştim ve kimsenin beni izlediği hissine kapılmıyordum. Ama yine de açıkta hissediyordum, biri gelirse kendimi savunacak hiçbir yol yokmuş gibi. Uykuya kavuşmamın saatler sürmesini bekliyordum ama yıpranmış vücudumun başka planları vardı ve gözlerimi kapatır kapatmaz karanlığa sürüklendim.

Uyandığımda günün hangi saati; sabah mı, akşamüstü mü olduğunu, on iki mi, yoksa yirmi saat mi uyuduğumu anlamak zordu. Gökyüzü karanlıktı, batıdan koyu renk bulutlar geliyordu ve gök gürültüsü, fırtına geleceğini haber veriyordu. Uykumun daha çok baygınlık olduğunu tahmin ediyordum. Dinlenmiş hissetmiyordum. Vücudum tutuktu ve ağrıyordu, görüşüm de sanki dünyaya kirli camlı bir pencereden bakıyormuşum gibi bulanıktı. Kendimi oturmaya zorladığımda başımdaki sert acı yüzünden hızla nefes aldım.

Yakındaki fırtına için daha iyi bir sığınak bulmalıydım. Ilık bir gündü ama kıyafetlerim ıslanırsa ve hava soğursa ne olacağından korkuyordum. Nehirden uzaklaşmayı hiç istemiyordum ama kendime çok uzaklaşmayacağıma, sadece en yakın müsait sığınağa gideceğime dair söz verdim. Midem açlıktan kasılıyordu, o yüzden gitmeden önce nehrin yanına çömelip ağrıyı biraz azaltmak için avuçlar dolusu su içtim.

Nehirden doğuya doğru yürüyüp yağmura karşı iyi bir koruma sağlayabilecek herhangi bir şey aradım. Başta hiçbir şey yoktu, sadece boş, geniş bir arazi vardı. Savaştan önce aşırı nüfusun, dünyanın bütün sakinlerine yetecek yer ve kaynak kalmamasının büyük bir endişe sebebi olduğunu biliyordum. Şu anda ise gözle görülebilecek tek insan, tek hayat belirtisi bendim ve böyle korkuları hayal etmek zordu.

Gök gürültüsünün tiz çatırtısı yaklaştı ve sert bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu. Ufak bir tepenin üzerine geldiğimde, yakındaki bir arabanın paslı enkazını gördüm. Arabaya dikkatle yaklaştım ama on yıllardır kimsenin arabaya dokunduğuna dair bir belirti yoktu. Tekerlekler hiçe dönüşecek şekilde parçalanmıştı ve şoför tarafındaki iki kapı da sökülmüştü. Ön camın kırık olmasına ve içeriden gelen hafif çürük kokusuna rağmen, araba yine de sığınak açısından gördüğüm en iyi seçenekti. Arka koltuğa girdim ve çatlamış yırtık deriye yerleştim.

Fırtına sadece birkaç dakika sonra çarptı, yağmur arabanın kenarına doğru iniyor ve yandan içeri giriyordu, o yüzden kuru kalmak adına arabanın öteki tarafına kıvrılmak zorunda kaldım. Yağmurdan korunduğum için minnettardım ama hiçbir kafa dağıtıcı unsur olmadan hareketsiz kalmak zihnime yine Westfall'a dönme izni tanıdı.

Aileme. Bishop'a. Onun için hissettiğim özlem fiziksel bir ağrı gibiydi, göğsümde sıkışmış bir zonklamaydı. Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım ve ellerimi kapalı gözlerime bastırdım. Doğru dürüst tanımadığım birini unutmak bu kadar zor olmamalıydı. Bishop sadece birkaç aydır hayatımdaydı ama nasıl olduysa beraber geçirdiğimiz zamanın uzunluğuyla hiç ilgisi olmayan bir iz bırakmıştı.

Ellerimi indirip gözlerimi açtım ve yağmurun arabanın önündeki uzun çimlere çarpışını izledim. Zihnimi düşüncelerden arındırmaya gayret ettim. Belki de artık bu şekilde, kendimi beyaz bir boşluk olarak tutup, hayatım sadece dün başlamış ve öncesinde hiçbir şey olmamış gibi yaparak hayatta kalacaktım. Göz kapaklarım ağırlaştı ve nefesim yağmurun sesiyle derinleşti. Kendime çökme izni verdim ve başımı kirle kaplı pencereye dayadım. Belki de bu kadar çok uyumamın iyi olmadığına dair kısa bir düşünceye kapıldım ama sonra kendimi kayıtsızlığa teslim ettim. Hiçbir şey olmasa bile, acıya mola vermek hoştu.

Başta beni ısıran köpekle ilgili rüya görüyorum sandım. Kardeşim Callie'nin kendi zinciriyle boğduğu köpekle ilgili. Hırlamayı duydum ve ıslak tüylerle kötü kokulu nefesi duydum. Havayı yumruklayarak yattığım yerde dönerken elim sert ve kaygan bir şeye çarptı. Fal taşı gibi açılan gözlerimin ilk gördüğü şey arabanın içiydi, elim deri koltuğa dayanmıştı. Vücudum şimdiden geriye çekilmişti ve beynim tam kavrayamasa da tehlikenin farkındaydı. Arabanın açık kapısında bir çakal duruyordu. Ağzından salya akıyordu ve açık kahverengi kürkü düğüm düğümdü, çamurdan sertleşmişti. Bana sarılaşmış dişlerini gösteriyor, boğazından hırıltılar çıkarıyordu. Gerçek hayatta hiç çakal

görmemiştim ama babam çitin dışarısında çakal sürülerinin dolaştığından bahsetmişti. Şimdiye kadar sadece tek bir çakala dair bir belirti vardı ama sürüsü yakında olabilirdi.

"Git buradan!" diye bağırıp ayağımla tekmeler savurdum. Panik damarlarımı doldurdu, bir parçam sakinleşmem ve düşünmem gerektiğini bilse de, geri kalanım sadece uzaklaşmak için çıldırıyordu. Ayağım çakalın başına isabet edince, çakal geri çekildi. Ama geri dönmesi sadece bir saniye sürdü, bu sefer ön patilerini arka koltuğa dayayıp yırtıcı gözlerle beni izledi. Beni öldürecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordum ama kesinlikle ciddi bir zarar verebilirdi.

Tekrar tekmelemek için ayağımı geri çektiğimde çakal öne atıldı ve çenesi ketenle kaplı ayak parmaklarımdan sadece milimetrelerce ötedeki havayı ısırdı. Çığlık atıp geri kaykıldım, gözlerim bir tür silah bulmak için arabayı arıyordu. Bir saniyeliğine kendimi çakalın üzerinden arabanın dışına atmayı düşündüm ama açık alanda kolayca hızımı geçebileceğini biliyordum. Telaşlı gözlerim kırık ön cama ilişti. Metal çerçevenin bir kısmı içeri doğru esnemişti ve ikiye kırılmış olan ucu sivriydi. Öne eğilirken bir gözümü çakalda tuttum. Çakala tekrar tekme atmaya korkuyordum. Eğer ayağımı yakalarsa beni saniyeler içinde parçalardı. Derin bir nefes alıp ön koltuğa atladım ve çakal arabanın içine dalıp sıcak nefesi boynuma değdiğinde çığlık attım.

Çakalın çıldırmış gibi hırıldadığını, arkamdaki koltukta çırpındığını duyabiliyordum ama arkama bakmadım. Uzanıp çerçevedeki gevşek parçayı çektim ve parçayı çıkarırken kendi parmaklarımı kestiğimi sadece az çok fark ettim. Nefesimi bırakıp döndüm ve tam çakal bana doğru atılırken, ben de ona saldırdım. Sivri metali çakalın gözüne sapladım ve ikimiz de kanlar saçarak aynı anda bağırdık.

Çakal arka koltuğun zeminine düşüp metali çıkarmak için çılgınca başını sallamaya başladı. O kıvranırken kollarıma ılık kan damlaları sıçrıyordu. Kendimi arabadan dışarı atıp geriye bakmadan koştum. Kendi kanımın parmaklarımdan fışkırdığını hissedebiliyordum, elimi göğsüme bastırdım. Bir dakika hızla koştuktan sonra durmam gerekti. Başım dönüyordu ve midem kalkmıştı. Eğilip su ve safra kustum, asit boğazımı yaktı. Daha sağlam elimle ağzımı silmeyi bitirmeden arkama bakıp gözlerimle uzun çimenleri taradım. Ama hiçbir şey hareket etmiyordu. Eğer çakal hâlâ hayattaysa bile beni takip etmiyordu. En azından şimdilik.

Nehre geri döndüğümde kan önkolumdan aşağı akıyor, dirseğimin kıvrımından aşağı damlıyordu. Nehrin kenarında dizlerimin üzerine çöktüm ve ilk defa elime yakından baktım. Sağ elimdeki dört parmağım da alt boğumları boyunca kesilmişti, en derin yarık yüzük parmağımdaydı, kalın bir deri parçası gevşek bir şekilde sarkmış, beyaz kemiği açığa çıkarmıştı. Başımı yukarı doğru kaldırıp midem sakinleşene dek derin nefesler aldım.

Önü kandan ıslanmış kazağımı çıkarıp yarıma attım. Dişlerimi ve ellerimi kullanarak atletimin ucundan bir parça pamuklu kumaş koparmayı başardım. Kumaşı parmaklarıma sertçe bastırıp kanın akmayı kesmesini diledim.

Çitin dışarısında daha bir gün geçirmiştim ve şimdiden savaşı kaybediyordum. Bir parçam ağlamadığım, korkudan titremediğim için şaşkındı. Ama geri kalanım bunun muhtemelen yüzleşeceğim birçok yaralanmadan, birçok testten ilki olduğunu biliyordu. Her seferinde dağılmayı kaldıramazdım.

Akan kan durmaya başladığında kumaş kandan sırılsıklamdı. Yine dişlerimi kullanarak lanet atlet parçasını

parmaklarıma bağlamayı başardım. Bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyordum ama belki yaralarıma biraz baskı yapardı. O kadar yorgundum ki, zar zor hareket edebiliyordum ve çok uzun süre uyanık kalmamış olsam da, bütün vücudum uyumak için haykırıyordu.

Nehre eğilip sağlam elimle yüzüme biraz su çarptım ve ağzıma bir avuç dolusu su götürdüm. Artık yağmur durduğundan, güneş bulutların arkasından belirmişti; tam zamanında. Sudaki yansımamı zar zor görebiliyordum, bu muhtemelen iyi bir şeydi. Sadece başımın ve boynumun ana hatlarını görebiliyordum. Arkamdaki ağaçların çizgilerini.

Omzumun arkasında duran adamın gölgesini.

Hızla arkama döndüğümde bacaklarım çimenli nehir kıyısında çömeldiğim yerde altımdan kaydı. Nehre düşmemi engellemek için kolumu hızla uzattım. Yaralı parmaklarım toprağı kavradılar ve anında tekrar kanamaya başladılar ama bunun pek bir önemi yoktu. Akşamın erken karanlığında nefesim sert bir hırıltı halinde çıkıyordu.

Başta karşımdakinin kim olduğunu anlayamadım, sadece yüzü alacakaranlıkta gizlenmiş bir erkekti. Ama öne adım attığında mavi gözlerini gördüm, bunlar her yerde tanıyabileceğim gözlerdi.

Mark Laird, "Selam güzel kız," dedi. Sonra da gülümsedi.

2

Bitmek bilmez bir an boyunca birbirimize bakarken sadece sessizlik oldu. İçgüdüm bana ne kadar korktuğumu, şu anda bile midemin korkudan düğüm düğüm olduğunu, ensemdeki tüylerin endişeyle diken diken olduğunu ona belli etmememi söylüyordu. Mark dışarı çıkarıldıktan sonra Bishop'ı çite kadar takip ettiğim günden beri onu görmemiştim ama şu anda bir parçamın bu anı baştan beri beklediğini fark ediyordum.

"Selam Mark," dediğimi duydum, sesim şaşırtıcı derecede normaldi.

Bana bakarak başını eğdi, gülümsemesi bebek yüzünde soldu. Şu anda bile, onun hakkında bildiğim her şeye rağmen, yuvarlak yüzü ve parıldayan mavi gözleriyle yanıltıcı şekilde masum gözüküyordu. Bir adım yaklaştığında yerden kuvvet alarak kalkmaya davrandım. Ondan en azından birkaç santim uzundum; ben yerdeyken tepemden bakmasındansa onun tepesinde durmayı tercih ederdim. Ama ben kalkamadan ayağını kaldırdı ve ayak bileğime dayadı. Kemiği kırmaya yetecek kadar sertçe değil ama

zarar verme tehdidi aramızda çirkin bir vaat gibi havada kalacak kadar sertçe.

Bana, "Kalkmamalısın," dedi. "Çok şey atlatmış gibi gözüküyorsun." Yavaşça, sanki çok fazla vakti varmış gibi yanıma çömeldi ve ayağını, bileğime gevşekçe sardığı eliyle değiştirdi.

"İyiyim," dedim. Artık sesim hafifçe titriyordu. Mark'ın bunun üzerine gözlerinin karardığını ve istekli bir hal aldığını kaçırmadım. İçgüdüm doğruydu; kendini diğer insanların korkusuyla beslemeyi seviyordu. Kendi kendime, zarar verdiği dokuz yaşındaki kızı, kızın çığlıklarının muhtemelen Mark'ın hastalıklı sapık kulaklarına müzik gibi geldiğini düşünmememi söyledim. "Lütfen bırak." Bacağımı denemek için çevirdiğimde elini sertçe sıktı ve parmaklarını Aşil tendonuma bastırdı.

Sanki ben konuşmamışım gibi, "Sana ne oldu?" diye sordu. "Seni çitin dışına mı çıkardılar?"

Başımı salladım. Bana bakıp bir kahkaha patlatarak irkilmeme sebep oldu. "Niçin?"

Duraksayıp seçeneklerimi tarttım ve ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştım. Nihayet, "Çünkü başkanın oğlunu öldürmeye çalıştım," dedim.

Mark başını iki yana salladı. "Yalan söylüyorsun. Ona nasıl baktığını gördüm." Şaşkınlık dolu bakışlarım üzerine sırıttı. "O gün seni görmedim mi sanıyordun? Bishop bana acınası bağışını yapmaya geldiğinde?" İşaretparmağı kotumun paçasından içeri girip tenime doğru kaydı ve bacağım sanki elektrik verilmişim gibi sarsıldı. Ama gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Mark beni kapana kıstırmıştı. "Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Onun da kim olduğunu da biliyorum."

Ona, "Artık hiç kimse değilim," dedim, bu, sesli söylemenin beni üzdüğü, acı dolu bir gerçekti. "Tıpkı senin gibi burada yalnızım." Kendimi onunla herhangi bir konuda benzetmek çığlık atmayı istememe sebep oluyordu ama onu konuşturmaya devam etmek istiyordum. Eğer konuşursa bu başka bir şey yapmaya çalışmıyor demek olurdu. "Başka insanlarla tanıştın mı?" diye sordum. "Dışarı çıkarılan insanlar için güvenli bir yer var mı?" Belki bizi müttefik, bir sürünün parçası olarak görürse bana zarar veremezdi.

Ama Mark söylediklerimi umursamıyordu. Boştaki eliyle öne uzanıp yanağımı okşadı. Başımı ondan uzağa çevirdim ve nefesim o kadar hızlı çıktı ki, dışarı verirken yaktı. "Bana dokunma," dedim.

Mark, "Yanağında kan var," dediğinde sesindeki nazik ton yumruklarımı sıkmama sebep oldu, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Bu bir bağırıştan çok daha kötüydü. Sanki ellerini vücuduma koyması benim için sorun değilmiş gibi davranıyordu. Sanki ona izin vermişim gibi. "Zavallı yüzün." Parmakları dudaklarıma kaydığında eline vurdum.

"Bana dokunma dedim!"

Ensemi kavrayıp sıktı, başparmağını muhafızların bana vurduğu hassas noktaya bastırıyordu. Başımda parlak, elektrikli, acı yıldırımlar dolaşıp arkalarında beyaz yıldızlı izler bırakırken, haykırıp iki elimle birden kolunu çektim.

Dudaklarını dişlerini gösterecek şekilde açarak, "Bana ne yapacağını asla, asla söyleme," dedi. "Seni aptal orospu."

Rol yapmayı bırakmıştı, bunun arkadaşça bir karşılaşma olduğuna dair rol yapmaktan vazgeçmişti. İçimi o kadar hızlı ve şiddetli bir dehşet sardı ki, kalbimin patlayacağını sandım. Önceki bitkinliğim anında kayboldu,

vücudumdaki bütün hücreler birdenbire uyanmıştı ve savaşa hazırdı.

Mark elleriyle iki bileğimi birden yakalayıp beni geriye itti ve kendini üzerime attı. Bacaklarımı yukarı uzatıp çılgınca tekmeler savurdum, çaresizce onu üzerimden atmak istiyordum. Ayakta olsak boyum sayesinde avantajım olabilirdi ama yerde benden daha ağır oluşu teraziyi onun tarafına kaydırıyordu. Eğer beni yere yapıştırırsa her şey biterdi.

Dizim böğrüne çarptığında homurdandı, yüzüme gelen sıcak nefesi berbat kokuyordu. Çığlık atmaya uğraşmadım. Nefesimi harcayamazdım, zaten bana yardım edecek kimse yoktu. Çıkan tek ses kesik soluklarımızdı, sert kemik yumuşak etle buluştuğunda hızla verilen nefeslerdi. Mark yüzüme yumruk attığında başımda kıvılcımlar çaktı; gözüm yuvasından çıkacak gibi hissediyordum. Bir elimi kurtardım ve tırnaklarım Mark'ın yüzünün yan tarafıyla temas edip teninde üç kanlı tırmık izi bıraktı. Mark'ın acı dolu çığlığı bana ani bir güç kazandırdı ve yan dönüp dirseklerimi pistonlar gibi kullanarak karnımın üzerinde emekleyerek ondan uzaklaştım.

Ama sadece birkaç metre ilerleyebildikten sonra Mark tekrar üzerime çıktı, elleri kalçalarımı kavrıyordu. Ata biner gibi sırtıma oturarak yüzümü yere sürttü. Ağzımı ve burnumu toprak doldurup öğürmeme sebep oldu, nefes almaya uğraşırken yüzüme sümük ve salya bulaştı. Mark yüzümü yere çarptırdığında dudağımın yarıldığını hissettim. Başımı bırakıp sağ kolumu kavradı ve arkama doğru büktü. elimi neredeyse enseme bastırıyordu.

Üzerimdeyken nefes nefese, "Bu çok eğlenceliydi," dedi. "İyi bir kavgadan kaçınmam. Ama artık işleri benim istediğim gibi yapacağız." Boş eliyle yaralı parmaklarımı

büktüğünde çığlık attım. Sanki havadan sudan bahsediyormuşuz gibi sohbet edasıyla, "Eline ne oldu?" diye sordu.

Ben cevap vermekle uğraşmayınca parmaklarını bıraktı ama kolumdaki baskıyı artırdı. Omzum kalbimle aynı anda zonkluyordu; acıyı dayanılmaz hâle getirmeden kıpırdayamıyordum. Hırıltıyla, "Bırak," dedim. "Bırakırsan karşı koymayı keseceğim."

"Öyle mi?" dediğinde sesindeki kahkahayı duyabiliyordum. "Berbat bir yalancısın. Ama bak ne diyeceğim, o kadar iyi biriyim ki, bırakacağım."

"Ne..." Ben daha ne demek istediğini soramadan kolumu hızlı bir hareketle büktü ve omzum yakıcı beyaz bir acı yıldırımıyla yerinden çıktı. Çığlık attım, bu, akşam karanlığındaki gökyüzüne ulaşan ve bir kuzgunun kanatları gibi karanlığı bana hızla getiren uzun, tiz bir haykırıştı.

Nefesimi uğultuyla bıraktığımda, Mark onaylayarak tatmin olmuş bir şekilde mırıldandı. İşinden memnundu. Ben hâlâ çok korkuyordum ve artık ciddi şekilde yaralıydım. Ama korkunun ve acının altında beklenmedik ama hoş karşıladığım köpüren, yükselen bir öfke vardı. Mark'a, babama, Callie'ye, Başkan Lattimer'a, anneme karşı duyduğum öfke. Hatta Bishop'a karşı bile. Saf kararlılıkla dolu, köpüren bu kızıl karmaşa içimde kıpırdanıyordu. Bu kararlı parçam eğer karanlığa teslim olursam bir daha asla uyanmayacağımı biliyordu. Mark Laird'ın benimle istediğini yapacağını. Bu nehir kıyısında beni ölü ve tecavüze uğramış bir şekilde bırakacağını. Yaşadığım her şeyden sonra hayatımı onun sonlandırmasına izin vermeyi reddediyordum.

Karanlık gözlerimin kenarlarında uçuşarak üzerime indiğinde, dilimi sertçe ısırdım. O kadar sert ısırdım ki, dilime tuzlu ve kaygan bir şekilde değen kanın tadını aldım.

Karanlık geri çekildi ama yeterince değil. Aynı noktayı tekrar ısırdığımda keskin acı beni odaklanmaya zorladı ve karanlığı uzaklaştırdı.

Mark merhametine kaldığıma emin bir şekilde üzerimden çekiliyordu. Çimenin üzerinde uzanmış duran sol elimi dikkatle yana çektim, parmaklarımı bir taşın etrafına sardım ve taşı sıkı sıkı tuttum.

Mark neredeyse kendi kendine konuşarak, "Bu daha iyi," dedi. "Seni ters çevirelim. Yüzünü görmek istiyorum."

Çıkan omzuma dikkat etmeden beni sırtüstü çevirdiğinde çığlık atmamak için yine dilimi ısırmak zorunda kaldım. Mark yüzümdeki saçları çekerken kendimi gözlerim yarı yarıya kapalı, kıpırtısız ve uysal bir şekilde yatmaya zorladım. Ona karşı koymamak, elimden gelen her şeyi gerektirse de elleri göğsümde dolaştığında kıpırdamadım. Kendi kendime şu anda sadece harekete geçmeye değil, düşünmeye de, belki de hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım olduğunu hatırlattım. Bana doğru eğildi ama beklemeye devam ettim. Sadece tek bir şansım olacaktı.

"Baksana," dedi, "şokta falan mısın? Uyan." Yüzüme tokat attığında başımı boynuma doğru düşürdüm. "Baksana," diye tekrarlayıp daha yakınıma geldi, mavi gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kolumu hızla yukarı kaldırıp taşı elimden geldiğince sertçe kafasına vurdum. Bu umduğum gibi onu bayıltmadı ama Mark sersemledi. Ben kalkarken ayağımı tutmaya çalıştı ama parmakları kaydı. Ona şakağından ikinci kere vurduğumda gözleri başının içinde arkaya doğru kaydı.

Üzerinde nefes nefese durdum, gözyaşlarından da öte bir noktadaydım. Parmaklarım taşı sımsıkı tutmaktan ağrıyordu. Ona tekrar vurmam gerektiğini biliyordum. Başı dün öldürdüğüm kertenkele kadar kanlı ve yumuşak

bir karmaşaya dönene dek vurmam gerektiğini. Kolumu kaldırdım ama indirmeyi beceremedim. Kafamın içinde Callie'yi duyabiliyordum, *onu öldür, kahretsin, ne bekliyorsun,* diyordu. Bishop bile kulağıma fısıldayıp bana bunu sonlandırmamı, hiçbir garantisi olmayan gelecekte en azından Mark Laird'ın bana veya başka kimseye bir daha asla zarar veremeyeceğinden emin olmamı söylüyordu. Bishop'ın tereddüt etmemi istemeyeceğini biliyordum.

Ama bunu yapamayacaktım. Mark Laird'ın beni öldürmesine izin vermeyeceğim gibi, beni bir katile dönüştüren kişinin o olmasını da istemiyordum. Taşın uyuşmuş parmaklarımdan kaymasına izin verdim. Onun yerine eğilip ayakkabılarını çekip çıkardım. Sadece tek kolum işlev gördüğünden, bu gerektiğinden iki kat uzun zaman aldı ve ikinci ayakkabıyı çıkardığımda hüsrandan ağlıyordum. Dönüp ayakkabıları nehre attım ve karanlık akıntıda uzaklaşmalarını izledim.

Güneş çoktan kaybolduğundan artık hava neredeyse tamamen kararmıştı ama neyse ki dolunay vardı ve yerde daha önce görmediğim bir çanta olduğunu fark ettim. Mark beni gördüğünde çantayı düşürmüş olmalıydı. Çantayı içine bakmaya uğraşmadan aldım ve sapını sakat kolumun altına geçirmeye çalışırken biraz bağırarak çapraz bir şekilde omzuma astım. Çantanın yanında ay ışığında parıldayan yuvarlak bir obje vardı. Bir matara. Bir gözüm Mark'ın siluetinde, nehrin kenarına eğildim ve matarayı suyla doldurdum.

En azından şimdilik nehirden uzaklaşmalıydım. Yeterince koruma sağlamıyordu. Mark'ın çitin dışında, elinden gelirse bana zarar verebilecek tek kişi olduğundan şüpheliydim. Üstelik suya sahip olmak saklı kalmayı kolaylaştıracaktı. Temiz su bulmak için başka bir yer bulmalıydım ama matara en azından bana biraz zaman kazandıracaktı.

Yerden kazağımı kapıp arkama bakmadan nehir boyunu takip ederek güneye ilerledim. Akıntıya kapılmadan karşıya geçebileceğim bir yer arıyordum. Her adım omzumu sarsıyordu, fakat ağrım daimi olsa da, gerçekte bunu deneyimlemek yerine başka birinin acı çekmesini izliyormuşum gibi uzaktaydı sanki. Ancak yakın zamanda şok veya adrenalin geçtiğinde acıyı hissedecektim ve bu olmadan önce Mark Laird'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum.

Nehir daraldığında ve eni boyunca yayılmış duran bir grup kaya gözüktüğünde en azından on beş dakikadır yürüyordum. Muhtemelen ıslanmaktan kaçınmanın yolu yoktu ama nehre düşmeden veya akıntıya kapılmadan karşıya geçebileceğimi umuyordum. Burası karşıya geçmeyi denemek için en iyi yer gibi duruyordu. Kayalar kaygan ve sivriydi ve dengem sağ kolumu kullanamadığım için bozuluyordu. Yolu neredeyse yarılamışken ayağım kaydı ve suya taklayla düşmekten birkaç santimle kurtuldum. Saçlarım yüzümün önünde, omzum itirazla haykırırken ve yaralı parmaklarım hâlâ kan akıtırken bir kayanın üzerine diz çöktüm ve derin, titrek bir nefes aldım. Mark'ı yenmeme yardımcı olan önceki öfkem, rüzgârdaki duman gibi kaybolmuştu. Geriye kalan tek şey bitkinlikti. Daha önce kemiklerim hiç bu kadar sızlamamıştı, ruhuma kadar bitap düşmemiştim. Pes etmek mi, yoksa devam etmek mi istiyordum? Yaşamak mı, ölmek mi? Bir gün daha savaşmak mı, yoksa beyaz bayrak çekip suyun beni sürüklemesine izin vermek mi? Kendime bunun, bu soruyu soracağım son sefer olacağını söyledim. Cevap ne olursa olsun, bu son cevap olacaktı.

Hadi Ivy, bunu başarabilirsin. Bana devam etmemi söyleyen kendi sesim değil, Bishop'ın sesiydi. Onu yanımda

hayal ettim, doğrudan nasıl da gözlerime bakacağını ve devam etmemi bekleyeceğini. Onu inancını kaybetmeye zorladığım acı, çirkin sona kadar bana nasıl da hep inandığını düşündüm. Eğer burada olsaydı, ayağa kalkmama yardım ederdi ve kaygan kayalar bizi tehdit ettiğinde birbirimize dayanarak nehrin karşısına beraber geçerdik. Çünkü beraberken her zaman daha iyi, daha güçlü oluyorduk.

Bishop'ı düşünmenin göze alamayacağım bir lüks olduğunu biliyordum. Sabahın sert ışıklarında zayıflığıma pişman olabileceğimi de. Ama şimdi, umarsız gümüş ayın eşliğinde kendime Bishop'ın yanındaymışım ve o tutmam için sıcak elini uzatıyormuş gibi yapmanın rahatlığını tanıdım.

Ayağa kalkıp nehrin karşısına geçtim.

3

Sabah kuşlarının tiz haykırışları beni uyandırdı, güneş yüzüme vuruyordu. Kafam karışmış bir şekilde irkildiğimde, birdenbire omzumun yerinde cam kırıkları ve ateş varmış gibi oldu. Parmaklarım pis bandajlarının altında zonklayarak ağrıyorlardı. Dün gece nehrin karşısına geçtikten sonra bitkinliğim ve sakatlıklarım bana etki etmeye başlayana ve titremeyi kesemeyince beni ufak bir korunun içinde sığınak bulmaya zorlayana dek doğuya yürüdüm. Ama sert zeminde sırtımı bir ağaç gövdesine dayayarak geçirdiğim gece, durumumu iyileştirmeye hiç yaramamıştı. Sağ kolum yanımda gevşek bir şekilde sarkıyordu, omzumdaki deri, parmaklarımı kelebek kanatları kadar hafifçe üzerinde gezdirdiğimde bile yanıyor ve şişmiş gibi hissettiriyordu. Parmaklarımın sargısını açmakla uğraşmadım, zaten ne bulacağımı biliyordum.

Bir dakika boyunca sessizce oturdum ve etrafımda doğaya ait olmayan bir ses var mı, diye dinledim ama tepemdeki yaprakların kıpırtısı dışında hiçbir şey duyamadım. Mark'ın çantası hâlâ vücuduma asılıydı, dün gece karan-

lıkta açmaya zahmet etmediğim çantanın içine baktım. Sadece bir çantasının ve matarasının olması bile, en azından buralarda bir yerde evler olduğu anlamına geliyordu. Belki de bazı malzemeler bulabileceğim terk edilmiş koca bir mahalle vardı.

Çanta yıpranmış kahverengi ketendendi, çok büyük değildi ve oldukça hafifti. Derinliklerinde yiyecek bir şey olması için hızla dua ettim. Çıkardığım ilk şey boş bir yedek mataraydı ve dün gece çantanın içindekileri kontrol etmediğim için kendime küfrettim. İki suyla dolu matara beni çok daha güvende hissettirirdi ama artık bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Parmaklarım kumaşa sarılı bir şeyi kavradı ve çıkarıp dikkatle açtım. Bunun koparılmış parmaklar olduğuna şüpheliydim ama söz konusu Mark Laird olduğunda her şey olabilirdi. Kumaşın altında kurutulmuş et gibi gözüken yarım düzine dilim vardı. Kurutulmuş eti kaldırıp kokladım. Bu Westfall'da elimizde bulunanlar kadar iyi yapılmamıştı ama uzun, verimsiz kışlar hepimizi kurutulmuş ete alışık hale getirmişti. Ağzım kokudan salyayla doldu ve dişlerimle gelişigüzel bir parça kopardım. Sertti: Av eti gibiydi ama yine de şimdiye kadar tattığım en iyi şeylerden biriydi. Sadece birkaç dakika içinde, çiğnemeye doğru dürüst zaman ayırmadan bütün bir dilimi yemiştim. Midemi kemiren açlığı bastırdığı söylenemezdi. Ama bir daha ne zaman yemek bulacağımdan emin değildim, o yüzden kendimi geri kalanını tekrar sarıp bir kenara koymaya zorladım.

Çantanın geri kalanında daha önce hiç okumadığım, sayfalarının yarısı muhtemelen ateş yakmak için yırtılmış eski püskü bir macera kitabı ve çürümeye yüz tutmuş iki adet elma vardı. Çantanın dibinde ise benim şansıma tahta sapın hemen üzerinden kopmuş kırık bir bıçak vardı. Eğer

nehrin yanındaki kavgamızda bir bıçak söz konusu olsaydı, sonuç çok farklı olurdu.

Mark hafif bir çantayla geziyordu, bu da kampının ya da tedariklerini aldığı yerin çok uzakta olmadığını gösteriyordu. Elmalardan birini kot pantolonumun içindeki bacağımda parlatıp, biraz fazla yumuşamış meyveyi ısırdım. Başımı ağaca dayadım ve bir daha yiyecek bu kadar çok şeyimin uzun zaman sonra olabileceğini bilerek kendime bu anın tadını çıkarma izni verdim. Hayatta kalmak için kaçmadığım veya savaşmadığım huzurlu bir sabah yaşama izni.

Gideceğim bir sonraki yere karar vermem gerekiyordu ve emin olduğum tek şey, Mark Laird'ın yalnız olmadığıydı. Bunun nasıl yapılacağını biliyor olsa bile, eti kurutacak ve tütsüleyecek kadar uzun süredir çitin dışında değildi. Kurutulmuş eti çalmış mıydı, yoksa eti yapan insanlarla arkadaş mıydı bilmemin hiçbir yolu yoktu. Ama Mark'ın onlarla karşılaşabileceği kadar yakında başkaları olmalıydı. Bu düşünceden dolayı mutlu mu olmalıydım, yoksa dehşete mi düşmeliydim bilmiyordum.

İlerlemeye devam etmeliydim. Sonsuza dek yürüyemezdim: Mevsimler eninde sonunda değişecekti ve sert kış fırtınaları geldiğinde köşeme çekilebileceğim bir yer olmasını sağlamalıydım. Kışı geçirmek için yemek ve su tedarikine ihtiyacım vardı, tabii bir de daha sıcak tutacak kıyafetlere. Bunlardan hiçbirini burada oturup gelmeyecek bir kurtarıcıyı bekleyerek elde edemezdim.

Yana dönüp sağlam kolumla yerden kuvvet alarak kalktım. Sakat omzumun sıcaklığı çeneme ve parmak uçlarıma yayıldı. Omzumu yerine oturtmalıydım ama bunu kendi başıma nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onun yerine kazağımın kollarını bağlayıp omzumdan geçirerek üstünkörü

bir kol askısı yaptım, kolumu askının yarattığı yastığa koydum ve omuz eklemimdeki baskı biraz azalınca rahatlayarak içimi çektim.

Kalktıktan sonra doğuya ilerlemeye devam ettim. Belli bir sebepten değil, sadece en son Mark Laird'ı gördüğüm yerin zıt yönü olduğu için. Takip ettiğimde beni tedarik arayabileceğim eski bir kasabaya götürebilecek bir yol veya patikaya rastlamayı umuyordum. Bu boş arazide amaçsızca dolaşmaktansa aklımda küçük de olsa bir hedef olması iyi hissettiriyordu.

Boyu uzun çimenlerle dolu bir alandan geçerken, Bishop olsa burayı çok severdi, diye düşündüm. Her birkaç adımda bir, dikenli bitkiler bacaklarıma takılıyordu. Böcekler ve kendi nefesim dışında etraf sessizdi. Güneş hafifçe ısıtıyordu ama henüz yakmıyordu. Berrak mavi gökyüzündeki pofuduk pamuktan bulutlar vardı. Kendimi bunun huzurlu olduğuna ikna etmeye çalıştım ama ne kadar yalnız olduğumun son derece farkındaydım. Çocukken hep kendi başıma bir gün geçirebilmek isterdim; babamın ve Callie'nin beni kendi düşünceleriyle doldurmaya çalışmak yerine beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakacakları bir gün. Ama şu anda bu ıssızlık boğucuydu. Dünyada yaşayan en son insan olduğumu keşfetseydim bundan hiç şüphe duymazdım.

Asfalttan çok otlarla kaplı bir yola rastladığımda, iki ayağım da su topladığı için topallıyordum ve her adımda bütün sağ tarafım acıyla yanıyordu. Yolun kenarında yere çöktüm. Birkaç dakikadan fazla durmayı göze alamazdım. İlerlemezsem, devam etmek istemezdim.

Mataram sadece yarısına kadar doluydu ama yine de bir yudum aldım. Suyu daha uzun sürede içmeyi planlıyordum ama merhametsiz güneş bütün iyi niyetlerimi gülünç duruma düşürüyordu. Son elmayı mı, yoksa bir

dilim kurutulmuş et daha mı yesem, diye düşündüm ve nihayet elmada karar kıldım. Elma kurutulmuş etten daha önce bozulurdu. Elmayı elimden geldiğince uzun sürede yedim ve son ıslaklık da kaybolana dek koçanını emdikten sonra bir kenara attım.

Yola çıkmak bir riskti. Yolda, uzun otların veya ağaçların yanında görüleceğimden daha kolay görülürdüm. Ama engebeli arazide işe yaramaz kolum ve omzumla ilerlememin çok zor olduğunu kısa sürede anlamıştım. En azından ayağımı sağlam basıp düşmekten kaçınabileceğim yolda yürümem daha iyiydi. Zaten daha iyi bir seçenek olmadığında, karar vermenin ne kadar kolay olduğunu fark etmiştim.

Fakat görünüşe göre yolda ilerlemek de kolay değildi. Asfalttaki çatlaklara, yükselen yeşil bitki kümelerinin arkasında saklanan engebeli kısımlara dikkat etmem gerekiyordu. Ama bu uzun çimenlerin içinde ilerlemekten daha kolaydı. Güneş gözümün görebildiğince kırık asfalttan yansıyor, gri kıvrımlı yol ufkun uzaklarına doğru kayboluyordu ve yolu henüz kestiremediğim bir geleceğe doğru takip ettim.

Dört gün. Yüz saatten uzun süredir yoldaydım ve henüz tek bir terk edilmiş kasabaya rastlamamıştım. Dünya tarihi boyunca bu arazide birilerinin yaşadığına dair tek işaret, etraflarından dolaştığım paslı araba iskeletleriydi. Ama hiç daha fazlası olmuyordu, sadece bitmek bilmez uzun yol ve geniş, boş gökyüzü vardı. Güneşin doğuş ve batış yönleri olmasaydı, sanırım bir noktada ters yöne dönüp adımlarımı tekrar tekrar takip ediyor olduğumu düşünebilirdim.

Suyum bitmişti, susuzluğum sadece mataramın bir kısmını dolduran kısa bir yağmurla ve yolun kenarındaki durgun su birikintisiyle azalmıştı. Birikintideki suyu muhtemelen içmemem gerektiğini biliyordum, yüzeyi topraktan kararmıştı ve sığ sularından çürük şeylerin kokusu yükseliyordu. Ama nihayetinde susuzluğum sağduyumu yendi. Beynimin alçak sesli uyarı çanları, çaresiz su içme isteğime rakip olamamıştı.

Bugünün erken saatlerinde birinin uzaktan ismimi haykırdığını duyduğuma yemin edebilirdim. O anda bunun Mark Laird olup olmadığını bile umursamamıştım, başka bir insan sesi duyduğum için çok rahatlamıştım. Ama bu sadece tepemde dolaşan ve kanatları katı güneş ışığında parlak mavimsi bir siyaha dönmüş olan birkaç karganın tiz ötüşüydü. Tepemde dönmelerini izlerken burada deliliğe kaymanın ne kadar kolay olabileceğini anladım. Bunun ne kadar çabuk olabileceğini.

Çitin dışında kalmanın zor olmasını bekliyordum. Ayrıca da tehlikeli. Ama ne kadar acımasızca boş olacağını hiç kestirememiştim. Arazinin ne kadar geniş, benim de araziye oranla neredeyse yaz gökyüzünün bitmek bilmez genişliği altında sürekli olarak bir hiçe dönüşecek kadar küçük olduğumu. Bishop'la tanışmadan önce burada daha başarılı olabilirdim. Birinin beni dinlemesine, yanımda yürümesine alışmadan önce. Biri beni sevmeden önce.

Eskiden yalnızlık konusunda daha iyiydim.

Ayakkabılarımı çıkarmaya cüret edememiştim; ayaklarımın harap halini görmek istemiyordum. Ama daha fazla yürüyemeyecektim. Kendi kendime birkaç kilometre daha dedim. Bunu bir hedef haline getirdim. Yüz adım at. Eğer hâlâ hayattaysan, yüz adım daha at. Bu hastalıklı bir

oyundu ama devam etmemi sağladı. Birkaç saat önce otların arasına düşmüş bir tabelaya rastlamıştım. Paslı teneke yüzeyinde zar zor okunan kelimeler vardı: BIRCH TREE ŞEHRİ - 12 KİLOMETRE. Aldığım onca yoldan sonra on iki kilometre hiçbir şeydi. Ama Birch Tree'ye hiç ulaşamayacağıma, şehrin gitgide benden uzaklaşacağına ve bir şekilde hep uzaktaki ufkun arkasına geçeceğine dair mantıksız bir korku duyuyordum.

Ama tırmanmamın çok uzun sürdüğü ufak yokuşun tepesinde, uzaklarda nihayet çimenlerin ve ağaçların dışında bir şey gördüm. Evler. Bulunduğum yol, bina öbeklerinin arasından geçiyordu. Ağzımdan tiz, boğulur gibi bir ses çıktı, hem kahkaha hem de hıçkırığa benziyordu. Yokuş aşağı daha hızlı yürüdüm, aynı anda hem omzumu korumaya hem de ayaklarımı kollamaya çalışırken ayaklarımı sürüyerek koştum.

Birch Tree'de ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de hiçbir şey bulamayacaktım. Belki de Mark Laird'dan bile beter bir şey bulacaktım. Ama şu anda bu umurumda değildi. Şehir boş olabilirdi ama bir zamanlar içinde yaşanmıştı ve o zamanın bazı kalıntıları, insanların bir zamanlar bu çorak toprakta yaşadığına dair bazı kanıtlar duruyor olmalıydı. Şu anda yalnız olsam da, belki de her zaman yalnız olmayacağımı hatırlatacak bir şeyler.

Şehre yaklaştıkça yavaşladım, ensem farkındalıkla diken diken olmuştu. Hiçbir hareket görmüyor, hiçbir insan sesi duymuyordum ama yine de vücudum uyarılar gönderiyordu. İzlendiğimi hissediyordum, yolda topallarken üzerimde gözler dolaşıyormuş gibiydi. Biri için çok kolay bir av olurdum, kolum uydurma askısında işe yaramaz bir şekilde duruyordu ve vücudum açlıktan ve susuzluktan zayıf düşmüştü. Evlerin arasındaki gölgelerde hiçbir şey

kıpırdamasa da, içimdeki huzursuz his geçmedi.

Soldaki ilk evin bir kısmı yanmıştı, çatı içeri göçmüştü ve yangın, evin kırık parçalarını gökyüzüne doğru yönelt-miş, tahtalarını karartmıştı. İkinci ev daha iyi durumday-dı; alçak, ufak bir kulübeydi, ön camları kırıktı. Yıpranmış, renksiz olacak kadar solmuş bir perde, sıcak rüzgârla içeri esiyordu. Sadece bana Bishop'la paylaştığım evi hatırlattı-ğı için bu evi seçtim.

Sırtım izlendiğim hissiyle ürpermeye devam ederken, ön basamakları çıktım. Bu his benim hayal gücüm, zalim oyunlar oynayan zihnim olabilirdi ama öyle olduğunu sanmıyordum. Yine de çatlamış ön kapıyı itip açtım. Eğer burada biri varsa, beni evin içinde olduğu kadar yolda da kolaylıkla yakalayabilirdi. Ondan hızlı koşabilecek du-rumda değildim.

İnsanlar savaştan sonra bu evin içinde bulunmuştu ama ne kadar zaman önce olduğunu anlayamıyordum. Her yü-zeyde toz tabakası vardı ama elli yıldır ellenmemiş olacak kadar kalın değildi. Bu evi bir zamanlar yuva yapmış olan her şey kaybolmuştu. Duvarlarda fotoğraflar, şöminenin üzerinde biblolar yoktu. Sadece kolayca hareket ettirile-meyecek kadar büyük olan şeyler kalmıştı. Hava koşulları yüzünden yıpranmış ve bir ayağı olmadığı için yamuk du-ran bir yemek masası, kapı eşiğinin bir kısmını kaplıyor-du. Salondaki bir koltuk yere dolgu malzemesini dökmüş, küflenmiş kumaştaki delikler muhtemelen yıllar içinde birçok ufak hayvana yuva görevi görmüştü. Neredeyse giriş boyunca uzanan koyu renk bir leke vardı, tahtanın üzerinde neredeyse siyah görünüyordu. Yıllar öncesinden kalma kan. Muhtemelen savaş bittikten bir süre sonra dö-külmüştü. Birçok insan, bombalar tarafından öldürülme-mişti. Korku ve mantıksız panik yüzünden ölmüşlerdi,

kendi komşuları silahlar kadar öldürücüydü. 'Güçlü olan hayatta kalır' söylemi en ölümcül noktasına ulaştırılmıştı.

Mutfağa yürürken ayaklarımın altındaki parkelerin gıcırtısına yüzümü buruşturdum. Sanki bütün şehre varlığımı, tam olarak bulunduğum yeri duyuruyormuş gibi sesler çıkıyordu. Mutfak bomboştu, bütün dolap kapakları boş raflarını gösterecek şekilde açık duruyordu. Farklı bir şey beklemiyordum ama yine de paniğe benzer keskin bir sancı hissettim. İlk defa ölebileceğimi, bu uzun süre önce terk edilmiş şehrin yattığım yer olabileceğini kabul etmek zorunda kalmıştım. Buradan nereye gideceğimi bilmiyordum. Merdivenlerden çıkmamın hiçbir anlamı varmış gibi gözükmüyordu. Bu çok fazla enerji gerektirirdi ve eğer biri beni içeri doğru takip ettiyse yukarıda kapana kısılma düşüncesi, ayaklarımın adeta zemine çakılmasına, benim kıpırdamadan birinci katta kalmama sebep oldu.

Çökmüş ön verandaya tekrar çıktığımda güneş gözlerimi kamaştırdı. Parlak ışıktan gözlerimi korumak için elimi kaldırdım. Öğlen sıcağında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Uzakta bir kapının rüzgârda sallanması gibi bir ses duydum. Bunun dışında hiçbir şey yoktu. Kargalar bile gitmişti.

Yanılıyordum. Burada, bu mahvolmuş şehrin kalıntılarında bulunmak, açık yolda olmaktan daha kötüydü. Hayatımda hayaletlere hiç inanmamıştım. Beni korkutan şeyler hep tam önümde olmuştu, görmesi ve sınıflandırılması kolay şeyler. Ama eğer hayalet diye bir şey varsa bu şehir onlarla doluydu, hayaletler bütün örümcek ağlı köşelerde ve tozlu bahçelerde duruyorlardı. Burada ne bulmayı umuyorsam, çoktan gitmişti. Geriye kalan tek şey onlarca yıl önce sona ermiş hayatların işe yaramaz atıklarıydı, havaya hüzün ve çöp kokusu yayıyorlardı.

Veranda basamaklarından tökezleyerek aşağı indim ve kavrulmuş kaldırıma geri çıktım. Yine bir şeyin beni izlediği, şu anda bile sarsak adımlarımı izlediği hissi, kürek kemiklerimin tam arasında istikrarlı bir gümbürtü gibi bana çarptı. Yavaş bir daire çizerek etrafımda döndüm. Bana bakan tek şey yaşam içermeyen evler, gölgelerinde her şeyi saklayabilecek karanlık pencerelerdi. Mantıklı olan davranış bu yoldan uzaklaşmak olurdu. Ağaçların arasına saklanıp beni her ne izliyorsa onu kandırabileceğimi ummaktı. Belki de avlanan olmak yerine avcı olmaktı.

Ama bunun için çok yorgundum. Çok zayıf düşmüştüm ve çok kızgındım. Sağlam kolumu yanımdan sıcak, kıpırtısız havaya doğru kaldırdım. "Hadi," diye bağırdım. "Beni mi istiyorsun? Gel de al." Hiçbir şey olmadı. Neredeyse hüsrandan ayağımı yere vuracaktım. "Hadi!" Aynı derecede öfkeli ve kırılgan olan sesim, sanki daha önce yaşayan her şeyle beraber yutulmuş gibi sessizliğe doğru kayboldu.

4

Bishop bana dayanmıştı, çıplak göğsü sırtımın ve omuzlarımın derisini ısıtıyordu. Onu göremiyordum ama onu hissedebiliyor, onun kokusunu alabiliyordum ve hissettiğim rahatlama beni sarsabilecek kadar büyüktü, içinde seve seve boğulacağım bir dalga gibi üzerime geliyordu. Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey hıçkırık dolu bir nefes oldu. Çok alçak bir fısıltıyla, "Şşşt," dedi. Dönüp ona bakmak istiyordum ama dönmeye çalıştığımda, omzumdaki eli beni sıkıp canımı yaktı. Acı kafamı karıştırdı. Bishop asla canımı yakmazdı. Ama haykırdığımda daha da sert sıktı. Elim beni sıkan elini gevşetmek için çaresizce tırmaladı ama parmaklarını bulamadım. Onun yerine elime kaygan, yumuşak ve hafifçe yağlı bir şey geçti ve irkilmeme sebep oldu. Uzun, siyah bir tüy. Başımı geriye doğru çevirdiğimde, Bishop gitmişti. Onun yerinde pençeleri omzuma geçmiş, şiş etimi gagalayan devasa bir karga vardı. Ateş gibi yakan kanım kolumdan aşağı akıyordu. Çığlık atıp kuşu vurarak uzaklaştırmaya çalıştım ama karga sadece bana baktı, acıdan buruşmuş yüzüm,

boş gözlerinden bana geri yansıyordu.

Bir ses, "Al," dedi. "Şunu iç."

Gözlerim yapıştırıcıyla yapıştırılmış gibi hissediyordum ve onları açmak için çok uğraşmadım. Bunu yapacak enerjim yoktu. Bir şey dişlerime çarptı. "Ağzını açmalısın." Aynı ses. Dudaklarım zorla açıldı ve dilime akan bir sıvı değdi. Bunun üzerine ağzımı duraksamadan açtım, elim kavramak için görmeden havaya kalktı.

"Dur, dökeceksin. Yavaşla."

Su dudaklarımı, dilimi ve zımparaya dönmüş boğazımı ıslattı. Suyun akışı kesilince öfkeden bağırdım ve kaynağı yakalamak için göz kapaklarımı zorla açtım. Bana doğru eğilen, koyu renk saçlı, kahverengi gözlü, alnı endişeyle kırışmış bir kız vardı.

"Callie?" dediğimde kendi sesimi tanıyamadım. Sesim bin yaşındaymış gibi çıkıyordu, yaşıyor olmaktan çok ölü gibiydi.

Kızın kaşları havaya kalktı. "Bildiğim kadarıyla öyle değildi," dedi. Daha o konuşmayı bitirmeden, hatamı anladım. Bu kızın saçı Callie'ninki kadar uzun değildi; köprücük kemiğine zar zor değiyordu ve gözleri nehir suyunun çamurlu mavi-kahverengi sularıyla aynı renkti, ablamınki gibi koyu ve mürekkep gibi değildi.

Kapı eşiğine yaslanmış, durup beni izleyen adamı çok geç fark ettim ve bir evin içinde olduğumu anladım. Bir yatakta uzanıyordum. Aniden ve hızla panik içinde geri atıldım ve sadece başımı karyola başlığına çarpıp omzumdaki acıyı tekrar canlandırmayı başarabildim.

Kız, "Rahatla," dedi. Elini uzattı ama bana dokunmadı. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Eşikteki adam pis pis gülümseyerek, "Henüz," dedi. Sırtında bir tatar yayı vardı, sadece sol omzunun üzerinden ucu gözüküyordu. Açık kahverengi gözleri koyu teninde parlıyordu.

Kız gözlerini benden ayırmadan, "Kapa çeneni, Caleb," dedi.

"Siz kimsiniz?" diye sordum. "Neredeyim ben?" Etrafıma bakındım, gözlerim eşikten duvara, sonra da yatağa kaydı, hiçbir şeyin üzerinde bir saniyeden fazla kalamıyorlardı. En büyük tehdidin nerede yattığından emin değildim. "Çantam nerede?" O çanta bütün dünyada sahip olduğum tek şeydi; onu kaybedemezdim.

Bir sessizlik anı oldu. Caleb odaya girip yatağa doğru bir adım attı. "Yani Mark'ın çantası mı?" diye sordu.

Kalbim göğsümde gümbürdedi ve anında alarma geçtim. Mark'ı tanıyan, ondan bu kadar samimiyetle bahseden herkes benim için potansiyel bir tehditti. Dikkatli olmalıydım. "O çantayı buldum," dedim. "Artık benim." Caleb'ın gözlerine bakmaya çalıştım ama onun bakışları uzaklaşmadan benimkiler uzaklaştı.

Kız, "Mark ve aptal çanta hakkında sonra endişelenebiliriz," dedi. "Şu anda omzunu düzeltmeliyiz."

Mark omzumu çıkardığından beri, tek düşünebildiğim şey omzumu tekrar yuvasına oturtmaktı. Ama şu anda bu yabancıların bana dokunması ihtimaliyle karşı karşıyayken geriye çekilerek büzüştüm ve dizlerimi korumacı bir edayla kendime doğru çektim. İlk defa kesilmiş olan parmaklarımın yeni bir sargıyla sarılmış olduğunu fark ettim.

Kız bakışlarımı takip edip, "Yaralarını temizledik," dedi. "Dikiş atılmalıydı ama artık çok geç. Biraz iz kalabilir ama parmakların iyileşecektir."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil. Ama artık omzunla ilgilenmeliyiz. Canın acıyacak," dedi. "Ama bunu yapmalıyız. Ne kadar uzun süre öyle kalırsa, bir daha sağlam olma ihtimali o kadar düşüyor." Caleb'a baktı. "Hadi."

Caleb kızdan neredeyse bir on yaş daha büyük olmalıydı ama patron oymuş gibi kızı dinliyordu. Odayı geçip sakat tarafımda olacak şekilde yatağın yanında durdu. Ellerinin arasında bir beşik gibi gerilmiş uzun ve soluk bir kumaş vardı. Ya da bir ilmik gibi. Ona baktım. Yüzü ifadesiz, kızı bekliyordu.

Kız, "Uzan," dedi. "Sırtüstü."

Bacaklarımı yavaşça uzattım. İkisi tepemde, yatağa uzanırken kendimi zayıf noktamı ortada bırakmış bir av gibi hissediyordum.

Kız, "Acı konusunda iyi misindir?" diye sordu.

Buna şaşırarak boğuk ufak bir kahkaha attım. "Her an daha da iyi oluyorum," dedim.

Kız ön dişleri arasında ufak bir boşluk olduğunu göstererek gülümsedi. Saçlarını iki kulağının arkasına götürüp Caleb'a başını salladı, o da eğilip kumaşı koltuk altıma geçirdi ve gergin olacak şekilde çekti. Haykırmamak için dişlerimi sıktım. Nefesimi sakin tutmaya çalıştım ve kendime eğer bana zarar vereceklerse önce beni iyileştirmelerinin hiçbir anlamı olmayacağını söyledim. Kafamın içindeki ince bir ses, *tabii sadist değillerse*, diye fısıldadı ama sese çenesini kapamasını söyledim.

Kız tekrar Caleb'a başını salladıktan sonra uzanıp sakat kolumu tuttu ve Caleb kumaşın gerginliğini korurken kız da kolumu istikrarlı bir şekilde aşağı çekti. Zaten kırık camlarla dolu gibi hissettiren omzum adeta patladı ve acı çeneme yayılıp parmak uçlarıma kıvılcımlar yolladı. Kız daha sert çektiğinde daha fazla sessiz kalamadım, ben

nemli havaya doğru çığlık atarken kız da son bir kere daha çekti ve omzum beni döne döne karanlığa düşüren bir çatırtıyla yerine oturdu.

Korkunç rüyaların sonuncusundan irkilerek ve nefesimi tutarak uyandım. Bu sefer pençe görmemiştim ama aynı derecede dehşet verici bir şey görmüştüm, içinde Bishop, kan ve kendi suçlu ellerim vardı. Titreyen nefesimi duyabiliyordum ve nefesim yavaş ve istikrarlı bir hâle gelecek şekilde düzelene dek yüzden geriye saydım. Başım hafif ve ısrarcı bir zonklamayla ağrıyordu. Daha önceki odada olduğumu fark etmem birkaç saniyemi aldı, aynı dar yataktaydım. Ama güneş ışığı hızla soluyor, morumsu ışık çatlamış, tozlu panjurların etrafından içeri sokuluyordu. Sakat omzumu yataktan sadece bir santim kaldırıp test ettim.

Sağımdaki karanlık köşeden bir erkeğin sesi, "Bunu yapmasan daha iyi olur," dedi. "Tekrar çıkması muhtemel. Normal hareketlere hazır olması biraz zaman alacak."

Gözlerim fıldır fıldır dönüp odanın uzak köşesinde, tahta bir sandalyenin üzerinde rahat bir şekilde oturan Caleb'ın üzerinde durdu. Rahat duruşu aldatıcıydı; bir avcının keskin, aç bakışına sahipti. Benden tek yanlış bir hareket gelse ben daha gözümü kırpamadan o sandalyeden fırlardı.

Parmaklarımı birinin üzerime koyduğu yıpranmış yorganın içinde burarak, "Beni korkuttun," dedim.

Caleb omzunu silkti ve özür dilemedi. Gözleri beni dikkatli olmam için uyaran çevik, kurnaz bir zekilikle titreşti. Gergin bir sessizliğin ardından, "Ash hep kurtaracak birini arıyor," dedi.

Neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Dumanlı akşamüstü ışığı bütün odayı bir rüyanın sisli, sualtı özelliğiyle kaplıyor ve hâlâ uyuyor olup kâbusumun sadece beklenmedik dolambaçlı bir yola sapıp sapmadığını merak etmeme sebep oluyordu. Hızla gözlerimi kırpıştırıp elimin arkasını çimdikledim. Nihayet, "Ne... ne demek istediğini anlamıyorum..." dedim. "Ash kim?"

"Ashley, daha önce burada olan kız."

Sesi kulağa sabırsız geliyordu ama sadece bir parçam gerçekten onu dinliyordu. Artık uyumadığıma emin olduğumdan bu evde yalnız olup olmadığımızı, Caleb'ın tehlikeli olup olmadığını merak ettim ve kapıya ondan hızla varıp varamayacağımı tarttım. Bir de eğer kapıya ondan hızla varırsam oradan nereye gideceğimi tabii.

Caleb yüksek ve sert bir sesle, "Baksana," dedi. "Dediklerimi iyi dinle."

Ona odaklanmaya çalıştım. Onu kızdırmak ya da en azından gözüktüğünden daha da fazla kızdırmak istemiyordum. Ama kendi sinirimin de giderek köpürdüğünü hissediyordum. "Dinliyorum," diye çıkıştım.

"Ash kurtaracak birini arıyor," diye tekrarladı. Konuşurken bana doğru işaret etti. Bu daha önce binlerce kere yaptığı bir hareketin rahatlığını taşıyordu, muhtemelen aynı hareketi o kadar çok yapmıştı ki, bir parçası artık bunu fark etmiyordu bile. "Kurtarılmaya değer olmasalar bile."

Yatakta yukarı doğru kalkıp hızla oturur pozisyon almaya çalıştım. Caleb bana yardım etmeye çalışmadı, sadece izledi. Doğrulduğumda, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Ben kurtarılmaya değmez miyim?"

Caleb tekrar omzunu silkti, anlaşılan bu olağan tepkisiydi. "Şu anda bunu bilmek için fazla erken." Yerdeki bir şeye tekme attığında, ilk defa çantamın orada durduğunu

fark ettim. Eh, doğrusunu söylemek gerekirse, Mark'ın çantasının. "Bu çantayı nasıl aldığını duymak isterim."

"Zaten anlattım. Çantayı buldum."

"Nerede?"

"Nehrin yanında. Nehrin karşısına geçerken kayaların üzerinde kayıp omzumu çıkardım. Nihayet öteki tarafa geçtiğimde nehir kıyısında bu çantayı buldum. O yüzden aldım." Neden ona yalan söylediğime emin bile değildim. Tek bildiğim Mark'ı neden çantasına sahip olduğumu merak edecek kadar iyi tanıdığıydı. Eğer Mark'ı yaraladığımı duyarsa koşullar ne olursa olsun, bana ne yapacağından emin değildim. Kimle ve neyle karşı karşıya olduğumu daha iyi anlamadan önce yalan söylemek en iyi seçeneğim gibi gözüküyordu.

Caleb, "Peki Mark'ı hiç görmediysen," dedi, "nasıl dayak yedin?"

"O, ben çantayı bulmadan önce oldu." Sesimi sakin, bakışlarımı da hareketsiz tuttum.

Azalan ışıkta gölgeler uzarken, Caleb da beni izledi. Muhtemelen sessizliğinin beni konuşmaya zorlayacağını, boşluğu doldurmak için ona kendime saklamaya söz verdiğim şeyleri anlatacak kadar çaresiz hissedeceğimi düşünüyordu. Ama beni tanımıyordu. Çok iyi bir yalancı olmayabilirdim ama sessizlik konusunda eski bir profesyoneldim, ezelden beri sıramı bekleyip gerçekten söylemek istediklerimi derinlere gömüyordum. Sessizliğe her zaman sessizlikle karşılık verebilirdim. Genelde öfkemin önüme geçmesine izin verdiğimde ve ağzımı açtığımda durumlar zor hale geliyordu.

İlk benim konuşmayacağım belli olduğunda, Caleb, "Çantayı aldığında etrafta kimseyi görmedin mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Sesimi rahat tutmak için uğraşarak, "Bu Mark denen tipin olayı nedir?" diye sordum. "Arkadaşın mı?"

Caleb, "Onu tanıyorum," dedi ve yüzü hiçbir şeyi ele vermese de, benim kendi sözlerimi tarttığım gibi onun da sözlerini tarttığını anlayabiliyordum. Bu bana Bishop'la ilk günlerimi, her kelimeyi dilimden çıkmadan önce tarttığım o zamanları hatırlattı. Caleb, "Birkaç gün önce avlanmaya gitti," diye devam etti. "Geri dönmedi."

Mark'ı, beni avlarken yüzünde beliren ifadeyi düşünmemeye çalışarak, "Eh, sana yardımcı olamayacağım," dedim. "Onu hiç görmedim."

Caleb yalan söylediğimi biliyordu. Bunu gözlerinin arkasında yatan alevden, hâlâ koltukta rahat oturmasına rağmen parmaklarının koltuğun kollarını sıkmasından anlamıştım. Ama Mark burada olmadan yalan söylediğimi kanıtlayamazdı, o yüzden güneş evin arkasına kayıp ikimizi de loş bir gölgeyle kapladığında bakışlarına karşılık vermeye devam ettim.

Gece bir ara Caleb gitti ve yerine Ashley geldi. Yanında su getirdi ve hepsini tek büyük bir yudumda içmeye çalışıp hastalanmamam için bana küçük miktarlarda verdi.

Sabah uyandığımda, Caleb'ın aksine bana gülümsedi ve bacaklarını yanına kıvırarak yatağın ucuna oturdu. Bir muhafızdan çok bir arkadaş gibiydi ama bu beni daha az endişelendirmiyordu. Kemerinden sarkan korkunç görünümlü bir bıçak vardı ve yüzü arkadaş canlısı olsa da, eğer tehdit altında hissederse beni bir saniyede deşeceğine hiç şüphem yoktu.

Bana, "Seni yolda baygın bulduk," dedi. Bana ufak bir kâse yabanmersini ve bir bardak daha su uzattı. Herhalde bir ay daha su içsem yine de susamaya devam ederdim. "Bu evden çıktıktan sonra on adım bile atamadın." Hafifçe güldü. Sesi bir kıza göre derindi ve kahkahası da sesine uyacak şekilde çatallıydı. "Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü Caleb seni buraya geri taşımak zorunda kaldı."

Caleb'ın beni baygınken taşıması, üzerinde düşünmek istediğim bir görüntü değildi. "Beni izleyenler siz miydiniz?" diye sordum. Birilerinin beni izlediğini hayal etmediğimi, hayatta kalma içgüdümün düzgün çalıştığını bilmek rahatlatıcıydı. "Caleb ile sen?"

Ash başını salladı. "Seni korkutmak istemedik. Ama kendimizi göstermeden önce yanında birinin olup olmadığını ve ne yaptığını görmemiz gerekiyordu."

"İkiniz burada yalnız mısınız?"

"Hayır, daha büyük bir grubun parçasıyız." Sırıtarak, "Ama Caleb huzursuzlandı," dedi. "Bazen uzaklaşmak istiyor, ben de ona eşlik ediyorum."

"Yani burada yaşamıyor musunuz? Birch Tree'de?"

"Hayır. Daha sıcak aylarda açık hava kampımız var. Hava soğuduğunda bir şehre yerleşiyoruz. Ama bu şehre değil. Bizimki nehre daha yakın." Bacaklarımın üzerindeki yorganı düzeltti. "Eğer istersen bizimle gelebilirsin," dedi. "Kampımıza. Burada tek başına hayatta kalmak zor."

Hâlâ onlara güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama haklıydı. Tek başıma hayatta kalamayacaktım. Kalabalığı oluşturan insanlara güvenilemediğinde bile, kalabalıkta güç yatıyordu. "Tamam," dedim.

"Güzel." Ash gülümseyip saçını kulaklarının arkasına götürdü. "Adını bile bilmiyorum," dedi. "Caleb sana adının Ashley olduğunu söylediğini anlattı. Ama Ash ismini kullanıyorum."

"Benim adım Ivy."

"Tanıştığıma memnun oldum Ivy." Ash hızla elimi sıkmak için elini uzattı, parmakları yaralı elimi sararken nazikti. "Nerelisin?" Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki hızla, "Eğer istemiyorsan bundan bahsetmene gerek yok," dedi.

Caleb eşikte durmaya geri dönerek, "Evet, gerek var," dedi. Bu fırsatı kullanarak ona dik dik baktım. O da bana dik dik baktı.

"Westfall'da büyüdüm," dedim, bu sözler üzerine kalbim göğsümde sıkıştı. "Buradan çok uzak olmayan bir şehir. Beni dışarı çıkardılar. Ne kadar uzun zaman önce olduğuna emin değilim. Muhtemelen yaklaşık bir hafta önce." Ash benden Caleb'a, sonra yine bana baktı. "Westfall'u duydunuz mu?" diye sordum. İkisinin de oradan olmadığına oldukça emindim. Yüzleri birazcık bile tanıdık gelmiyordu.

Caleb, "Westfall'u duyduk," dedi. "Ama oraya gitme şanssızlığına erişmedik."

Ash ona dilini şaklattı. "Orası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Henüz kendilerine bile doğru dürüst bakabilecek yaşta olmayan kızları... buraya attıklarını biliyorum." Uzattığı eli bu tozlu odadan fazlasını gösteriyordu. bu duvarların ötesinde yatan bütün zalim dünyayı kapsıyor gibiydi. Eli işaret eden bir parmağa dönüştü. doğrudan Ash'i işaret ediyordu. "Orayı savunduğuna inanamıyorum."

Ash, sorgulayan bakışım üzerine, "Annem ve babam Westfall'da doğmuş," diye açıkladı. "Annem on altı yaşındayken onu çitin dışına çıkarmışlar. Onun için seçtikleri insanla evlenmeyi reddetmiş. Babam da orada onsuz yaşamaktansa onunla burada şansını denemeyi tercih ettiğine karar vererek onu takip etmiş." Bu hikâyeyi bir tür eski gururla anlatıyordu. başrolde ebeveynlerinin olduğu kendi

özel masalı gibiydi. Aklım Bishop'la, peşimden gelseydi nasıl olacağına dair düşüncelere kaydı ama bu düşünceyi aklıma geldiği kadar çabuk yok ettim. Hayat, zihnim onu daha da kötü hale getirmeden de yeterince acı vericiydi.

Caleb, "Sen de bu yüzden mi dışarı çıkarıldın?" diye sordu. "Senin için seçtikleri insanla evlenmediğin için mi?"

Doğru cevabın ne olduğundan, onlara doğruyu söylemenin bana destek mi, köstek mi olacağından emin değildim. Şu anda anında anlayacakları en kolay açıklamayı seçmek daha iyi gözüküyordu. Beni şaşırtan bir sızıyla, "Evet," dedim. Bu ana kadar Westfall'u, eski hayatımı ve içindeki bütün insanları geride bıraktıktan sonra fedakârlığımın en azından bana dürüst olma fırsatı tanıyacağını umduğumu fark etmemiştim. Ömür boyu yalan söylemekten, numara yapmaktan ve her kelimeyi tartmaktan kurtulduğumu ummuştum. Bütün bu kandırmacanın, yere bırakamadığım bu yüz kiloluk yükün beni takip ettiğini bilmek çok yorucuydu.

Ash, ben kalkıp gitmeye hazır olduğum anda gideceğimizi söyleyip beni birkaç dakikalığına yalnız bıraktı. Kapıdan çıkarken, "Banyoda biraz fazladan su bıraktım," dedi. "Eğer yıkanmak istersen." Pis atletime baktı. "Kampa döndüğümüzde sana temiz kıyafet bulabiliriz."

Nihayet yataktan kalktığımda, inlememi bastırmak için ağzımı kapamak zorunda kaldım. Bütün vücudum sanki biri her santimine yumruk atmış gibi ağrıyordu. Sırf bacaklarımın nasıl gözüktüğünü görmek zorunda kalmadığım için uzun pantolonuma minnettardım. Ama kollarım yeterince kötüydü, kanlı çizikler ve koyu mor berelerle kaplıydılar. Artık omzum acıyla zonklamasa da, hâlâ şiş ve hassas olduğunu anlamıştım. Çenemi sıkıp ayaklarımı sürüyerek koridorun karşısındaki banyoya gittim ve paslı menteşelerin gıcırtısıyla kapıyı kapadım.

Tabii ki su akmıyordu ama sözünün eri Ash, kırık porselen lavabonun kenarında dengeli duran bir su matarası bırakmıştı. Lavabonun üzerindeki ayna parçalanmıştı ama kalan tek cam parçası, kendi yansımama baktığımda yüzümü ikiye bölüyordu. Dışarı çıkarıldığımdan beri ilk defa kendimi görüyordum ve bir haftadan biraz daha uzun bir sürenin yarattığı değişiklikleri idrak etmek zordu. Pislik ve kuru kanla kaplı, güneşten yanmış yüzümden bana bakan gözlerim devasa gözüküyorlardı. Dudağım hâlâ Mark'ın dayağından dolayı şişti, sağ gözüm de şişkin ve koyu renkliydi. Sahip olduğumu bilmediğim çiller burnumu ve yanaklarımı bezemişti. Kilo vermiştim, elmacık kemiklerim çıkıntılıydı; adeta dışarı fırlıyorlardı. Şimdiden daha yaşlı, daha sert gözüküyordum. Bir zamanlar yumuşak olan şeyler oyulmuş, geriye sadece kesinlikle gerekli olan şeyler kalmıştı. Kendimi zar zor tanıyabiliyordum ve bunu sorun etmediğimi fark ettim. Aileme inandığım, Bishop'ın eşi olduğum zamanlardaki kız değildim. Dış görünüşümün de tenimin altında yatan her şeyle beraber değişmesi gayet uygundu.

Westfall'un sadece kilometreler ötede hâlâ dimdik ayakta olması imkânsız geliyordu. İnsanların şu anda pazardan reçel alıyor veya parkta ördek besliyor olmaları. Bu, şu anda bulunduğum yerden farklı bir hayattaymış gibi geliyordu. Gözlerimi yumdum ve boğaz kaslarım bir hıçkırıkla boğuştu. Ellerim lavabonun kenarlarını kavradı. İçimi yas kapladı ve göz kapaklarımda hatıralar uçuşmaya başladı. Westfall. Ailem. Bishop. Bunların, onların hiçbirini düşünmek istemiyordum ama zihnimdeki kapı açıldığında içimi yokluğumda ne olabileceğine dair korkular sardı: Callie'nin Bishop'la yakınlaşmayı başarıp başaramadığı, babamın Başkan Lattimer'ı alaşağı etmek için yeni bir

plan kurup kurmadığı, Bishop'ın güvende olup olmadığı ve ne kadar süre böyle kalabileceğine dair korkular. Asla cevaplarını bulamayacağım sorulardı bunlar; sadece onları sormak bile bir tür işkenceydi. Bishop'ın beni aramızdaki uzaklığın üzerinden duyabileceği bir yol olmasını dileyerek, *Güvende kal*, diye düşündüm. *Güçlü ol. Mutlu ol.*

Gözlerimi açıp aradan sızan birkaç yaşla beraber düşüncelerimi de uzaklaştırdım. Başımı hafifçe sallayıp kendime geçmişin sonsuza dek kaybolduğunu hatırlattım. Artık tek önemi olan şey şu an ve burasıydı.

Caleb koridordan, "İşin bitmek üzere mi?" diye seslenip irkilmeme sebep oldu.

"Bir dakika daha ver," diye seslendim. Derin bir nefes alıp kendimi temizlemeye çalışmaya odaklandım. Saçlarım pislik ve kandan topaklanmıştı, açmayı başarıp başaramayacağımı bilmediğim düğümlere dolanmıştı. Saçımı bıraktım ve onun yerine Ash'in mataranın yanına bıraktığı grileşmiş bez parçasını alıp yüzüm ve ellerim üzerinde çalışmaya başladım, elimden geldiğince pisliği ovaladım. Banyodan çıktığımda biraz daha kolay hareket ediyordum, kan kramp girmiş kaslarıma üşüştü. Çantamı yatak odasının zemininden aldım ve tamamen soyulmuş mutfakta bekleyen Caleb ve Ash'e katıldım.

"Hazırım," dedim. Ash yerde oturduğu noktadan hızla kalktı ve mutfak masasından sırt çantasını kaptı. Caleb çoktan arka kapıdaydı, muhtemelen benim gelmem bu kadar uzun sürdüğü için sinir olmuştu. Ash'i takip edip sinekliğin arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim. Güneş yüzümü ısıtıyordu, burnum rüzgârdaki toz ve kuru çimen kokusuyla doluydu. Arka verandadan inip hayatımın yeni bölümüne doğru adım attım.

5

Batıya, tekrar nehre doğru ilerleyip birkaç gün önce nehrin uzağına doğru attığım her zorlu adımı boşa çıkardık. Kendime doğuya olan yolculuğumun boşa gitmediğini, en azından onlara katılmama izin veren başka insanlar bulduğumu söyledim. Caleb başa geçti ve Ash geride kalıp aralarında yürümeme izin verdi. Ama tuhaf şekilde babam ve Callie'nin, hep ortalarında olmamı sağladığı zamanki gibi köşeye sıkıştırılmış hissetmiyordum. Belki de Caleb'ın, benim kaçıp sonsuza dek kaybolmamı izlemekten çok mutlu olacağını hissettiğim içindi.

Ash'in dört notalı aynı melodiyi ıslıkla üst üste çalması dışında sessizlik içinde yürüdük.

Caleb nihayet, "Tanrı aşkına," dedi, "kes şunu."

Ash cevap olarak neredeyse tiz bir sesle bir daha ıslık çaldıktan sonra sessiz kaldı.

Arkama, Ash'e bakarak, "Siz akraba falan mısınız?" diye sordum. "Kardeş misiniz?" Biri esmer, biri açık tenli olduğundan birlerine hiç benzemeseler de, birbirleriyle ilişkileri ailelerin sevgi-nefret havasına sahipti.

Caleb anlaşılmaz bir şey homurdandı ama Ash başını iki yana salladı. "Sayılır. Teknik olarak değil."

Tam Ash'e ne demek istediğini soracakken Caleb, "Babası beni çocukken buralarda dolanırken buldu. Yedi ya da sekiz yaşlarındaydım." Arkasına bakmadan başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Ash yeni doğmuştu."

Ash'e, "Yani annen ve baban ikinizi birden mi büyüttü?" diye sordum.

Ash yanıma gelmişti ve cevap vermeden önce ağzı bir anlığına gerildi. "Sadece babam. Annem beni doğururken öldü." Doğum yapmanın Westfall'da bile tehlikeli olduğunu biliyordum. Kadınlar insanların kabul etmek istediğinden daha sık ölüyordu, o yüzden çitin dışında daha tehlikeli olması mantıklı geliyordu. Ash'in babası, yeni doğmuş bir bebeği annesi olmadan hayatta tutmayı başardıysa çok kararlı olmalıydı.

"Baban kampta mı?" Yerdeki bir çukurdan kaçınırken Ash'in omzuna çarptım.

Ash, "Hayır," dedi. Gözlerini yere dikti.

"Öldü." Caleb'ın sesi kısık, omuzları ve boynu da gergindi. "Geçen sene. Bacağı enfekte oldu."

"Ah." Ash'e gizlice bir bakış attım. "Çok üzgünüm."

Caleb, "Senin suçun değildi," dedi, bu herhalde şimdiye kadar bana söylediği en güzel şeydi.

Ash'e, "Yani tek başına mısın?" diye sordum.

Caleb o kadar hızlı durdu ki, neredeyse sırtına çarpacaktım. "Ben varım," dedi. "Yalnız değil."

"Demek öyle..."

Ash sözümü kesip Caleb'ı sertçe kürek kemiklerinin arasından dürttü. "Onu rahat bırak. Tanrım." Caleb tekrar yürümeye başladığında, Ash bana gözlerini devirerek gülümsememi sağladı. Gülümsemeyeli o kadar çok olmuştu

ki, derimin gerilmesi yabancı gelmişti, sanki yeni bir dil öğreniyormuşum gibiydi.

Ash, "Sen yaklaşık on altı yaşında mısın?" diye sordu. "Hâlâ o yaşta evlendiriyorlar, değil mi?"

"Evet." Ağaçların yeşillerine bakmadım. Nehrin akıntısını düşünmedim. "Neredeyse on yedi. Sen kaç yaşındasın?" Benden büyük gözüküyordu ama ne kadar büyük olduğunu anlamak zordu. Bütün günü dışarıda geçirenlerin güneşten yıpranmış tenine sahipti, vücudunda ise sadece gerekli kaslar kalmıştı.

Omzunu silkti. "Yaklaşık on yedi ya da on sekiz. Biz bu olaylara pek dikkat etmeyiz."

Caleb homurdanarak güldü ama gülüşünde hiç eğlenmiş bir hava yoktu. "Burada doğum günü pastaları veya mumlarıyla ilgilenmeyiz."

"Eh, benim ailem de pasta ve mumlara çok meraklı değildi," dedim.

Kampa ulaşmamız birkaç saat sürdü. Bu mesafeyi daha hızlı alabilirdik ama Ash bana daha çok su veya bir parça yemek vermek için bizi yaklaşık yarım saatte bir durdurdu. Gecikmelerin Caleb'ı sabırsızlandırdığını görebiliyordum ama sadece sırtını yakındaki bir ağaca yaslayarak birkaç kere cefakâr bir şekilde nefesini bıraktı ve Ash'le benim tekrar harekete geçmemizi bekledi.

Kampı görmeden önce duydum. Alıştığım sessizlik dünyasında, insanlığın koşuşturması ve sıcak havada taşınan insan sesleri, kulağıma çok yanlış geldi. Başka insan seslerini çaresizlikle istiyordum ama artık Ash ve Caleb'ı bulduğumdan ve yalnız olmadığımdan, daha büyük bir topluluğun sesleri korkudan bedenimi ateş basmasına sebep oldu. Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu ve neredeyse duracak kadar yavaşladığını Ash elini sırtıma koyup beni

ileri gitmem için cesaretlendirene dek fark etmedim. "Her şey yolunda," dedi. "Burada güvende olacaksın. Söz veriyorum." Ona inanmak istiyordum ama niyeti ne kadar iyi olursa olsun, güvenliğim garantileyebileceği bir şey değildi. Ya Mark çoktan döndüyse ve aramızda olanların kendine yarayan bir versiyonunu anlatmaya hazırsa? Ash ve Caleb, kime inanacaktı?

Ufak bir tepeyi çıktığımızda, nehir kıyıları boyunca yayılmış olan kamp aşağımıza serildi. Düzinelerce çeşitli kumaşlardan elle yapılmış uyumsuz çadır vardı. Kampın kenarında geniş bir bahçe ve ağaçların arasına asılmış bir grup çamaşır ipi görebiliyordum. İnsanlar boş boş dolanıyor, çadırların arasında yarış yapan birkaç ufak çocuğa çarpmamaya çalışıyorlardı. Kamp huzurlu ve tehdit teşkil etmiyor gibi görünüyordu, bu, sanki her şey alttaki çirkinliği saklayan bir illüzyonmuş gibi beni daha da huzursuz etti.

Hâlâ tepeden aşağı inip kampın içine girmeye hazır olmadığımdan, "Neden bir şehir yerine burada kalıyorsunuz?" diye sordum.

Ash, "Bazı insanlar şehirde kalıyor ama çoğumuz açık havayı tercih ediyoruz. Ben özgürlüğünü seviyorum. Kapalı alanların büyük bir hayranı değilim," dedi.

Caleb açık açık, "Böylesi daha güvenli," dediğinde Ash ona uyarıcı bir bakış attı. "Buradaki herkes bizim kadar iyi değil." Ona baktım ama yüzünde alaycılıktan eser yoktu. "Geniş bir grup içinde olmayı, birbirimizi savunabilmeyi tercih ediyoruz. Bir de eğer gerekirse dağılıp kaçabilmeyi."

Ash, "Onu korkutmayı bırak," dedi.

Ash'e, "Korkmuyorum," dedim. "Burasının güneş ışığı ve güllerle dolu olacağını düşünmemiştim."

Caleb bana baktığında ilk defa yüzünde şüphe dışında bir ifade gördüm. "Hadi," dedi. "Aşağı inip seni yerleştirelim."

Ufak tepeden inmeye başladık ama Ash benimle biraz arkada kaldı. "Benimle çadırımda kalabilirsin," dedi. "İstersen."

Caleb arkasına dönmeden, "Ona bir çadır bulabiliriz," dedi. Adamın yarasa gibi kulakları vardı.

Ash, "Bunu biliyorum," deyip bana baktı. "Ama yalnız olmak istemezsen yanımda birinin kalmasından rahatsız olmam."

"Tabii," dedim. "Bunu isterim." Bu tanımadık insanlık kalabalığının içinde en azından bir arkadaş canlısı yüzün yakında olması hoş olurdu.

Caleb, "Harika," diye mırıldandı, "çok yakında bütün günü birbirinizin saçını örüp erkekler hakkında fısıldayarak geçireceksiniz."

Ash bu yoruma cevap vermeye tenezzül bile etmedi, o yüzden ben de cevap vermedim. Anlaşılan Caleb'a ve sivri diline alışıyordum. Şimdiden havlamasının ısırığından daha kötü olduğunu hissediyordum. En azından konu Ash olduğunda.

Kampa girerken insanlar Caleb'ın sırtını sıvazlamak, Ash'e de tek kollarıyla hızlıca sarılmak için durdu. Üzerimdeki gözler meraklıydı ama saldırgan değildi ve herkes eğer Ash ile Caleb'ın yanındaysam onların arasında hoş karşılandığımı düşünüyor gibiydi. Resmi bir tanıştırılma olmadı ama Ash'in insanlarla selamlaşırken arada sırada ismimi mırıldandığını duydum ve ben de başımı sallayıp cevap olarak hafifçe gülümsedim. Fakat bütün bu ilgi boğucuydu ve Ash çadırının eteğini arkamızdan kapayıp kampın seslerini olmasa da, bütün görüntülerini dışarıda bıraktığında minnettar oldum.

Ash çoktan sıkı çalışmaya başlamıştı, yatağı çekip bana çadırının sol tarafında yer açıyordu. Omzunun üzerinden

bana, "Caleb'da fazladan bir karyola var," dedi. "Buraya getirmesini isteyeceğim, bende de bir sürü nevresim takımı var." Dönüp beni inceledi. "Etrafa soruşturup sana birkaç kıyafet bulacağım. Benim kıyafetlerimin çoğu sana olmaz. Çok daha uzunsun ve... anla işte..." Elleriyle bir kum saati hareketi yaptı. Bu Callie'yi o kadar çok hatırlattı ki, ben onları durduramadan kirpiklerimde yaşlar toplandı. Derin bir nefes alıp gözyaşlarım kaybolana dek başımı yukarı kaldırdım. Aynı anda nasıl hem Callie'den nefret edip hem de onu sevdiğimi anlayamıyordum.

Ash, "İyi misin?" diye sorduğunda onunla göz göze gelip zorla gülümsedim.

"İyiyim," dedim o da üstelemedi, buna minnettardım. Eğer üsteleseydi, ona ne derdim bilemiyordum.

Muhtemelen birkaç kıyafet toplamak için beni bir süreliğine yalnız bıraktı ve yalnızlık ânını minnetle karşıladım. Yavaşça çadırın içinde dolanıp etrafıma alışmaya çalıştım. Burası bir çadırdan çok, büyük bir odaya benziyordu. Sağ tarafında üzeri yastık ve battaniyelerle dolu bir karyola, karyolanın yanında da üzerinde bir fener ve birkaç kitap olan bir tahta kasa vardı. Arka duvarda ufak bir sandık duruyordu, Ash muhtemelen kıyafetlerini burada saklıyordu. Zemin raptiyeyle tutturulmuş bir muşambayla kaplıydı ve iki taraftaki pencere kapakları hafif bir meltemi içeri alıyorlardı. Karşıdaki duvardan sarkan yıpranmış Amerika haritası dışında çok bir dekorasyon yoktu. Haritanın bazı noktalarında ufak koyu renkli işaretler vardı ama onların ne anlama geldiğine dair hiçbir bilgi yoktu.

Ash arkamdan, "Haritamızı bulmuşsun," deyince hızla döndüm. "Pardon," dedi, "seni korkutmak istememiştim."

"Sorun değil." Tekrar haritaya baktım. "Harita ne için?"

Ash, "Babamındı," dedi. "İnsanlar buradan geçerken

nereden geldiklerinin kaydını tutmayı seviyordu." Yaklaşıp bir zamanlar Virginia olan yerin yakınındaki işaretleri gösterdi. "Ülkenin bu kısmından birkaç grup gelmişti. Orada daha merkezi bir devlet olduğunu ama devletin sert olduğunu söylediler. Pek özgürlükleri yokmuş. Çıkmak istemişler." Parmakları harita boyunca gezinip California'ya geldi. "Birkaç sene önce ta Batı Yakası'ndan birkaç insan gelmişti. Orada, eskiden San Diego denen şehrin yakınında oldukça büyük bir yerleşim yeri olduğunu söylediler. Onların dediğine göre iyi bir yermiş. Bir daha yola çıkmadan önce kışın bizimle yaşadılar. Okyanustan okyanusa giden bir gezidelerdi." Konuşurken gülümsüyordu ama kalbim sözleri üzerine acı dolu bir yumağa dönüştü.

Ash kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey." Boğazımı temizledim. "Önemli bir şey değil. Sadece Westfall'da hep okyanusu görmek isteyen birini tanıyordum." Başka bir şeye odaklanmak istediğimden haritaya tekrar baktım. "Hiç buradan ayrılmayı düşündün mü? Başka ne olduğunu keşfetmeyi?"

Ash, "Babam hiç istemedi," dedi. "Yemek olduğunu bildiğimiz ve araziyi tanıdığımız yerde kalmamızın daha zekice olduğunu düşünüyordu. Gitmenin çok riskli olduğunu hissediyordu. Beni veya Caleb'ı gereksiz tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemezdi."

Sözlerinin ardında tedirgin bir hüzün sezerek, "Ama?" dedim.

Ash omzunu silkti. "Ama benim için bir gün dışarıda başka neler olduğunu görmenin mahsuru olmaz." Elindeki kâseyi uzattı. "Soğumadan bunu yesen iyi olur. Tavşan yahnisi." Bana özür dilercesine gülümsedi. "Çok tavşan yiyoruz."

Her kelimeyi içtenlikle söyleyerek, "Harika kokuyor," dedim. "Kesinlikle kertenkelelerden ve ağaç kabuklarından daha iyi." Bir de büyük bir dilim esmer ekmek getirmişti. Her şeyi kocaman lokmalarla yedim ve yemeyi bitirdiğimde kâsenin içini yalama isteğine karşı koymak zorunda kaldım.

Ash, "Daha var," dedi. "Ama belki önce temizlenmek ve kıyafetlerini değiştirmek istersin?"

Sözleri üzerine kafatasımdan ayak parmaklarıma kadar ne kadar fazla kaşındığımı fark ettim. Sanırım vücudumun her girintisinde kir ve kan birikmişti. Ne kadar kötü koktuğumu hayal bile edemiyordum. "Evet, kulağa iyi geliyor."

Ash beni çadırdan çıkarıp nehre götürdü. Güneş batmaya başlamıştı ve herkes akşam yemeği için çadırına yerleşirken kampın gürültüsü huzurlu bir mırıltıya dönüşmüştü. Bir süre nehir boyunca kamptan uzağa yürüdük ve Ash nehrin kenarının düz ve engebesiz olduğu bir noktaya işaret etti, su burada hafifçe akıyordu. "Burada yıkanıyoruz," dedi. "Westfall'da musluk suyunuzun olduğunu duydum. Burada öyle bir şey yok."

"Sorun değil," dedim. "Nehir gayet uygun. Şu noktadan sonra sadece temiz olduğuma memnun olacağım." Etrafıma bakındım. "Ya biri gelirse?"

"Erkekler o tarafa gidiyor," Ash omzunun üzerinden arkaya doğru işaret etti, "o yüzden meraklı gözler konusunda endişelenmene gerek yok."

Tereddütle durmaya devam ettim ama Ash'te benim çekincelerim yokmuş gibi gözüküyordu. Kıyafetlerini yaklaşık beş saniyede çıkarıp güneşten kararmış uzuvları karmakarışık bir şekilde nehre atladı. Bana bir köpek yavrusunu hatırlatıyordu, samimi büyük gözleri ve coşkulu bir

sıcaklığı vardı. "Hey, almak istersen çantamda sabun var," diye seslendi.

Kendime endişelenecek hiçbir şey olmadığını söyledim. Ash'in beni çıplak görmesinden utanmıyordum ama bu durum, beni savunmasız hissettiriyordu. Fakat pis kokulu, kirli kıyafetlerimden kurtulmanın iyi hissettireceğini itiraf etmeliydim. Kıyafetlerimi bir yığın halinde bırakıp çıplak tenimde şaşırtıcı derecede sıcak gelen suda Ash'e katıldım.

Sabun pütürlüydü ve temizlediği kadar tenimi çiziyordu ama yine de birdenbire kendimi her ter, kan ve pislik damlasından kurtarmak istediğimden sertçe ovaladım. Kafamı suyun altına sokup sabunu dolaşmış saçlarımda da kullandım.

Ash'e sabun kalıbından kalanı uzatırken, "Pardon," dedim. "Çok fazla kullandım."

Ash, "Bizde daha çok var," dedi. Yıkanırken durdu ve ön koluma işaret etti. "O iz nasıl oldu?"

Koluma baktım. "Köpek ısırığı." Bana detayları sormasına hazırlandım, çoktan ona doğruyu mu söylesem, yoksa hikâyenin yeni bir versiyonunu mu uydursam diye tartıyordum. Ama Ash sadece başını sallayıp bacağını sudan dışarı çıkardı.

"Ben küçükken bir yaban köpeği beni buradan ısırdı," deyip elini uyluğundaki izde gezdirdi. "Caleb köpeği vurdu." Bacağını indirip kolunu bana çevirdi. Sol pazısını bir yara dokusu ağı kaplıyordu. "Bu da sadece birkaç sene öncesinden kalma, bir dağ aslanından." Güldü. "Birkaç tane daha var. Yara izleriyle kaplıyım."

Parmaklarını izlerin üzerinde gezinirken, "Bu benim tek yara izim," dedim. Beni eskiden olduğu kadar rahatsız etmiyordu. Bishop onlar hakkında düşüncelerimi değiştirdiğinden beri. Ash'in tepki vermemesinden anladım ki,

yara izleri, sadece benim başıma gelen bir şeydi. Beni tanımlamıyorlardı. Artık değil. Başımı kaldırdığımda Ash'i başını eğmiş beni izlerken buldum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hüzünlü gözlerin var." Ash, bu gözlemi sanki bu durum ona acı veriyormuş gibi yapınca, Caleb'ın neden onun kurtaracak birini bulmak istemesi konusunda endişelendiğini anladım. Muhtemelen burada empati insanı çok ileri götürmüyordu.

. Elimden geldiğince neşeyle, "Birkaç gün önce oldukları kadar hüzünlü değiller," dedim ama Ash gülümsemedi.

"Eğer konuşmak istersen..."

Sözünü keserek, "Teşekkürler," dedim. "Ben çıkacağım. Üşümeye başladım."

Ash'in çantasında havlular ve ikimiz için de kıyafet vardı. Bana getirdiği pantolon biraz kısaydı ama onları baldırlarımın ortasına kadar kıvırdığımda gayet iyi iş gördüler. Kolsuz bluz basit ve eskiydi ama temiz kokuyordu ve üzerime iyi oldu.

Biz kampa dönerken akşam havasında dumanlar dans ediyordu ve Ash uzaktaki ateşe işaret etti. "Hadi," dedi. "Kirli kıyafetlerimizi çadıra bırakıp ateşin etrafına oturabiliriz." Bana bir bakış attı. "Eğer istemezsen kimseyle konuşmak zorunda değilsin."

Ona minnetle gülümsedim. "Sadece... buna alışmak biraz zor." Başımı kaldırıp nehrin, çimenlerin ve duman kokularını içime çektim. Yıldızlar çıkmaya başlamıştı, eflatun gökyüzüne hafifçe serpiştirilmiş simler gibi gözüküyorlardı. Bütün dünyamda azıcık da olsa tanıdık gözüken tek şey onlardı. "Bu uyanamadığın bir rüyada olmak gibi."

Ash, "Kulağa çok kötü geliyor," dedi.

"Tam olarak kötü değil." Bunu ona nasıl açıklayacağı-

mı bilmiyordum. Bishop dışında geride bıraktıklarımın da çok harika olmadığını. "Sadece çok tuhaf."

Ash, Caleb'ı ateşin başında buldu ve battaniyesinin üzerine hepimizin sığabilmesi için onu dürttü. Caleb bana başını salladı, bu muhtemelen onun arkadaş canlısı bir şekilde selam veriş şekliydi. Bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı bacaklarıma doladım ve çenemi dizlerime dayadım. Sadece birkaç hafta önce gece ateş yakmak, ter ve yapış yapış bir deri dışında hiçbir etki yaratmazdı. Ama güneş battıktan sonra havada sonbaharın izleri vardı ve hava mükemmel sıcaklıktaydı. Hareket etmeyi kestiğim için bitkinlik kemiklerime sızmıştı ve bir daha hiç fazladan enerjinin heyecanını duyacak mıydım merak ediyordum.

İnsanlar ateşin etrafına toplanırken neredeyse herkesin Caleb'a selam vermek için durduğunu fark ettim. Soruyu Caleb başkasıyla konuşurken zamanlamaya dikkat ederek, Ash'e, "Caleb buranın başkanı mı?" diye sordum.

Ash gülümsedi. "Kimse başkan değil. Burası Westfall gibi değil." Caleb'a göz attı. "Ama insanlar onun görüşüne saygı duyuyorlar. Tıpkı babamın görüşüne de saygı duydukları gibi. Ama herkes gruba zarar vermedikleri sürece kendi kararlarını almakta serbest."

Başımı salladım ama yaptığın her şeyin son kararının başka biri tarafından zorla verilmediği bir yer hayal etmem zordu. Westfall'da hiyerarşi çok belirgindi: Başkan Lattimer, babam, Callie, Bishop... ve nihayet, her zaman en son söz hakkı tanınan ben. Bishop bu kuralları takip etmiş olmasa da bu, diğer herkesin gözünde totem direğinin en alt halkası olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Benden beklenene, diğer insanların iyi olduğunu düşündüğü şeylere göre değil, sadece kendi isteğime göre karar vermeye alışmam zaman alacaktı.

Gözlerimi yüzlerden oluşan çemberde gezdirdim, en azından bazılarının başta Westfall'dan olduğunu bilsem de, hiçbiri tanıdık değildi. Mark'ı ya da onunla beraber dışarı çıkarılan iki erkeği görmüyordum. Sadece üçü ben Bishop'la evlendikten sonra hüküm giymişti, o yüzden burada Westfall'dan ayrılmaya zorlanmamın sebebi hakkındaki hikâyeme karşı çıkabilecek kimse yoktu. Belki de Ash'e gerçeği söyleyebilecek kadar güvende hissettiğim bir zaman gelirdi. Ama bu, şu anda almak için fazla büyük bir riskti.

Ash'e, "Bu insanların çoğu uzun zamandır sizin grubunuzla beraber mi?" diye sordum.

Ash, "Karışık," dedi. Bir elmayı keserek bir dilimi bana uzattı. "Bazıları benim doğumumdan önce buradaymış, bazıları Westfall'dan ve bazıları da başka yerlerden gelmiş."

Bakışlarım yanımızdaki yaşlıca çifte kaydığında adam bana arkadaşça gülümsedi ama kadın sadece uzun uzun baktı. Tekrar Ash'e döndüm ama hâlâ kadının gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Başımı kadına doğru eğerek, Ash'e, "O kim?" diye fısıldadım.

"Kim?" Ash geriye eğilip sağıma doğru baktı. "Ah, o Elizabeth. O da Westfall'dan."

Tam Ash'in sözlerini algılarken kadın, Elizabeth, seslendi. "Sen Westfall ailesindensin, değil mi?"

Onu duymuyormuş gibi yaptım, bakışlarımı dans eden alevlerde tutarken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Elizabeth ayağa kalktığında bir kumaş hışırtısı oldu ve yaklaşırken çimende ayak sürüme sesi geldi. Etrafımızdaki sesler kesilmişti. Elizabeth, "Sen Justin Westfall'un kızısın," dedi. "En küçük kızı."

Ash bana baktı, ben de bakışlarına karşılık verdim. Ash, "Ivy Westfall mu?" diye fısıldadı.

Sesim çıkmadığı için başımı salladım.

Elizabeth, "Başkanın oğluyla evlenecekti," dediğinde başım hızla ona döndü. Bunu biliyorsa son birkaç sene içinde dışarı çıkarılmış olmalıydı.

Caleb solumdan, "Seni bu yüzden mi çitin dışına çıkardılar?" dedi. "Onunla evlenmediğin için mi?"

Sert bir sesle, "Zaten bunu söylemiştim," dedim. "Unuttun mu?"

Caleb, "Hatırlıyorum," dedi. "Ama soyadını söylemedin. Damadının kim olacağını da."

Ona bakmak için dönerek, "Ne önemi var?" dedim. Gözleri ateşin ışıltısında parlıyor, beni izliyordu. Eski kayıtsız tarafımın uyanmaya başladığını hissedebiliyordum, Caleb'ın beni geriye alamayacağım bir şey söylemeye zorlamasını bekliyordu. Bir parçam bunu umuyordu.

Başımın arkasında bir el hissedince irkildim, fazla büyük bir hızla döndüğümde neredeyse Elizabeth'i yanımda çömeldiği yerden geriye devirecektim. Tekrar ileri uzandı ve eli saçımı düzeltti. Bu nazik bir dokunuştu, bir annenin dokunuşunun nasıl olacağını hayal ettiğim gibiydi.

Usulca, "Tatlı kız," dedi. "Ne kadar cesur, tatlı bir kızsın." Öne eğilip beni kollarına alarak yanağımı öptü. Gözlerimi kapatıp kendime bu yabancı tarafından kucaklanma izni verdiğimde, bir anlığına Ash'in gülümsemesini yakaladım. Artık cevabı biliyordum. Belki de babam bana sahip olunmaya değer bir şey vermişti, çünkü burada Ivy Westfall olmak benim lehimeydi.

Esasında bir Lattimer olduğum gerçeği, sadece saklamam gereken başka bir sırdı.

6

Beş gündür Ash'in çadırında yaşıyordum ve hâlâ gözlerimi her açtığımda şaşırıyordum. Şaşkınlığımın geçmesi birkaç saniye alıyordu, zihnim doğru olanda karar kılmadan önce bütün olasılıkları tarıyordu: çocukluk yatak odam, Bishop'la paylaştığım yatak, sert yer ve uzun çimenler, Birch Tree'deki boş ev. Her sabah nerede olduğumu anladığımda acı tekrar vuruyordu; tam kalbime vahşi bir darbe.

Ben küçükken yan komşumuz özellikle sert bir ocakta altı yaşındaki oğlunu grip yüzünden kaybetmişti. O buz mavisi kış sabahlarında yatağa uzanıp onun yas ile haykırmasını dinlerdim. Güneşin her doğuşu, yarasını tekrar deşerdi. Artık uykunun insana nasıl unutma şansı tanıdığını ama şafakla acının da uyandığını ve insanın bir saliseliğine ne çektiğini unuttuğu için daha da kötü hissettiğini anlıyordum. Bu, tekrar tekrar olduğu gerçeğiyle daha da zalim hale gelen bir numaraydı. Acının beni sarmasını durduramıyordum ama kendime neyi ve kimi kaybettiğime odaklanma izni vermiyordum. Kendime belki bir gün

değil, hiçbir zaman diyordum ve kayıplarımın her zaman bu kadar acı vermeyeceğini hatırlamaya çalışıyordum: Bir gün çektiğim acı, azalıp bir hatıranın hafif sızısına dönüşecekti.

Bugün Ash çoktan gitmişti ama karyolamın yanına bir kâse dolusu orman meyvesi ve bir dilim mısır ekmeği bırakmıştı. Ben uyanık olsam da olmasam da hep bana kahvaltı getiriyordu. Beni bir gülümsemeyle ve parıldayan gözlerle selamlıyordu. Muhtemelen şimdiye kadar tanıdığım en açık kalpli, en nazik insandı. Keşke ona karşı dürüst olup, ona gerçek hikâyemi anlatabilseydim. Özellikle de gece geç saatlerde çocukluğundan, babasının ölümünün acısından ve Caleb'ı de kaybetme korkusundan bahsettiği için. Ama iyiliğinin bir sınırı olup olmadığını bilmiyordum. Belki de bana olan şefkati, Bishop Lattimer'a olan bağlılığımın başladığı yerde biterdi.

Kıyafetlerimi üzerime geçirirken kahvaltımı ettim. Son birkaç gündür Ash benim için kayda değer bir kıyafet yığını toplamayı başarmıştı, buna ikinci bir ayakkabı da dahildi. Saçlarımı paylaştığımız fırçayla tarayarak atkuyruğu yaptım. Bu sabah nehirde kıyafet yıkamaya yardım ediyorduk, bu Ash'in bana anlatırken burnunu buruşturmasına sebep olan bir görevdi. Ama yarın, Caleb'ın bana ufak avları kapanla yakalamayı öğretmesi gibi daha heyecanlı bir şey yapacağımıza söz vermişti. Günü Caleb'la geçirmek konusunda emin değildim ama kertenkele dışında bir yemek yakalayabilmek, sahip olmak istediğim bir beceriydi.

Sonbahar giderek yaklaşsa da, gündüzleri sıcaklıklar henüz bu değişimi göstermiyordu ve çadırdan çıkarak durup sağlam kolumu başımın üzerine kaldırdığımda, hava çoktan ağır ve yapış yapıştı. Henüz burada rahat hissetmiyordum. Belki de asla hissetmezdim. Belki de bir daha

hiçbir yer bana yuvam gibi gelmeyecekti. Ama yavaş yavaş hayatın bu ritimlerini, herkesin güneşle ayın döngüsünü takip ettiğini, görevlerin işleri yapanların cinsiyetine değil, yapılması gerekenlere göre dağıtıldığını, insanların sorun çıkarmayıp kendi paylarına düşenleri yaptıkları sürece kabul edildiklerini öğreniyordum. Bu daha önce bildiğim hayata göre daha zor, ama aynı zamanda birçok açıdan çok daha özgür bir hayattı.

Caleb'ın çadırı bizimkinin hemen yan tarafındaydı ve ben yanından geçerken içinden sesler yükseldi. Caleb'ın ve başka bir adamın sesleri. Yakına doğru bir adım attım, tam olarak kulak kabartmıyordum ama kesinlikle meraklanmıştım. Caleb'ın sesini duydum. "Sadece sana onun ne anlattığını söylüyorum."

Diğer adam, "Eh, yalan söylüyor," dedi. Ben sesini tanıyamadan Caleb'ın çadırının ön eteği açıldı ve tekrar Mark Laird'la yüz yüze geldim.

Geriye doğru bir adım tökezledim ve birbirimize baktık. Bu, nehrin kenarındaki o ilk saniyeler gibi hissettiriyordu ama bu sefer Mark gülümsemiyordu. Yüzü kurumuş kan topaklarıyla kaplıydı ve saçları hâlâ kandan düğüm düğüm olmuştu, şakağı ise alacalı bir mordu. Aşağı baktığımda parçalanmış, kanlı çoraplar gördüm. Bütün bunlar içimde zalim bir tatmin hissinin yarattığı heyecanın dolaşmasına sebep oldu. Sonradan, tek eliyle çantasını kavradığını gördüm. Caleb biz kampa vardığımızda çantayı benden almış ve eğer tekrar gelirse çantayı gerçek sahibine vereceğini söylemişti. Mark çantayı kaldırıp bana doğru salladı. "Ona bunu bulduğunu mu söyledin?"

Gözlerine bakarak, "Evet," dedim. "Buldum."

Caleb, Mark'ın arkasından çadırından çıktı, bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Mark çantayı söylediğin şe-

kilde bulmuş olamayacağını söylüyor, Ivy." Sesi doğrudan beni bir şeyle suçluyormuş gibi gelmiyordu, en azından şimdilik. İkimizin arasında eşit uzaklıkta duruyordu. Taraf tutmuyormuş izlenimi veriyordu. Ya da eğer bir kıyamet koparsa hızla aramıza girmek istiyordu.

Mark, tıslar gibi bir fısıltıyla, "Ivy," dedi. "Ona ismini söyledin, öyle mi?" Sonra kurnaz gülümsemesi belirdi. "Bütün ismini söyledin mi?"

Midem ayaklarıma kadar düştü, kalbim göğsümde tekledi. Ama Mark benim de onun hakkında bir şeyler bildiğimi unutuyordu, Caleb'ın hiç bilmediğini tahmin ettiğim şeyler biliyordum. Mark'a, "Caleb neden dışarı çıkarıldığını biliyor mu?" diye karşılık verdiğimde dudakları ince, beyaz bir çizgi olacak şekilde büzüldü.

Caleb gözlerini kısarak, "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Mark bakışlarını üzerimden çekmeden, "Westfall'dan," dedi. "Sanırım Ivy'yle baş başa konuşmalıyız." İlk içgüdüm hayatta olmaz deyip yüzüne yumruk atmaktı ama ikimizde de diğerinin ihtiyaç duyduğu bir şey vardı: Sessizliğimiz.

Caleb, "Ivy?" diye sordu.

Bakışlarımı Mark'tan çekmeden, "Sorun değil," dedim.

Caleb bir saniye sonra başını salladı. "Pekâlâ. İhtiyacınız olursa çadırımda olacağım." Durup sırayla ikimize birden baktı. "Aranızdaki şeyi çözmenin bir yolunu bulursanız bu herkes için daha iyi olur."

Mark'ın, Ash'le uyuduğumuz yere girmesi düşüncesinden hiç hoşlanmıyordum ama konuşmak için mahremiyete ihtiyacımız vardı ve onunla hayatta kamptan ayrılmazdım. Topuğumun üzerinde dönüp çadırıma geri yürüdüm, o da arkamdan topalladı. Çadırın öteki tarafında duruyordum

ama çadırın eteği arkasından kapandığında, Mark hâlâ fazla yakınımdaymış gibi hissettim.

"Herhalde onlara neden burada olduğunu hiç söylemedin," dedim. Bunun öyle ya da böyle bitmesini istiyordum.

Mark bakışları çadırda gezerken, "Hayır," dedi. "Tıpkı senin kocanın kim olduğunu söylemediğin gibi." Bakışları sonunda hareket etmeyi kesip üzerimde kaldı.

Kısık sesle, "Onlara evli olduğumu söylemedim," dedim.

Mark başını salladı. "Düşününce... zekice." Bana doğru bir adım atınca geriye kaydım.

"Bana yaklaşma."

Mark iki elini birden havaya kaldırıp nefesini bırakarak hafifçe güldü. Sanki tamamen aşırı tepki gösteriyormuşum da, bir hafta önce bana tecavüz edip beni öldürmeye çalışmamış gibi.

"İkimiz de burada kalmak istiyoruz, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Eh, o zaman eğer çenelerimizi kaparsak bunun olmaması için bir sebep yok."

"Burada olmayı hak etmiyorsun. Yaptığın şeyden sonra."

Mark'ın gözleri daha da soğudu, açık bir maviye, buz mavisine dönüştü. "Sen hak ediyor musun?"

"Ben küçük bir kıza tecavüz etmedim," diye hatırlattım.

"Kısık sesle konuş."

Sesimi bir fısıltıdan biraz daha yüksek olacak şekilde alçalttım. "Kendini savunamayacak bir kadını öldürmedim."

Mark önemsemez bir şekilde nefesini bıraktı. "Zaten neredeyse ölüydü. Kimin umurunda?"

"İğrençsin."

"Belki. Ama sen de aynı derecede kötüsün." Yaramaz

bir çocukmuşum gibi bana doğru parmağını salladı. "Bir Lattimer'la evlendin."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırarak beni durdurdu ve tıslayan bir sesle cevap verdi. "Bana hiç onunla evlenmek zorunda kaldığınla ilgili saçmalıklar söyleme. O gün ormanda ona nasıl baktığını gördüm. Onun elini nasıl tuttuğunu gördüm. Herkese bunu seve seve anlatırım." İki elini açarak avuçlarıyla bütün kampı gösterdi. "Burada hayatlarında kötü olan her şeyi Lattimerlara bağlayan birçok insan var. Onlar için senin yaptığın şey en kötü ihanet."

Caleb ile Ash'e, Mark konusunda dürüst olma şansımın gelip geçtiğini fark edince midem ağırlaştı. Çok uzun süre beklemiştim. Artık Mark döndüğünden onu kızdırma riskini göze alamazdım, onun Bishop'la olan gerçek ilişkimi anlatmasına izin veremezdim. O yüzden boğazıma yerleşmiş olan korku ve pişmanlık kayasını yuttum ve konuştum. "İyi. Sen bir şey söylemezsen, ben de söylemem. Benden uzak dur."

Mark onaylayarak başını salladı. "Bir anlaşmaya varabileceğimizi biliyordum." Gitmek üzere döndü ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı, gözleri kusmak istememe sebep olan bilgiç bir keyifle doluydu. "Esasında o kadar da farklı değiliz Ivy."

Çadırı geçip yüzünü tırnaklarımla çizmek, bir taş kapıp ona tekrar vurmak istiyordum. Ama bu sefer o ölene kadar durmayacaktım. "Hiç benzemiyoruz," dedim.

"Gerçekten mi?" Bana gülümsedi; bu, hızla bütün kâbuslarımın yıldızı haline gelmiş olan o pis sırıtıştı. "Çünkü aynı benim kadar kendini kurtarmak istiyorsun."

Ben bir cevap düşünemeden gitti ve çadır eteği arkasından kapandı.

Caleb, "Bir daha dene," dedi. "Bıçakla o kadar çok bastırma." Tuttuğu bileğimi bıçağın doğrudan aşağı bakmak yerine yana dönük duracağı şekilde çevirdi. "Deriyi etten ayırmak böyle daha kolay olur."

Yüzümden akan teri görmezden geldim, güneş, ensemi alev gibi yakıyordu. "Böyle mi?" Ölü tavşanın kürkünü kestim. Caleb veya Ash, kadar temiz kesmemiştim ama son denememden daha iyiydi.

Caleb, "Başarmak üzeresin," deyip beni yarım bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

Ash yakındaki bir ağacın altında oturduğu yerden Caleb'ın kafasına ufak bir dal attı. "Bu ders ne zaman bitecek? Burada kendi terimde boğuluyorum."

Caleb dalı geri atıp doğrudan Ash'in alnının ortasına isabet ettirdi. "Gölgedesin," diye hatırlattı. Bana tekrar bakarak bakışlarını tavşana kaydırdı. "Bitir."

Ben, "Evet efendim," deyince Ash alayla uludu.

Gülümsemesi solan Caleb, "Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?" dedi.

"Evet," dedim. "Özür dilerim." Omuzlarımla daireler çizdim, ufak gövdenin üzerine eğilmekten kaslarım tutulmuştu.

İşim bittiğinde, Caleb'ın incelemesi için deriyi havaya kaldırdım. "Daha iyisini görmüştüm." Omzuyla omzuma vurdu. "Daha kötüsünü de."

Ona sırıtıp Ash'e bakarak kaşlarımı kaldırdım. Ash gözlerini devirerek, "Dikkat et Caleb," dedi. "Çok yumuşak yürekli birine dönüşüyorsun."

Caleb beni beklerken derisini yüzdüğü yarım düzine tavşanla beraber benim derisini yüzdüğüm tavşanı da aldı ve çantasına koydu. Ash'e bıçağını geri verdim ve üçümüz nereye gittiğimizden bahsetmeden nehre yöneldik. He-

pimizin suyun rahatlığına ihtiyacı vardı. Bahçede çalışan ufak bir grubu geçerken erkeklerden biri, "Bugün kaç tane var?" diye sordu.

Caleb, "Yedi," dedi.

Adam gülümsedi. Sanırım adı Andrew'du. Ya da belki Albert. "Fena değil." Bana baktı. "Caleb sana işin hilelerini mi öğretiyor?"

"Deniyor."

Caleb, "Fena iş çıkarmıyor," dedi.

Adam başını sallayıp ağırlığını çapasına verdi. "Şaşırmadım. Justin Westfall'un kızı çabuk öğrenen biri olmalı. Baban harika bir adam."

Babamın ben mahkemeden dışarı sürüklenip çitin dışına çıkarılmaya gönderilirken oturup izlediğini ve beni savunmak için tek kelime bile etmediğini hatırladım. Masum bir erkeği öldürmemi istediğini. "Evet," dedim.

"Senin dışarı çıkarılışını izlemek ona çok zor gelmiş olmalı."

Boğuk ve kısık bir sesle tekrar, "Evet," dedim. Bulabildiğim tek kelime buydu.

Adam başını iki yana salladı. "Seni dışarı takip etmediğine şaşırdım."

Başımı eğip gözyaşlarımı tutmak için yanağımın içini ısırdım. Caleb'ın çıplak boynumdaki dikkatli bakışı, güneş kadar yakıcıydı.

Ash elimi çekerek, "Hadi," dedi. Adama, "Nehre gidiyoruz," dedi. "Üzerimizdeki tavşan bağırsaklarını yıkamamız gerek."

Onun beni uzaklaştırmasına izin verip bir ayağımı ötekinin önüne attım ve her adımda Caleb'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmiyormuş gibi yaptım.

Caleb ve Ash'i, ormanda takip ederken sessiz olmaya çalışıyordum ama her birkaç saniyede bir ayağımla bir dala takılıyor veya ince bir dalı kırıyordum. Nihayet Caleb gözlerini kısarak bana yaklaştı.

"Pardon," diye fısıldadım.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Sakın. Konuşma," diye çıkıştığında bunun sadece bir alıştırma olmadığını, gerçekten tehlike teşkil eden bir şeyi veya birini izlediğimizi fark ettim. Birkaç grup kapan kurduktan ve Caleb sadece kendi görebildiği bir izi takip etmekle ilgili mırıldandıktan sonra kampa dönüş yolunda ilerlemeye başladığımızda bunu pek düşünmemiştim. Sadece Caleb'ın bana iz sürmek hakkında daha fazla şey öğrettiğini düşünmüştüm ama gözlerimi acıyacak kadar zorlasam da onun takip ettiği işaretleri göremiyordum. Oysa ağaçların derinliklerine ilerledikçe Ash'in gitgide daha da sessizleştiğini, omuzlarının gerildiğini ve elinin bıçağının üzerinde durduğunu fark etmiş olmalıydım.

Şimdi ise daha dikkatli olmak için uğraşıyordum, yerde yolumu dikkatle seçerken biraz geride kalıyordum. Yer birdenbire sırf benim gizliliğimi bozmak için oraya konmuş objelerle dolu gibi gözüküyordu. İleride insan mırıltıları duydum ve başım hızla havaya kalktı, vücudum da olduğu yerde donakaldı. Caleb eğilip çömeldi, Ash ve ben de onu takip ettik. Üçümüz bir çalılığın arkasında saklanıyorduk.

Boynumu uzatınca zar zor iki adamın beraber ufak bir açıklıkta oturduğunu görebildim. Biri bir çubukla yere bir şey çiziyordu. Çubuğu üstünkörü haritasında bir noktayı işaretlemek için kullanarak, "İşte," dedi. "Karanlık basınca buradan gireriz. Elimizden geldiğince yemeği, gördüğümüz silahları alırız ve hızla geri çıkarız."

Diğer adam, "Gecenin körünü bile beklesek etrafta insanlar olur," dedi.

İlk adam omzunu silkti. "O zaman onların çaresine bakarız."

Ben, Caleb'ın bu bilgiyle ne yapacağını, kampın etrafında bekçilik için fazladan birilerini mi yerleştirecek ya da belki de yemeklerin yerini mi değiştirecek diye merak ederken, o çoktan bizden uzağa hareket etmeye başlamıştı bile. Şaşkınlıkla ona baktığımda, Caleb eliyle Ash'e hızlı bir hareket yaptı. Ash başını sallayıp kendi elini aramıza dümdüz bastırarak bana olduğum yerde kalmamı işaret etti ve sinsice Caleb'ın zıt yönüne ilerleyerek beni yalnız bıraktı.

Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki, adamların oturdukları yerden bunu duyamadığına şaşırmıştım. Bacaklarım ağrıyordu ama pozisyonumu değiştirmeye cüret edemedim. Caleb'ın ne tarafa gittiğini biliyordum ama gözlerim ağaç sırasını taradığında ona dair hiçbir işaret bulamadım. Ash ve Caleb'ın ne yaptığını, burada ne kadar beklemem gerekebileceğini ve adamlar bana doğru dönerse ne yapmam gerektiğini bilsem daha iyi hissedecektim.

Çubuklu adam birdenbire konuşmayı kesip yanındaki adamı susturmak için parmağını kaldırdı. Nefesimi tutup sanki onların dikkatini çeken şey benim bakışlarımmış ve uzağa bakmam sorunu çözecekmiş gibi bakışlarımı onların hemen soluna kaydırdım. İki adam da ayağa kalktı, biri başını benim saklanma yerime çevirdi. Beni görüp görmediğini, olduğum yerde kalmanın mı, yoksa kaçmanın mı daha akıllıca olduğunu bilmiyordum. Vücudumdaki bütün kaslar, eğer adam yaklaşırsa fırlamaya ve uzaklaşmaya hazır bir şekilde gerildi. Ama daha adam bir adım bile atamadan ağaçların arasından bir şey ıslık çalarak geldi ve adam yere yığıldı. Gözünde Caleb'ın kısa oklarından biri

vardı. Bacaklarım birdenbire hissizleşmişti, nefesimi tuttum. Titrememi durdurmak için bir elimi yere koymak zorunda kaldım, parmaklarım yanımdaki ılık toprağa battı.

Uzaktan Caleb'ın sesini duyabiliyordum ama kelimelerini çıkaramıyordum, bakışlarım ölü adama dikiliydi. Adamın yandaşı geriye doğru tökezledi, bakışları cesetle Caleb'ın saklandığı orman arasında gidip geliyordu. Elinde bir tür kılıç vardı ama görünür bir düşman olmadan kılıcı nereye nişan alacağını bilmiyormuş gibi duruyordu. Caleb'm sesine doğru döndüğünde, Ash, arkasındaki ağaçlardan fırladı, bıçağını adamın kafatasının dibine sapladı ve adamın vücudu daha yere bile düşmeden bıçağı geri çekti.

Kulaklarım çınlıyordu, nefesim sanki başıma bir darbe almışım veya kalın bir battaniyeyle boğuluyormuşum gibi kesik kesik çıkıyordu, her şey boğuk ve uzaktı. Sesler yavaş yavaş geri döndü: çiçeklerden sarhoş olan arıların hafif vızıltısı, Ash'in öldürdüğü adamın ağzından fışkıran kanın şırıltısı, Caleb'ın ağaçların arasındaki adım seslerinin çıtırtısı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine doğru öne düştüm, gözlerimin önündeki katliam manzarasına bakışım kendi saçımın karışık tutamlarıyla biraz engelleniyordu. Ash bıçağından kan damlayarak, yüzünde sert ve pişmanlıktan yoksun bir ifadeyle cesetlerin arasında duruyordu. Yayı gevşekçe elinde tutan Caleb solumdaki ağaçların arasından çıktı.

Bana, "İyi misin?" diye sorduktan sonra cevabımı beklemeden açıklıkta Ash'le buluşmak için yanımdan geçti. Okunu ölü adamın göz çukurundan midemi boğazıma getiren ıslak bir şlap sesiyle çıkardı. Artık daha sert olduğumu, daha dayanıklı hale geldiğimi sanıyordum. Ama hâlâ çok masumdum; bir parçam dünya mahvolduğunda

gerçekten olanlara karşı burada, çitin dışarısında bile korunaklı kalmıştı.

Kendimi kuvvet alarak ayağa kaldırdım ve Caleb'ın arkasından açıklığa doğru sendeledim. Ash, ayağının yanındaki adamın pantolonuna bıçağını silerken bana baktı. Gözleri nazikti ama içlerinde özür yoktu. Artık arkadaş canlısı bir köpek yavrusuna benzemiyordu. Onu o sabah kalçasında asılı bıçakla gördüğüm zamanki kadar çevik ve ölümcül gözüküyordu. Yarı ölü yerine herhangi bir tehdit unsuru olsaydım, Birch Tree'de bana neler yapmış olabileceğini düşünürken iliklerim ürperdi.

"Herhalde kurtarılmaya değer olmadıklarını düşündün," dedim. Sesim yüksek ve sersem gibi çıkmıştı, sanki her an kahkahalara boğulacakmışım gibi. Ya da gözyaşlarına.

Caleb bana baktı. "Burada ikinci bir şans vermeyiz. Böyle insanlara değil. İlk seferde kendini ve sana ait olan şeyleri korumalısın. Çünkü eline geçen tek fırsat bu olabilir. Soru sorarak, cevapları zaten biliyorken, sorgulayarak zaman harcarsan ölürsün."

Başımı sallayıp kendimi cesetlere bakmaya zorladım, kan başlarının etrafında siyaha çalan kırmızı hareler şeklinde toprağa sızıyordu. Hava ölümün keskin metalik kokusuyla ağırlaşmıştı. Bishop bir keresinde bana, yaşadığımız dünyanın zalim olduğunu ve gerçekle yüzleşmeye korktuğumuz için normalliğin arkasına saklanarak böyle değilmiş gibi numara yapmaya çalıştığımızı söylemişti. Burada kimse numara yapmıyordu. Caleb bana çitin ötesinde hayatın tehlikeli olduğunu söylemişti, şimdi de bunu ilk elden görmüştüm. Kimse gerçeği yumuşatmaya, beni durumların göründüğünden daha iyi olduğuna ikna etmeye çalışmıyordu. Bunda rahatlatıcı bir şey vardı; bu dürüstlük, bir şekilde bu zalimliği gelinliklerle ve mahkeme

davalarıyla gizlenmiş olanından daha katlanılır bir hale getiriyordu.

Omuzlarını dikleştirip, "Şimdi ne olacak?" dedim. "Onları gömecek miyiz?"

Ash, Caleb'a göz attı. "Hayır," dedi. "Çok uğraşmamız gerekir. Cesetler yırtıcı hayvanları çekse bile, bunun kampı tehlikeye düşürmeyeceği kadar uzağız."

"Tamam," dedim. Sesim çoktan daha çok kendi sesime benzemeye başlamıştı. Daha güçlü. Ash'in elindeki bıçağa işaret ettim. "Bana onlardan bir tane lazım. Bir de nasıl kullanacağıma dair dersler."

Ash'le her akşamüstü bıçaklarımızla antrenman yapıyorduk. Neyse ki, Caleb'dan daha sabırlı bir öğretmendi. Bıçağı nasıl düzgün tutacağımı ve nasıl öne hamle yapacağımı çabuk öğrendim ama bıçağı fırlatmak başka bir konuydu. Günlerce pratik yaptıktan sonra hâlâ nehrin yanındaki hedef olarak kullandığımız ağacın değil üzerine çizili daireye, herhangi bir yerine bile isabet ettirememiştim. Caleb olsaydı, muhtemelen sırf kendini sinirlenmekten kurtarmak için bu noktada bana kendi bıçağını saplardı.

Bıçağım havada uçarak sadece yere çarpıp zıpladığında, "Offf!" diye bağırdım. "Bunu asla beceremeyeceğim."

Ash gülümseyerek, "Becereceksin," dedi. Kendi bıçağını bileğini hızla hareket ettirerek attı ve bıçak kısık bir şak sesiyle dairenin ortasına gömüldü.

Bıçağını almaya yürürken ona, "Artık hava atıyorsun," dedim.

"Zaman alıyor ama öğreneceksin. Öğrenmek zorundasın. Bazen yaklaşmanın yolu yok, o zaman tek seçeneğin bıçağı fırlatmak oluyor."

"Tam olarak nereye nişan almalıyım?"

Ash hissizce, "Kalbe değil," dedi. "Bıçağa doğru pozisyonu vermek çok zor. Bıçağın bir kaburgaya çarpıp gerçek bir zarar verememesini istemezsin." Bir yumruk yapıp göğsünün ortasına, tam kaburgasının ortasındaki yumuşak boşluğa işaret etti. "Buraya. Onları buradan vurursan yığılırlar. Hızlı ölmeyebilirler ama pek güçleri kalmıyor."

Gözlerim ağaçta, "Bunu çok yapman gerekti mi?" diye sordum. "İnsanları öldürmen?"

Ash bıçağını hedeften çekti. "Yeterince gerekti," dedi. "Bu sadece hayatın gerçeği."

Son zamanlarda gece gözümü ne zaman kapasam göz kapaklarımın arkasında bir film gibi o adamların Caleb ve Ash'in ellerinde ölüşü oynuyordu. Hissettiğim şey dehşet veya korku değildi; daha çok hayatın bir şekilde dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğini fark ediyordum. Bishop'ı öldürmeyi reddetmiştim, Mark'ı öldürmek yerine taşı bırakmıştım. Ama bu dünya yine de beni bir katile dönüştürebilirdi. Fakat eğer hayatta kalacaksam, Ash'in haklı olduğunu biliyordum: Kendimi savunmayı öğrenmek zorundaydım ve bana öğrettiği dersleri kullanmaya korkmamalıydım.

Ash sanki zihin okuyormuş gibi, "Geçen gün öldürdüğümüz adamlar var ya," dedi. "Babam öyle öldü."

"Enfeksiyondan öldü sanıyordum."

"Evet. Ama yaralandığı için. Bacağından bıçaklandı. İyileştirmeye çalıştık ama..."

Ash'in yüzündeki pişmanlıktan uzak ifadeyi, bıçağının hiç duraksamadan o adamın boynuna girişini hatırladım. "Öyle adamlar mı?" diye sordum. "Babanı yaralayan öyle adamlar mıydı?"

"Evet. Ama daha büyük bir gruptu." Kelimeyi nefesini titrek bir şekilde bırakarak söyledi. "Hata yaptık. Niyetlerinden emin olduğumuz anda onları öldürmedik ve bunun cezasını babam çekti."

"Beni ilk gördüğünde öldürmediğine şaşırdım," dedim. "Caleb muhtemelen öldürmek istemiştir."

"Hayır. Ama seni bırakmak istedi. Ben izin vermedim."

"Neden?"

Ash omzunu silkti, gözleri elindeki bıçaktaydı.

Dikkatle, "Caleb, kurtaracak birini aradığını söyledi," dedim. "Bu, baban yüzünden miydi?"

Ash başını bıçağından kaldırdı, gözleri dökmediği yaşlarla parlıyordu. "Babama bir söz verdim. O ölürken. Hep annemi buraya takip etmenin, Caleb'ı kurtarmanın ve beni yetiştirmenin... en çok gurur duyduğu şeyler olduğunu söylerdi. Onu kurtarmak için çok uğraştım ama hiçbir şey işe yaramadı." Bıçağını sertçe ağaca savurdu ve bıçak, kabzasına kadar ağacın gövdesine girdi. "Evet, o öldükten sonra belki de yardım edecek birini arıyordum, onu kurtaramadığım şekilde kurtarabileceğim birini. Hayatında yaptığı onca iyi şey gibi, onun anısına iyi bir şey yapmak. Seni yolda baygın, yarı ölü bir şekilde gördüğümde..." Saçlarını gözlerinden çekti ve bir gözyaşını silmek için elinin arkasıyla yanağını ovdu. "Babamı düşündüm ve seni öylece orada bırakamayacağımı anladım."

Ona, "Eğer sen olmasan ölürdüm," dedim. "Tek başıma elimden geldiğince ilerlerdim."

"Burada kimse tek başına hayatta kalamaz Ivy." Ash bana gülümsedi. "Belki Caleb dışında."

Gülümsedim. "Bazen insanüstü gibi geliyor."

Ash, "Ona kanma," dedi. "Çetin biridir ama olduğundan daha çetinmiş gibi davranır."

"Eminim lanet ağaca bıçakla isabet ettirebilir," diye mırıldandım.

Ash kolunu omuzlarıma sardı. "Tabii ki isabet ettirebilir. Ama ne iddia ederse etsin, o da başta isabet ettiremiyordu." Boş eliyle elimi bıçağımın kabzasının etrafına saracak şekilde tuttu. "Şimdi oyalanmayı kes ve fırlatmaya başla."

Mark'ın işine karışmayıp çenemi kapalı tutma anlaşmamın buhar olup uçması bir aydan birazcık daha uzun sürdü. Bahçeye yardım ederek, Ash'le nehirde kıyafet yıkayarak ve hâlâ iyileşmekte olan omzumun beni yavaş bir öğrenci yaptığı göze alınırsa alışılmadık derecede sabırlı davranan Caleb'la iz sürmeyi ve kapan kurmayı öğrenerek kendimi meşgul tuttum. Neredeyse Ash kadar hızlı, bir tavşanın veya sincabın derisini yüzüp bağırsaklarını çıkarabiliyordum. Buradaki hayatıma alışıyordum. Artık böyle bir insan olduğumu, Ash ve Caleb'ın sahip olduğum aileye en yakın kişiler olduğunu kabulleniyordum. Bu, eğer sona ererse beni çok üzmeyecek türden dikkatli bir sevgiydi ama bu da bir şeydi.

Kaderimde mutluluk var mıydı, emin değildim ama sanırım bu yürütebileceğim bir hayattı. Mark dışında. Onunla yaptığım anlaşma, sivri kayalardan oluşan bir yemek gibi mideme oturmuştu. Kendime yanlış bir şey yapmadığımı söylüyordum. Kendimi güvende tutuyordum, Mark da kalmak için grubun ahlak kurallarına uymak zorundaydı, o yüzden bir zarar gelmeyecekti. Ama buna inanmıyordum. Onu ne zaman akşam ateşin etrafına otururken, yanındaki insanla bir kase yahni paylaşırken, Caleb'ın dediği bir şeye gülerken görsem, midemdeki sivri kayalar beni kesip geçiyordu. Bana onun; ve kendi güvenliğimi onun güvenliği ile kazandığım için benim, gerçekte

kim olduğumuzu hatırlatıyordu. Caleb'ın insanlara zarar vermeleri için ikinci bir şans vermemekle ilgili söylediklerini hatırlıyordum ve o gün nehir kıyısında hata yaptığımı anlıyordum.

Eylül sonlarında bir akşamüstünün erken saatlerinde nehirde yıkanmaktan dönüyordum, yürürken de suyu sıkmak için saçımı burkuyordum. Pastırma yazının son günlerini yaşıyorduk, gökyüzü maviydi ve bir cam tabakası kadar berraktı, hafif meltemde ufacık beyaz bulutlar süzülüyordu. Artık geceleri battaniyeye ihtiyacımız oluyordu ve Ash birkaç hafta içinde şehre taşınmak için toplanacağımızı söylemişti. Kampı geride bıraktığıma üzülecektim; tıpkı Ash gibi dört duvar dışında yaşamaya alışmıştım.

Mark'ın çadırı bizimkinin yakınında değildi ama kamptan her ayrıldığımda çadırının yanından geçiyordum ve yürürken çadıra bakmadan edemiyordum. Onu gün içinde nadiren görüyordum ama bugün farklıydı. Çadırının önünde yerde oturuyordu, kucağında da küçük bir kız vardı. Kollarını kıza sarmıştı ve çubuklardan bir tür bebek yapmasına yardım ediyordu.

Adımımın ortasında donakaldım ve ölü gibi hareketsiz durdum. Nabzımı parmak uçlarımda ve gözlerimin arkasında hissedebiliyordum. Mark sanki şokumun gücü onu çağırmış gibi başını kaldırdı. Bana tembel tembel gülümsedi ve kızla konuşmaya geri döndü. Durduğum yerde kirli çamaşır yığınımı bıraktım. Yanlarına çömelip vurarak Mark'ın kollarını ondan uzaklaştırdığımda küçük kız çok şaşırmış gözüküyordu.

Kıza, "Eve gitmen gerek," dedim. Sesim boğuk çıkıyordu. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi konuşuyordum ama gerçekte hissettiğim şey tırmalayıcı, parçalayıcı bir öfkeydi. "Git anneni bul."

Kız büyümüş gözlerle tekrar Mark'a baktı. Benden korkuyordu. *Benden.* Eğer durum bu kadar korkunç olmasaydı, bu komik olabilirdi. Daha yüksek sesle tekrar, "Git!" dedim ve uzaklaştı. Muhtemelen annesine ona bağıran kötü kızı anlatmak için. Eğer bu onu Mark'tan uzaklaştıracaksa, umurumda değildi.

Mark, "Eh," dedi. "Bu çok hoş değildi." Gülüşünü saklamaya uğraşmadı.

Artık kemerimdeki bir kılıfta bıçak taşıyordum. Ash'in kısa süre önce gözlerimin önünde bir adamı öldürürken kullandığına çok benzeyen bir bıçaktı. Ellerim ben hiç düşünmeden bıçağın kabzasını buldu, Caleb'ın bana öğrettiği bir şey daha. Mark hareketi çok geç fark etti ve gülümsemesi yüzünde soldu. Bıçağı çekmedim. Henüz değil. Gözlerinin kısılmadan önce büyümesini, nabzının boynunda hızlanmasını izlemek yeterliydi. Korktuğunu bilmek yeterliydi.

Yanına çömelmeye devam ederek, "Nehrin yanındaki o günü hatırlıyor musun?" diye sordum. "Yaşamana izin verdiğimi hatırlıyor musun?"

Bana cevap vermedi. Öfke yayıyordu; bunu, yüzüme fırından gelen ani sıcak hava dalgası gibi hissedebiliyordum. Ondan üstün gelmiş olmamdan, nehrin kenarında iskelete dönüşmediğim için ve burada zaferimi tekrar yüzüne vurmamdan nefret ediyordu.

"Seni bir çocukla daha konuşurken görürsem, bir çocuğa *bakarken* bile görürsem o gün başladığım şeyi bitiririm seni hastalıklı piç." Daha önce hayatımda hiç böyle konuşmamıştım. Öfkem kabardığında kelimelerim her zaman neredeyse kontrol edilemez olmuştu ama böyle değildi. Daha önce kimseyi tehdit etmemiştim. Sanki Mark döndüğünden beri göğsümde genişleyen ve nefes almamı zorlaştıran

bir balon vardı ve bugün nihayet patlayıp bana ciğerlerimi dolduracak yer açmıştı. Neşeye çok yakın bir şeyle kıkırdamak için çılgınca bir istek duyuyordum.

Mark gözlerini elimden, üstümdeki bıçağa kaydırdı. Sesine kavuşup, "Hayır, bitiremezsin," dedi. "Çünkü onlara seni anlatırım. Kim olduğunu. Kimi sevdiğini." Mavi gözleri parıldadı. Bir çocuğun bu gözlerden nasıl aldanabileceğini anlıyordum; bu mavi gözlerin içinde yatan kötülüğü tanımak için deneyim gerekiyordu. "Seni mahvederler."

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Bence iyi insanlar. Senden iyi oldukları kesin. Ama bunun bir önemi yok. Haklıysan bile umurumda değil. Buna değecek. Sadece bu bıçağı kaburgalarının arasına geçirmeye değecek. İlk önce ölmeni izlemeye değecek." Yüzümde ne gördüyse bu, onu konuşmaya devam etmektense çenesini kapamasının daha iyi olduğuna ikna etmiş olmalıydı. Ayağa kalkıp ona baktım. "Senden korkmuyorum." Bu tam olarak gerçek değildi ama kelimelerle gerçeğe en çok yaklaşabileceğim şeydi. Ondan hâlâ korkuyordum; korkmasam aptal olurdum. Ama artık korkmak yetmiyordu, bu beni durdurmaya veya sessiz tutmaya yetmiyordu.

Mark kısık sesle bir şeyler mırıldandı ama ne dediği önemli değildi. Gözlerime bakamıyordu, omuzları çökmüştü. Aramızdaki sorunun sona erdiğini düşünecek kadar aptal değildim ama bu zaferi kabul edecektim.

Dönüp elim bıçağımda, başımı dik tutarak ve kalbim gümbürdeyerek uzaklaştım.

7

"Pekâlâ, haklısın. Bu kesinlikle en sevmediğim iş." Yeni durulanmış bir tişörtü nehrin kenarındaki büyüyen yığına fırlattım.

"Bunu anlaman bu kadar uzun mu sürdü?"

"Adil bir fırsat tanıyordum."

Ash'in yüz ifadesi bana bu fikirle ilgili ne düşündüğünü anlatıyordu. "Ben hep nefret etmiştim," dedi. Dizine kadar nehre batmış, sabunla bir tulumu ovalıyordu.

"En azından bunu haftada sadece bir kere yapmamız gerekiyor." Acıyan parmaklarıma bakarak kaşlarımı çattım.

"Bu bile çok fazla. Avlanmayı tercih ederdim. Ya da bahçe işleriyle uğraşmayı. Ya da *herhangi* başka bir şey yapmayı."

İçimi çekerek, "Ben de," dedim ve neyse ki azalan kirli kıyafet yığınındaki başka bir tişörte uzandım.

Caleb, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Çünkü yarın bunu yapacağız. Avlanacağız."

Hızla başını kaldıran Ash, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçek avlanma mı? Sadece kapan kurma değil?"

"Evet."

Gözlerimi batan güneşe karşı koruyarak Caleb'ın belirdiği yere baktım. Caleb bana başıyla selam verdi ve Ash'e gülümsedi.

Ash, Caleb'a doğru su atarak, "Yardım etmek ister misin?" diye seslendi. Caleb gerileyerek kolayca ıslanmaktan kaçındı.

"Hayır. Yürüyüşe gidiyorum."

Ash'in bakışını yakalayınca gülümsememi durdurmaya çalışarak başımı eğdim. Bana Caleb'ın bir kızla yalnız olmak istediğinde 'yürüyüşe' gittiğini söylemişti.

Ash sırıtışını saklamakla uğraşmayarak, "Bu haftaki kim?" diye sordu.

Caleb, "Seni hiç ilgilendirmez," diye karşılık verdi. "Siz ikiniz bu akşam beraber durun."

Ash sahte bir masumiyetle, "Neden? Sabaha kadar dönmemeyi mi planlıyorsun?" diye sorduğunda, bu sefer kahkahamı bastıramadım.

Caleb bana işaret etti. "Dikkatli ol." Bu sadece Ash'in de patlamasına sebep oldu. İkimiz de avuç dolusu ıslak kumaşın arkasında kıkırtılarımızı saklıyorduk.

"Tanrım," diyen Caleb, ofladı. "İkiniz acınacak haldesiniz."

O uzaklaşırken, "İyi eğlenceler!" diye seslendim.

Ash, Caleb'ın uzaklaşan sırtına, "Kızı hamile bırakma!" diye bağırdı.

Caleb omzunun üzerinden kaba bir hareket yaptı ama arkasını dönmedi.

Kahkahalarımız durduğunda, kaşlarımı kaldırarak Ash'e baktım. "Ee, bu haftaki kim?"

Ash omzunu silkti. "Emin değilim. Sanırım Laurel."

Hâlâ kamptaki bütün yüzlerin isimlerini bilmiyordum. Ama sanırım Laurel'ın kim olduğunu biliyordum, açık sarı saçlı ve çarpık gülümsemeli ufak tefek bir kızdı. "Güzel kız." Elimdeki pantolonun suyunu sıktım. "Sence Caleb ondan hoşlanıyor mu?"

Ash gözlerini devirdi. "Kim bilebilir ki? Hepsinden hoşlanıyor."

Yine homurdanarak güldüm. Yığından son tişörtü alıp, "Neredeyse bitti," dedim.

Ash, "Tanrı'ya şükür," dedi. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben ne?"

"Westfall'da kimseden hoşlanıyor muydun? Bir çocuktan?"

Kalbim göğsümde takla attı. Başımı iki yana sallayıp batan güneşin yanaklarımdaki kızarıklığı sakladığını umdum.

"Peki, evlenmen gereken çocuk, yani başkanın oğlu, onu tanıyor muydun?"

Tişörtü ovalamaya konsantre oldum ve bakışlarımı soluk pamuklu kumaşta tuttum. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Adı neydi?"

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Bishop." Tek bir kelimenin mahvolmuş bir omuzdan daha çok can yakabilmesi, kanlı bir yarıktan daha derin kesebilmesi tuhaftı.

Ash, "Garip bir isim," dedi.

"Hmm..." Ona baktım ama bir pantolona sertçe vurmakla meşguldü. "Sanırım annesinin kızlık soyadıydı."

"Eskiden babam Westfall'un başkanından bahsederdi. Sanırım o zamanlar bu Bishop'ın dedesiydi." Elinin tersiyle alnında toplanmış köpükleri sildi. "Onunla evlenmeyi reddederek doğru şeyi yapmışsın. Muhtemelen geri kalan Lattimerlar kadar kötüdür."

Ondan uzağa doğru sendeledim. "Ben temiz kıyafetleri asmaya başlayacağım." Boğazım o kadar kapanmıştı ki, zar zor konuşabiliyordum ve kirpiklerimde titreyen gözyaşları vardı. Eve döndüğümde Bishop'ın kıyafetlerimizi yıkayışını gördüğümü hatırlamıştım. Kıyafetlerimizi arka bahçede beraber asışımızı. Bishop asla kötü değildi. Tek bir saniye bile. Onu savunamıyordum bile, ondan bahsetmek için ağzımı açamıyordum.

Birkaç gece sonra bekçilik görevi yaparken Caleb beni buldu. Geceleri hep kampın çevresinde bekçilik yapan insanlar oluyordu. Birkaç hafta sonra benim ismim de nöbet sırasına konmuştu. Muhtemelen Caleb benim güvenilebileceğime karar verdikten sonra. Nöbetçilikle bir sevgi-nefret ilişkim vardı. Ash'i çok sevsem de, kendi kendime birkaç saat geçirmek güzeldi. Ama bana sadece soğuk ay ışığı ve gölgeler eşlik ederken sessiz karanlıkta yalnız olmak bana düşünmek için çok fazla zaman kalıyordu. Geçen gün Ash'le nehirde yaptığım konuşmadan sonra zihnim sürekli olarak Bishop'a dönüyordu: gözlerinin olağanüstü yeşiline, zamanla kazandığım gerçek gülümsemesine, uzun parmaklarının okyanusun fotoğrafını tutuşuna. Çoğunlukla babamı ve Callie'yi, Westfall'u ve çocukluğumu aklımdan uzaklaştırmayı başarabiliyordum. Ama Bishop onun için yaptığım kutuda kalmayı reddediyordu, her zaman zorla dışarı çıkıyor ve görülmek istiyordu.

Bu gece bana güvendiğini söylediği akşamki yüzünü hayal etmeyi kesemiyordum. Beni kollarına almış ve sıcak eli boynumda, ölen annem için ağlamama izin vermişti. Titrek bir nefes verdim ve görüntüsünün kaybolmasını sağlamaya çalışarak avuç içlerimi sertçe kapalı göz kapak-

larıma bastırdım. Artık Bishop'ın nasıl gözüktüğünü hatırlayamadığım, aklıma yüzünde değişen bütün ifadeleri getiremediğim gün bir rahatlama mı, yoksa yeni bir kalp kırıklığı mı yaşayacağımı merak ediyordum.

"İyi misin?"

Ellerimi hızla gözlerimden çekip oturduğum yerde arkama döndüğümde neredeyse arkamda çömelmiş olan Caleb'a çarpacaktım. İki elini de havaya kaldırıp bana hafifçe gülümsedi. "Pardon. Seni korkutmak istememiştim."

Korkumu gizlemek için öfkemi kullanarak, "O zaman bana gizlice yanaşmayı kes," dedim.

"Anlaştık." Caleb matarasını uzattı. "Ash burada susayacağından endişeleniyordu." Doğrudan kampa dönmesini bekliyordum ama onun yerine yanıma oturdu.

Caleb'ın bana bir şey öğretmezken veya Ash'e eşlik etmezken benimle vakit geçirmek istemesine alışık değildim. Üzerimdeki bakışları karanlıkta bir spot ışığı gibi keskindi. Ona doğru bakarak, "Ne?" diye sordum. Ay yüzünden yansıyıp gözlerinde ufak gümüş rengi yıldız yağmurları yaratıyordu.

"Sırlar saklıyorsun," dedi.

Gerilmekte haklıydım. Kalbim hızlandı ama nefesimi normal tuttum. Dediği şeyi reddetmek için ağzımı açtım ama kendimi son saniyede durdurdum. Caleb bir yalanı kolayca kabul edecek biri değildi, özellikle benden gelecek bir yalanı. Nihayet, "Herkesin sırları vardır," dedim.

"Doğru." Uzakta bir dal kırılınca, ikimiz de başımızı o yöne çevirdik. Bu hiçbir şey değildi, muhtemelen yemek arayan bir hayvandı ama dikkatimiz dağıldığı için memnundum. Fakat Caleb vazgeçmeyecekti. "Ama senin sırların Mark Laird'la ilgili."

Yanımdaki toprakta ufak bir dal sürükleyip bir daire çizdim ve içini çizgilerle doldurdum. "Neden öyle diyorsun?"

"Seni gördüm Ivy."

Başımı kaldırmadım. "Beni ne yaparken gördün?"

"Elin bıçağında." Duraksadı. "Yüzünde öldürecek gibi bir ifadeyle."

Bu sefer ona baktım. Mark'la yüzleştiğimde etrafta olduğunu hiç bilmiyordum. Bilseydim de bunun beni durduracağından şüpheliydim. Herhangi bir şeyin durduracağından şüpheliydim. Ama bu bilgiye sahip olmak iyi olurdu.

Caleb, "Seni bulduğumuzda kollarındaki çürük izlerini hatırlıyorum," dedi. "Parmak izlerinin nasıl gözüktüğünü biliyorum."

Omzumu silktim. "Dediğin gibi, burası zor olabiliyor. Tek başına."

Caleb sessizce, "Mark ne yaptı?" diye sordu. "Senin hakkında ne biliyor?"

Ona söylemeyi çok istiyordum. Birine söylemeyi... Bütün sırlarımın dökülüp rüzgârla kaybolmasına izin vermeyi. Ama babama ve Callie'ye güvenmiştim. Bu bana ne kazandırmıştı? Onlar benim kanımdandı ve sonunda beni kesip atmakta sorun yaşamamışlardı. Caleb, Ash veya beni sadece birkaç haftadır tanıyan bu insanlardan herhangi biri bana neden daha iyi davransın ki? O yüzden dişlerimi sıkıp başımı iki yana salladım.

Caleb, "Sen kimsin?" diye sorduğunda kanım dondu ve kalbim göğsümde tekledi. "Esasında kimsin?"

"Ivy Westfall," dedim. "Bunu zaten biliyorsun."

Caleb hafifçe başını sallayarak, "Justin'in kızı," dedi. "Büyük adam."

"Evet."

Ben dönemeden Caleb'ın bakışları benimkini yakalamıştı. "O yüzden mi biri ismini her söylediğinde irkiliyorsun?"

Ona uzun bir an boyunca bakıp çenemi kapalı tuttum. Çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Verebileceğim hem onu tatmin edecek hem de beni kurtaracak bir cevap yoktu.

Caleb içini çekip elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. "Gerçekten önemsediğim pek fazla insan yok," dedi. "Belki bir avuç insan. Bu da muhtemelen abartılı bir tahmin olur." Yüzü ciddi, bakışları da dikkatliydi. "Sen de onlardan birisin. Bırak da sana yardım edeyim."

O kadar şaşkındım ki, ne diyeceğimi bilmiyordum, bütün kelimelerim bir anlığına dilimde kuruyup kalmıştı. Nihayet, "Neden?" diye sordum.

Caleb sabırsız bir ses çıkardı, bu daha çok tanıdığım Caleb'a benzeyen bir hareketti. "Çünkü buna ihtiyacın var. Bence boyunu aşmışsın ve zarar görmeni istemiyorum."

"Hayır. Beni neden önemsiyorsun?"

Caleb cevaptan kendi de emin değilmiş gibi başını iki yana salladı. "Çünkü Ash seni şimdiden seviyor. Ben de Ash'i seviyorum. Çünkü onu gülümsetiyorsun. Çünkü burada sıkı çalıştın. Düşündüğümden daha çetin çıktın. Çünkü on saniyede bir sincabın bağırsaklarını çıkarabiliyorsun." Gözlerimi devirdim ama Caleb gülümsemedi. "Artık bizim bir parçamızsın."

Hissiz bir sesle, "Mark da öyle," dedim.

"Mark'ı önemsemiyorum."

"Çantasını nasıl aldığım konusunda çok endişeliydin," diye hatırlattım.

"Bu öncedendi. O zaman seni tanımıyordum. Artık tanıyorum." Duraksayıp beni omzuyla dürtüyor. "Artık kurtarılmaya değer olduğunu biliyorum."

Kelimeleri beni o yıkık evdeki tozlu odaya, Caleb'la böyle bir konuşma yapmanın ay kadar uzak gözüktüğü zamana geri götürdü. O an, aynı anda hem dün hem de milyonlarca yıl önce gibi geliyordu. Hiç Caleb'ın yanında oturmanın rahata yakın bir şey olabileceği bir gelecek hayal etmemiştim. Hâlâ bir şeyler uman bir kız olsaydım, Caleb'ın kaybettiğim ailenin yerini gerçekten almasını, daha önce sahip olmadığım ağabeyim olmasını ve bir gün beni Ash'i sevdiği gibi sevmesini dileyebilirdim. Ama asla gerçekleşmeyecek dilekler dilemeyi kesmiştim. Bu dersi zor yoldan öğrenmiştim.

Caleb, "Bırak da sana yardım edeyim," diye tekrarladı. "Lütfen."

Daha önce hiç bu kelimeyi söylediğini duymamıştım. Sesindeki samimiyet biraz da olsa kalbimi kırmıştı. Kalbimin artık bunu yapma kapasitesi olduğunu bilmiyordum. Gerçeğin dişlerimin arkasına bastırdığını, kararlılığımdaki en ufak çatlağı aradığını hissedebiliyordum. "Yapamam," diyebildim.

Caleb nefesini bıraktı ve elleri bacaklarında ayağa kalktı. Üstünden hüsran akıyordu, dişlerini sıkmıştı. Ama konuştuğunda sesi yine de alıştığımdan daha nazikti. "Eğer yardım istemiyorsan veya bana gerçeği anlatmak istemiyorsan bu senin seçimin. Ama bu noktadan sonra ne olursa bu senin sorumluluğunda Ivy." Parmağını bana doğrulttu. "Senin sorumluluğunda."

Midemdeki boş çukuru, onu tekrar yanıma çekip her şeyi anlatma isteğimi görmezden gelerek, "Bunu biliyorum," dedim. "Hep öyleydi."

Ateşin etrafındaki son gecelerimizden biriydi. Ash bana birkaç gün sonra kampı boşaltmaya başlayacağımızı ve yaklaşık bir hafta içinde şehre geri taşınacağımızı söyledi.

Ağzı ekmekle dolu, "Biraz zaman alıyor," dedi. "Her şeyi şehre taşımak."

Geyik etimle oynayarak, "Ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Şu yönde birkaç kilometre." Güneye işaret etti. "Nehrin yanında."

"Ben nerede yaşayacağım?" diye sordum. Onunla yaşamaya devam edeceğimi varsaymak, sürekli taşımak zorunda kaldığı bir yükmüşüm gibi hissetmesini istemiyordum. Belki de işlerin eski haline dönmesine hazırdı. Grubun bir parçası olmak yeterli olacaktı; hayatta kalmak için doğrudan Caleb ve Ash'in yanında olmama gerek yoktu.

Ash ayağıyla ayağımı tekmeledi. "Tabii ki bizimle. Caleb'la bir evi paylaşıyoruz. Fazladan bir oda var."

Yüzüme yayılan sırıtışı durduramadım, Ash de sırıttı. "Sanki artık sana sahip olduktan sonra uzaklaşmana izin verecekmişim gibi," deyip homurdanarak gülmeme sebep oldu.

Yüzlerden oluşan çembere bakıp, "Caleb nerede?" diye sordum. "Yine yürüyüşe mi gitti?" Son zamanlarda Caleb bana baktığında gözlerinde hayal kırıklığı gördüğümü düşünüyordum. Ama yine de sabırsız homurtuları ve alaylı sesiyle, burada olmasını tercih ediyordum.

Ash kıkırdadı. "Hayır. Mark, o ve birkaç başka kişi önceden avlanmaya gittiler. Bu gece dönerler mi bilmiyorum."

Mark ve Caleb'ın beraber olması düşüncesinden kesinlikle hoşlanmıyordum. Caleb kendini koruyabilirdi ve Mark'ın hiçbir zaman pes edip Caleb'a bir şey anlatacağını düşünmüyordum ama bu ihtimal yine de beni endişelendiriyordu.

Ash, "Caleb dışarıda fazladan bir ya da iki gün kalabileceklerini söyledi," diye devam etti. "Ormanda normale göre daha fazla aktivite olmuş ve bunu kontrol etmek istiyormuş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece normalden daha fazla insanın geçtiğine dair işaretler varmış. Bu bazen oluyor, muhtemelen endişelenecek bir şey değildir."

Zihnim insanların oradan ayrılmasına neyin sebep olabileceğini merak ederek yırtınırken, "Westfall'dan mı geliyorlar?" diye sordum.

Ash omzunu silkti. "Herhalde olabilir. Pek bilmiyoruz."

Sakinleşmek üzere bir nefes alarak kendime Westfall'da olan veya olmayan şeylerin artık benimle hiçbir ilgisi olmadığını hatırlattım. Westfall dramındaki rolüm bitmişti. Ama endişem devam ediyor, içimi kemiriyordu.

Bir battaniyeye sarınarak baştaki büyüklüğünün yarısına inene kadar ateşin önünde oturduk. Ash başını omzuma yaslayınca içimdeki bir şey teslim oldu. Beni doğru düzgün tanımayan bu kız beni doğduğumdan beri her saniyeyi benimle geçiren ablamdan nasıl daha çok sevebilirdi? Kendi duygularıyla bu kadar özgür ve kolay hareket eden birine karşı duygularımı nasıl koruyacaktım?

Ash, "Hazır mısın?" dedi. Esnediğinde çenesi kolumda açıldı.

"Evet," dedim ama hareket etmedim. Ateşin ışığı, alevlerin zıplayıp dans edişi, dumanın soğuk gece havasına karışması hipnotize ediciydi. "Bu ateşleri özleyeceğim."

Ash cevap veremeden ateşin uzağından bir haykırış geldi. Hemen ardından bir tane daha. Ash'in başı omzumdan şimşek gibi hızla kalktı, ikimiz de ayağa fırlayıp battaniyeyi arkamıza attık. Ash'in eli hemen bıçağına gitti, benim

elim de onun sadece bir saniye gerisindeydi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Ash başını iki yana salladı, gözleri seslerin olduğu yöne dikilmişti. Etrafımızdaki herkes ayağa kalkıyordu, herkesin vücudu gergindi. Hâlâ yüksek sesler duyabiliyordum. Biri de ismimi haykırıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Ash'e baktığımda o da büyümüş gözlerle bana baktı.

Mark ateşin kenarına geldi, yüzünde çılgın bir gülümseme vardı. Dudaklarına kan bulaşmıştı ve tişörtü yırtılmıştı. "Ivy!" diye seslendi. "Tam da aradığımız kız."

Gerildim, elim bıçağını o kadar sert sıktı ki, parmak boğumlarımın beyaz olduğunu biliyordum.

Ash, "Ne oluyor?" diye sordu.

Mark yaklaşarak, "Ivy için bir şey bulduk," dedi. Gözleri ateşin ışığında parıldıyordu, yanakları kızarmıştı. Bütün vücudum soğudu, daha önce yediğim geyik eti geri gelecek gibiydi. Mark'ın neden bahsettiğini bilmiyordum ama her ne ise kötü olduğunu biliyordum. Görmek istemediğim bir şey olduğunu biliyordum.

"Caleb nerede?" Ash, Mark'a doğru bir adım attı.

"Buradayım Ash." Caleb'ın sesi ateşin öteki tarafından geldiğinde, Ash'in omuzları rahatladı. Boğazımda sıkışıp kalmış nefesi bıraktım.

Işığa Caleb ve başka bir adam geldi. İkisi de Mark gibi yaralılardı, Caleb'da çok fena moraracak çürümüş bir göz vardı, diğer adamda ise kanlar akan bir burun. Aralarında üçüncü bir adamı sürüklüyorlardı. Baygın olabilirdi: Koyu renk saçlı başı eğikti, uzun bacakları yerde gevşek duruyordu ve ayakkabıları kuru çimenlerde iz bırakıyordu. Gözlerim ne gördüklerini biliyorlardı ama beynim bu görüntüyü algılamayı reddediyordu. Boğazımdan bir hıçkırıkla çığlık arası bir ses fırlayıverdi.

Caleb adamı öne sürüklerken sadece bana bakıyordu. Aklımda onun sesini duydum, "Senin sorumluluğunda Ivy. Senin sorumluluğunda." Ama nasıl bilebilirdim? Buraya varacağını nereden bilebilirdim?"

Mark neredeyse zalim bir neşeyle titreyerek, "Sana hediye getirdik!" diye bağırdı.

Caleb son bir adım atıp Bishop'ın vücudunu ayaklarıma bıraktı.

8

"Aman Tanrım, aman Tanrım..." Bunu bir mantra, birinin duyabileceğinden emin olmadığım bir dua gibi tekrarlıyordum. Bishop'ın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Hayatta olmalıydı; kesinlikle hayatta olmalıydı. Elimi kandan yapış yapış olmuş yüzünde, yanaklarının düzlemlerinde, bana hâlâ çok tanıdık gelen çenesinin hattında gezdirdim. "Bishop?" diye fısıldadım. "Bishop... lütfen." Bir elimi göğsüne koyduğumda avucumda kalbinin atışını hissettim. Benim kalbim de cevap olarak tekledi ve göğsümde sımsıkı çöreklenmiş bir şey gevşedi.

Caleb'a bakarak, "Ona ne yaptınız?" diye sordum. "Ne yaptınız?"

Caleb sıkıntılı bir yüzle, "Evire çevire dövdük," dedi.

"Neden?" Ellerim yumruk olup Bishop'ın tişörtünü kavradı. Sesim yükselerek histerik bir hal almıştı.

Mark sırıtarak, "Çünkü ondan istediğimiz şeyi yapmadı," dedi.

"Ben..." Başımı sallayarak aklıma doluşan karmaşık düşünceleri düzenlemeye çalıştım. "Burada ne aradığını anlamıyorum."

Ash yanıma çömelerek, "O kim?" diye sordu. Gözleri endişeyle büyümüştü, bakışları Caleb'la benim aramda gidip geliyordu.

Caleb, "Bishop Lattimer," dedi. Etrafımızda toplanmış insanların hayret dolu seslerini, hararetli mırıltılarını duymazdan geldim. Caleb bana, "Değil mi?" diye sordu. Sesi eski Caleb gibiydi, beni burada istemeyen Caleb gibi. Kurtarılmaya değer olup olmadığımdan emin olamayan Caleb gibi.

Başımı salladım ve bakışlarım tekrar Bishop'ın dövülmüş yüzüne döndü. Bluzumun koluyla elmacık kemiğindeki bir kesikten sızan kanı sildim. Üstdudağı yarılmıştı, burun delikleri kanla kaplıydı. Saçlarında da yine koyu renkli ve yoğun kanlar vardı. Tek istediğim yanına uzanıp ağlamak, yüzümü boynuna gömüp ciğerlerimde başka hiçbir şeye yer kalmayacak şekilde onu içime çekmekti.

Ash, "Ama onu tanımadığını söylemiştin," dedi. "Demiştin ki..." Sesi kesildiğinde ona bakamadım. Ne göreceğimi biliyordum: Aldatıldığını anlayan birinin gözlerini. Bishop'ın güvenilemeyeceğimi anladığında bana attığı bakışın aynısını. Bu bakışı biliyordum ve çok üzücüydü; bunu tekrar görmeye dayanamazdım.

Mark sohbet edermişçesine, "Bence onu öldürmeli," dedi. Sanki bana tokat atmış gibi topuklarımın üzerinde geriye doğru kaykıldım. "Kemerinde bıçağın var ve hep elini hemen bıçağına götürüyorsun." Bishop'a işaret etti. "O bir Lattimer. O senin için bir hiç." Mark'ın gözleri ona karşı çıkmam için bana meydan okuyordu. "O zaman onu öldür. Bir beyanda bulun."

"Ben... Yapamam..." Dudaklarım hissizdi, dilim kelimeleri söylerken takılıyordu. Arkamda birkaç kişi Mark'ın önerisini kabul ediyordu, seslerinin kısık mırıltısı, yükse-

len bir intikam korosuna dönüşmüştü.

Mark, "Hadi Ivy," diye alay etti. "İşte sana yaptığı şey için Başkan Lattimer'dan intikam alma şansın." Bakışları benimkilerden uzaklaşıp büyük gruba kaydı. "Hepimize yaptıkları için."

Arkamdaki biri hemfikir olarak haykırdığında, ilerleyen vücutların baskısını hissettim. Yakında sürü psikolojisi devreye girecekti ve ben işi bitirmezsem seve seve bu işi devralacaklardı. "Hayır," diye haykırarak Bishop'ın üzerine eğildim. Artık elim, Bishop'a kim yaklaşırsa ona karşı kullanmak üzere bıçağımdaydı.

Caleb'ın sesi, "Kes şunu!" diye yankılandı. Mark'ı omuzlarıyla Bishop'tan uzağa, geriye itti. "Kimse kimseyi öldürmeyecek."

"Ama..."

Caleb, Mark'a, "Kes şunu dedim!" diye bağırdı. "Yeter!" Tek eliyle yüzünü ovaladığında ateşin ışığı bereli boğumlarındaki kesikleri, Bishop'ı döverken aldığı yaraları aydınlattı. Midem bulandı. "Onu öldürmeyeceğiz." Caleb bütün grupla konuşuyordu ama gözleri Mark'taydı.

Mark, "Herkes için karar veremezsin," dedi. "Buranın başkanı değilsin. Değil mi?" diye seslendi. "Bence bu çocuk," Bishop'ın bacağını tekmeledi, "babasının yaptıklarının cezasını çekmeli."

Arkamda toplu bir gürleme olduğunda, Caleb'la benim onları çok fazla tutmaya yetmeyeceğimizi anladım. Vücudumu kalabalıkla Bishop'ın arasında tutmaya dikkat ederek ayağa kalktım. Karanlık ve azalan ateş ışığı, herkesin yüzüne farklı farklı gölgeler vuruyor ve son birkaç haftadır beraber yaşadığım bu insanları yabancılara dönüştürüyordu: Akıllarında kan dökmek olan bir kalabalığa.

"Lütfen," dedim. "Bunu hak etmiyor. O iyi bir insan."

Biri, "O bir Lattimer!" diye bağırdı.

Ben de cevap olarak, "Ama Başkan Lattimer değil!" diye bağırdım.

Biri kalabalıktan ayrıldığında bıçağımı kaldırdım. Elizabeth, "Ama onunla evlenmediğin için çitin dışına çıkarılmışsın," dedi. Kızmıştan çok kafası karışmışa benziyordu. "Neden onu savunuyorsun?"

Omzumun arkasından Caleb'a baktım, bakışları ciddiyetle benimkilere karşılık veriyordu. Elizabeth'e baktım. Sesimi sakin tutmaya çalışarak, "Onunla evlendim," dedim. "O benim kocam." Kalabalıkta bir şok dalgası dolaştı, fakat itirafım öfkelerini artırmış mıydı, yoksa azaltmış mıydı anlayamıyordum. "Bu benim seçimim değildi ama bana her zaman iyi davrandı. Asla bana zarar vermedi."

Kalabalığın arkasından bir ses, "Bunun bir önemi yok!" dedi. "O yine de bir Lattimer."

Başka bir ses, "Bir dakika!" diye haykırdı. Öne doğru yaşlıca bir adam çıktı. "Onu tanıyorum. Onu hatırlıyorum. Ben dışarı çıkarıldığımda çite gelmişti. Bana yemek ve su getirdi. Nehri bulmak için hangi yöne gitmem gerektiğini söyledi. Hayatımı kurtardı."

Bir kadının sesi, "Benim hayatımı da," diye haykırdı.

Yaşlıca adama bakarak, "Onu öldüremezsiniz," dedim. "Öldüremezsiniz." Dikkatimi kalabalığa çevirdim. "Beni de öldürmeniz gerekir."

Arkamda hareketler duydum ve Caleb, Mark'ı önünden itip yanımda durdu. Katı bir sesle, "Buradaki işimiz bitti," dedi. "Bishop'a kefil oluyorum. O bizim için bir tehdit değil. Biz hayvan değiliz. Onu öldürmeyeceğiz. Onu öldürmek için beni geçmeniz gerekecek."

Kalabalıkta biraz homurdanma oldu ama insanlar yavaş yavaş gerilemeye başladı. Caleb kısık sesle, "Hadi," dedi. "Onu bir çadıra alalım."

Mark, "Bana bakmayın," dedi. "Ben yardım etmeyeceğim." Dönüp karanlıkta kaybolmadan bana son bir bakış attı.

Ash, "Üçümüz onu taşıyabiliriz," dedi.

Caleb, Bishop'ın omuzlarını, Ash ve ben de birer bacağını tuttuk. Onu hareket ettirmek zordu; çok uzundu ve cansız uzuvları elimizden kayıp duruyordu. Başka kimse yardım etmeyi önermedi ama müdahale de etmediler.

Ash, "Onu bizim çadırımıza götürebiliriz," dedi. Caleb itiraz etmek için ağzını açtı ama Ash hızla dudaklarını büzerek başını iki yana salladı.

Girişten geçtiğimiz anda, "Onu benim karyolama koyun," dedim. Dördümüz içerideyken çadır çok ufak geliyordu, bedenlerimiz kadar, dışa vurulmayan suçlamalar da yer kaplıyordu.

Ash, "Ben biraz su getireyim," dedi ve ben daha tek kelime edemeden tekrar çıktı.

Caleb, Ash'in karyolasına çöktü. Ben Bishop'ın yanında oturup kanlı saçlarını alnından çekerken, Caleb'ın biri altın gibi parlayan, diğeri ise gerçekten de şişip kapanmış olan gözleri, üzerimden hiç ayrılmadı. "Uyanacak mı?" diye fısıldadım.

Caleb, "Evet," dedi. "Ama uyandığında buna pişman olabilir." İçini çekti. "Acı çekecek. Kaburgaları kırılmış olabilir. Başına da oldukça fena bir darbe aldı."

Bakışlarımı Bishop'tan uzaklaştırdım. "Ona bunu yapmana gerek yoktu."

Caleb sanki dik kalmayı beceremeyecek kadar yorgunmuşçasına omuzları çökmüş bir şekilde oturuyordu. Ama benim sözlerim üzerine doğruldu ve bana işaret etti. Sert bir sesle, "Hiç başlama," dedi. "Bizi dinlemedi. Söylediklerimizi yapmadı. Mark'a saldırıp seni sorup durdu. Senin ismini haykırıyordu."

"Mark'ı tanıyor, onun ne yaptığını biliyor..."

"Bana gerçeği söylemeni istedim Ivy. Sana neredeyse yalvardım." Caleb, bir bana, bir Bishop'a baktı. "Karanlıkta, yabancı bir adam bize saldırırken elimdeki tek şey Mark'ın söyledikleriydi. Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım." Duraksadı. "Onu öldürebilirdim. Muhtemelen öldürmeliydim de. Ama önce senin ne diyeceğini duymak istedim."

Caleb'a kızmak istiyordum ama esasında onu suçlayamazdım. Gerçekten kızdığım kişi bendim. Bishop'a zarar verecek kararlar almayı ne zaman keseceğimi merak ediyordum.

Caleb, "Artık bana bütün gerçeği anlatmaya hazır mısın?" diye sordu. Bu bir soruydu ama bu sefer tek bir doğru cevap olduğunu biliyordum.

"Evet," dedim. Ardından da anlattım. Fenerin hafif ışığında ona bütün kötü, üzücü detayları anlattım. Ne babamı ne Callie'yi ne de kendimi atladım. Boğazım ağlama ihtiyacıyla ağrıyordu ama gözlerimden tek bir damla yaş bile düşmedi. Anlatmayı bitirdiğimde, dağılmadan başımı kaldırabilene dek Bishop'ın nefesini dinledim ve elimle sıcak elini tuttum.

Caleb bütün kelimelerim bittiğinde, "Tanrım, Ivy," dedi. "Neden bunu bana daha önce anlatmadın?"

Başımı iki yana salladım. "Nasıl anlatacağımı bilemedim," diye fısıldadım. "Başta Mark'a ne kadar yakın olduğundan emin değildim. Sonrasında eğer Bishop'la gerçek ilişkimi bilirsen beni kovacağından korktum. Tekrar yalnız olmak istemiyordum."

Caleb'ın gözlerinde kabul etmek istemediğim bir tür acıma vardı. Ama gözlerinde sıcaklık da vardı, o yüzden acımasıyla yaşamanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Belki Caleb söz konusu olduğunda, biri olmadan diğerine de sahip olamazdım. Caleb, "Buraya gelen Westfalllu herkese ikinci bir şans verildi," dedi. "Neden sana ikinci bir şans vermeyeceğimizi düşündün?"

Anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Bütün hayatım boyunca sorgusuz sualsiz aileme güvenmiştim. Nihayetinde bana ihanet etmişlerdi. Sonunda, "Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum," dedim.

Bakışları Bishop'a kayan Caleb, "Sence ona güvenebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet." Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "O benim gibi değil. O yalan söylemez."

Caleb cevap veremeden, Ash elinde ufak bir kova dolusu su ve birkaç bezle çadıra geri döndü. "Carol'dan ilaç aldım," dedi. "Ağrıları için."

"Teşekkürler," dedim.

Ash bana başını salladı ama tam olarak gözlerime bakmadı. İlaç bitkilerden yapılma bir tozdu ve Ash eğer Bishop'ın suyla biraz toz yutmasını sağlayabilirsek ilacın işe yarayacağını söyledi. Caleb, Bishop'ın başını kaldırdı ve yaralı olmayan yanağına hafifçe vurdu. Bishop birkaç saniye sonra alçak sesle inledi ve bir kolu Caleb'ı uzaklaştırmak için yukarı kalktı. Gözlerini açmadı ama hareket edişini görmek bile içime ani bir rahatlamanın dolmasına yetti.

Çenesini Ash'in kaşıkla ilaç verebileceği kadar açmayı başardım ve ağzına biraz su döküp Bishop'ın öksürmesine ve öğürmesine sebep oldum.

"Sizce hiç ilaç yuttu mu?" diye sordum.

Caleb, "Bunu bilmek zor," dedi. "Ama şu anda elimizden geleni bu."

Ash'in getirdiği bezlerden birini alıp suya batırdım. Elimden geldiğince nazikçe, Bishop'ın yüzündeki kurumuş kanı yıkamaya başladım. Ben çalışırken çadır çok sessizdi, Caleb ve Ash'in gözlerinin üzerimde olduğunu, ben temizlerken parmaklarımın Bishop'ın yüzündeki her çizgide dolaşmasını izlediklerini hissedebiliyordum. Ama kimin tanık olduğu önemli değildi. Ona dokunmaya engel olamıyordum, kendi kendimi onun burada ve hayatta olduğu konusunda rahatlatıyordum.

Caleb nihayet, "Sabah daha fazla konuşmalıyız," dedi. "Bishop uyandığında."

Bakışlarım Bishop'tan ayrılmadan, "Tamam," dedim. "Ben de sana Mark'la ilgili bir şeyler anlatmalıyım. Ama bu gece değil." Daha fazla bir şey söyleyecek enerjim yoktu, dikkatimi Bishop'tan uzaklaştırmak istemiyordum.

Caleb tedirginlikle, "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Bezi sıktığımda, Bishop'ın kanı parmaklarımın üzerine aktı. Caleb'a baktım. "Hoşuna gitmeyecek. Çok çirkin."

Caleb'ın yüzü gerildi. "Sana zarar mı verdi?"

Hâlâ bazen acıyan ama oldukça iyileşmiş olan omzumu düşündüm. Mark'ın vücudunun ağırlığının beni toprağa bastırışını. Çitin yanındaki ölü kızı. Son olarak da Westfall'daki ufak kızı. "Diğer insanlara zarar verdiği kadar değil."

Caleb sadece sert bakışlarla başını salladı. Elini Ash'in omzuna koydu. "Hadi. Bu gece benim çadırımda uyuyabilirsin."

"Gitmesine gerek yok." Ash'e gülümsedim, en azından gülümsemek için elimden geleni yaptım. Ash gülümsemedi.

"Sorun değil," dedi. "Caleb'la gideceğim."

Onlar gittikten sonra Bishop'ın yüzündeki ve boynundaki kanı yıkamayı bitirdim. Saçlarını temizleyemezdim ama yine de nemli bezi alnından geriye götürüp saçlarında gezdirdim. Yüzü soluktu ama geri kalanı onu son gördüğüme göre daha bronzdu; dudakları hafifçe çatlamıştı, parmakları daha önce olmayan nasırlarla sertleşmişti. Bir süredir çitin dışındaydı. Ama dövülmüş bir yüzle bile hâlâ güçlü gözüküyordu.

Ash'in karyolasında uyusam muhtemelen ikimizin de daha rahat olacağımızı biliyordum ama onu bırakmaya dayanamadım. Ayakkabılarımı çıkardım, Bishop'ınkileri de; ve feneri üfleyerek söndürdüm. Sonra elimden geldiğince dikkatle üzerinden geçtim ve vücuduyla çadır duvarının arasındaki ufak alana yayıldım.

Gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü, ay ışığı çadırın ince kumaşından girip Bishop'ın yüzünü aydınlatıyordu. Burada olduğuna inanamıyordum. Buna anlam veremiyordum. Çitin dışına mı çıkarılmıştı? Beni takip mi etmişti? Parmaklarımı onunkilerle kenetledim ve yüzümü boynuyla omzunun arasındaki boşluğa bastırdım. Kan, ter ve her zamanki gibi hafifçe güneş ışığı kokuyordu. Sanırım eğer böyle kokmasa rüya gördüğümü düşünebilirdim. Uyanık olmadığına, onunla yüzleşmek zorunda kalmadan yanımda olmasına sevinmem ne anlama geliyor merak ediyordum. Nefesimi onunkine uydurdum ve ritmin beni uykuya daldırmasına izin verdim.

Başım Bishop'ın omzunda, elim göğsünde, çarpan kalbinin tam üzerinde uyandım. Onun da uyanık olduğunu fark etmem bir saniye sürdü, parmaklarını saçlarımın uçlarına

doluyordu. Kalbim durdu, sonra da hızlandı. Kıpırdamadım ama nefesim beni ele vermiş olmalıydı.

"Ivy." Ağzından çıkan hafif hava akımı şakağımı yalayıp geçti. "Uyanık olduğunu biliyorum." Sesi boğuktu, hatırladığımdan daha derindi.

Ben dışarı çıkarıldıktan sonra kendime onu tekrar görmeyi düşünme izni tanıdığım birkaç kısa anda ona koştuğumu, onu kavradığımı ve hiç bırakmadığımı hayal etmiştim. Ama artık bu an gelmişti ve donakalmıştım. Olan her şeyden sonra eskide olduğumuz şeye dönmemiz imkânsız görünüyordu. İki elimle cesaretimi topladım ve yüzünü görebilmek için dirseğimin üzerinde kalktım. Bir şey söylemek istiyordum, ihanetimi açıklayacak, üzüntümü ifade edecek veya beni affetmesi için yalvaracak kelimeler söylemek. Ama sabit bakan ve kendime bir daha asla görmeyeceğimi söylediğim o yeşil gözlerine tek bir bakış attığımda, içimdeki her şey sıkıştı ve hiçbir şeyin kaçamayacağı şekilde kıstırıldı.

Sadece bana baktı, gözleri yüzümün her santimini inceledi, yanaklarımı, dudaklarımı taradı ve nihayet gözlerimde durdu. Ben de onu aynı şekilde inceledim, yanağındaki açık kesik ve çenesinde belirmeye başlayan morluk yüzünden irkildim. Elim havada kaldı, sonra düştü. Artık beni izlediğinden ona nasıl dokunacağımı bilmiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Bu ona sorabileceğim en önemsiz şeydi, aynı zamanda da söylemeyi düşünebildiğim tek şeydi.

"Daha iyi olmuştum," dedi. "Ama atlatırım."

"Seni buraya getirdiler, seni..." Sesim kesildi.

Bishop, "Arkadaşların mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Yayı olan sert yumruk atmayı çok iyi biliyor." Bishop parmaklarını hafifçe çenesine bastırdı. "Sanırım doğrudan beni şişlemediği için kendimi şanslı saymalıyım."

Bu konuşma o kadar sıradan, koşullar göze alındığında o kadar saçmaydı ki, ağlamak, çığlık atmak veya histerik bir şekilde gülmek istememe sebep oluyordu, bütün duygular hızla yüzeye yükseliyordu. "Sen..." Başımı eğdim, kendimi toparlamak için bir an bakışlarımı uzağa çevirmem gerekti. "Neden buradasın?"

Parmakları saçlarımı sıktı, çekmiyordu, sadece tekrar ona bakmamı istiyordu. Baktım. Sükûnet içinde birbirimizi inceledik. Bazı açılardan benim için ilk evlendiğimizde olduğundan bile daha fazla bir yabancıyı andırıyordu. Kızgın ve kırgın olmalıydı ama bunu yüzünde göremedim. Sadece gözlerindeki o tanıdık sakin, kabul dolu bakışlar vardı.

Nihayet, "Bana inanmadın," diye fısıldadım.

Dudaklarını hafifçe oynatarak, "Sana inanmadım," diye doğruladı. "En azından, sana uzun süre inanmadım."

Tabii ki inanmamıştı. Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Beni hep bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Ona, "Bu babamın fikriydi," dedim. Yine yüzümü saklamak istiyordum, bu kelimeleri beni izlerken söylemek istemiyordum ama kendimi korkak olmamaya zorladım. Cesur olmanın bir parçası da kendi suçluluğumu kabul etmekti. Bütün suçu Callie ve babama atmak çok kolay olurdu. Ama ben de olmam gerekenden çok daha uzun bir süre boyunca istekli bir katılımcı olmuştum. "Ama ben de buna uydum. Evli olduğumuz zaman boyunca, hatta ondan bile önce. Her zaman plan buydu." Ellerimin Bishop'ın tişörtü içinde yumruk olduğunu fark edince parmaklarımı gevşettim. "Ama bunu yapamadım. Sana yapamazdım."

"Biliyorum," dediğinde yine bana olan daimi inancına hayret ettim. Mutlak inancı bir şekilde şüphelerden daha üzücüydü. Eli saçlarımdan ayrılıp boynuma yerleşti, başparmağı yanağımda ileri geri geziniyordu. Düşünmeden dokunuşuna doğru yaslandığımda karnımın derinliklerinde bir ısı patlaması oldu.

Alçak sesle, "Saçların daha açık," dedi. Eli kıpırdadı, başparmağı altdudağımın üzerinden geçti. "Daha çok çilin var."

Aramızdaki hava birdenbire o kadar yoğunlaştı ki, nefes alamadım, göğsüm baskıdan ağrıyordu. Boğulur gibi nefesimi vererek, "Güneşten," dedim.

Başını salladı. Alnım onunkine dayanana kadar nazik bir baskıyla beni kendine doğru çekti. Yaşların yakıcı acısına karşı koyarak gözlerimi yumdum. Nefesi yanağıma tüy gibi değdi ve tenimi alev gibi yaktı.

Ağzına doğru, "Seni dışarı mı attılar?" diye fısıldadım. Onu neden dışarı atmış olabileceklerini hayal edemiyordum ama başka neden burada olabileceğini düşünemiyordum.

"Hayır. Seni bulmaya geldim."

Sözlerini yadsıyarak başımı hafifçe iki yana salladım. Kendi babam ve ablam, kendi kanım bunu yapmamışken, onun bu riski göze alması bana hiç mantıklı gelmiyordu. "Nereye bakacağını nereden bildin?"

"Ben başkanın oğluyum, unuttun mu? Westfall'un güneydoğusunda, nehrin yakınında bir grupla ilgili dedikodular duymuştum. Oranın başlamak için en iyi yer olacağını düşündüm."

"Neden?" Geri çekildim. "Neden bunu yaptın?"

"Sana bir keresinde ne dediğimi hatırlıyor musun?" Duraksadı. Parmakları tişörtümün altında belimin hassas

derisini hafifçe okşadı. "Senden umudumu kesmeyeceğim konusunda..."

Sesi nazikti ama kelimeleri beni gözlerimin tam arasından bir yumruk gibi, en savunmasız organlarımı delip geçen bir kurşun gibi vurdu ve beni nefes nefese, perişan halde bıraktı. Ona yaptığım her şeyden sonra hâlâ bir zamanlar beni sevmiş, elimi tutmuş ve en iyi arkadaşım olmuş Bishop olamazdı. Ben artık aynı Ivy olmadığımı biliyordum. Bağırsağını çıkarmayı öğrendiğim tavşanlardan biriymişim gibi hissediyordum, içimdeki her şey sökülmüştü, daha önce unutmak için çok uğraştığım, bir kenara kaldırdığım her şey içimden fırlama tehlikesi altındaydı. Beni, nehrin kenarında Mark'layken hissettiğimden çok da farklı olmayan bir dehşet sardı; ilkel ve içgüdüseldi, sanki hayatta kalışım tehlikedeymiş gibi.

Bishop'ın ellerinden kurtulup aceleyle karyoladan aşağı inerek Bishop'tan uzağa geriledim. Dizim Bishop'ın böğrüne gelince Bishop iki büklüm oldu.

Nefes nefese, "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim. Sorun kaburgaların mı? Sana yine ilaç getirebilirim."

"Ivy..."

Ayakkabılarımı kapıp çadırdan neredeyse dışarı koştum. Sabah güneşinin nazik ışığı altında durup kaslarım gerilmiş halde nefes almaya çalıştım, hava hızla ciğerlerimden dışarı çıkıyordu. Bishop'ı kaybetmenin acısının, onu tekrar bulmanın acısının yanında bir hiç gibi kalmasını anlayamıyordum.

9

Bishop'a biraz daha ilaç almak için Carol'ın çadırına uğradıktan sonra Bishop'a kahvaltı toparlamak için de zaman ayırdım. Çadırıma döndüğümde Caleb ve Ash beni dışarıda bekliyorlardı.

Caleb, "Durumu nasıl?" diye sordu.

Çadırın eteğini açtım. "Kendiniz görün."

Caleb ve Ash'i içeri doğru takip ettim, sonra da Bishop'a ekmek dilimini ve su matarasını uzatmak için etraflarından dolaştım. İlaç paketini karyolanın kenarına koydum. "Yedikten sonra bunu al. Ağrına iyi gelir."

Bishop," Teşekkürler," dedi. Ona bakmamı istediğini biliyordum ama gözlerinden kaçındım, bakışlarımı yüzü dışında her yere doğrultuyordum.

İşaret ederek, "Bu Caleb," dedim. "Bu da Ash."

Caleb, "Dik oturduğuna göre kaburgaların kırılmamış olmalı," dedi. Bishop'a elini uzatmadı.

Bishop, "Muhtemelen sadece çürükler var," diye hemfikir oldu. Onun eli de yanında kaldı.

Caleb başını salladı. "Dün gece için kusura bakma. Mecburdum." Şiş, mor bir halkayla çevrili gözüne işaret etti. "Eğer faydası olacaksa, dişe diş mücadele ettin."

Ash karyolanın ucuna ilişmişti, ben de yanına oturdum. Caleb karyolaların arasındaki zemine çömeldi. Bu pozisyonda nasıl dakikalarca oturduğunu bilmiyordum ama bu onu hiçbir zaman rahatsız ediyormuş gibi gözükmüyordu.

Caleb, herkesin bir başkasının konuşmayı başlatmasını beklediği çok uzun süren bir sessizlikten sonra, "Demek Ivy'nin kocasısın," dedi.

Bishop, "Hayır," dedi. Parmaklarının ekmeğine geçişini izledim. Hâlâ alyansını takıyordu. "Artık değilim."

Bunun üzerine bakışlarım gözlerine kaydı. "Nasıl yani?"

"Evliliği feshettiler. Sen dışarı çıkarıldıktan sonra."

Demek ki artık Ivy Lattimer değildim. Bu gerçeğin bana neden bir pişmanlık sızısı hissettirdiğini bilmiyordum. Belki de artık kimseye ait olmadığımdandı; ne Westfallar ne de Lattimerlar beni kendilerinden biri olarak kabul etmek istemiyorlardı.

Bishop, "Ivy size her şeyi söyledi diye tahmin ediyorum?" diye devam etti.

Caleb, "Başta değil," dedi. "Ancak sen geldikten sonra."

Bishop nefesini vererek kısaca güldü. "Eh, gerçeği söylemek Ivy'nin güçlü noktalarından biri değil." İşte, beklediğim öfke belirmişti. Sadece küçücük bir parçasıydı ama yine de oradaydı. Öfkesinin ne zaman kükreyerek dışarı çıkacağını ve çıktığında buna hazır olup olmayacağını merak ediyordum.

Ash, "Ama yine de onu aramaya geldin," dedi, bu bir soru sayılmazdı.

"Evet."

Caleb parmaklarının etrafında sürekli ufak bir dal çeviriyordu. "Bayağı uzun sürdü."

Bishop bakışlarını benden uzağa çevirdi ve düşünceli gözleri Caleb'ın onu yargılamasını sindirdi. "Beni çok yakından izliyorlardı. Kaçamadım. Sanırım annem elimden geldiğince çabuk Ivy'nin peşinden gideceğimden şüpheleniyordu." Bunun, tek oğlunun ailesi yerine benim tarafımı tutacağını bilmenin Erin'in içini nasıl kemirdiğini hayal bile edemiyordum. Onun yerine başka bir kadını seçen bir Lattimer erkeği daha.

Caleb, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Burada kalmak istiyor musun?"

Bishop, "Bu Ivy'ye bağlı," dedi.

Caleb başını bana çevirdi. "İstediğin bu mu?"

Yutkundum. Sırf artık Bishop'la nasıl yaşayacağımdan emin olmamam, onsuz yaşamak istediğim anlamına gelmiyordu. Belki de Callie'nin bir zamanlar beni suçladığı kadar bencildim. Bir fısıltıdan bile kısık bir sesle, "Evet," dedim. Çadırın öteki tarafından bile Bishop'ın gerginliğinin bir kısmının azaldığını hissedebiliyordum.

Caleb, "Bunun kolay olacağını söylemiyorum," dedi. "Buradaki insanlarımızın çoğu baban yüzünden çitin dışında."

Bishop, "Ben babam değilim," dedi.

Caleb ona uzun uzun baktı. "Bazıları bu farkı göremeyebilir."

Bishop bize hafifçe başını salladıktan sonra kaşlarını kaldırarak, "Benim de seninle Mark Laird'ı aynı kefeye koyabileceğim gibi mi?" diye sordu.

Caleb bir an duraksadıktan sonra, "Doğru bir noktaya değindin," dedi. Sanırım Bishop'a baktığında gözlerinde bir anlığına saygı yakaladım. "Söz veremem ama herkesle konuşup sana bir şans tanımalarını isteyeceğim."

Bishop, "Tek istediğim bu," dedi.

Caleb başını sallayıp bakışlarını Bishop'tan bana kaydırdı. "Bunu yeterince erteledik. Mark'ın hikâyesini bilmem gerekiyor."

"Bishop anlatabilir," dedim. Dilimde Mark'la ilgili başka hiçbir kelime olmasını istemediğimi fark etmiştim, sanki ondan bahsetmek bir şekilde bana mikrop bulaştıracakmış gibiydi.

Bishop anlatışında duygusuzdu, hapishanedeki işlerimden ve Mark'ın dışarı çıkarılmasına sebep olan suçtan başlayıp Mark'ın çitin öteki tarafında öldürdüğü kıza kadar geldi. Bishop anlatmayı bitirdiğinde Caleb, Ash'e üzgün gözlerle bakınca, kendini Mark gibi birinin ona yaklaşmasına izin verdiği için suçladığını anladım. O pişmanlık dolu gözleri bana çevirdi.

"Sana zarar veren oydu, değil mi?"

Bishop karyolada karşımda bulunduğu yerde kıpırdandı ama ben gözlerimi Caleb'dan çekmedim. "Evet."

Bishop, "Sana ne yaptı?" diye sordu. Sesi sakin ama bu şekilde tutmaya çabalıyormuş gibi çatallıydı.

Ona, sonra da yere baktım. "Dışarıdaki ikinci günümdü. Beni buldu. Bana saldırdı..."

Ash, "Yüzüne fena vurmuştu. Omzunu çıkarmıştı," dedi. Kimse konuşmuyordu, kimse hepsinin muhtemelen düşündüğü soruyu yüksek sesle sormak istemiyordu.

Nihayet Bishop, "Sana tecavüz etti mi?" diye sordu.

Bitkin yüzüne bakarak, "Hayır," dedim. "Edecekti. Ama bir taşla ona bayılana kadar vurdum."

Caleb, "Ona daha sert vurmalıydın," diye mırıldandı.

Bishop, "Onu öldürmeliydin," deyince ikisi kasvetle gülümsediler.

Ben de çok hafifçe gülümseyerek Bishop'a, "Böyle diyeceğini biliyordum," dedim. "İstedim. Öldürmem gerektiğini biliyordum. Ama... yapamadım."

Bishop, "Yine de," dedi, "kulağa onu fena hırpalamışsın gibi geliyor."

Gülümsemem genişleyerek, "Eşek sudan gelinceye kadar dövdüm," dedim. Gözlerindeki ifadenin ciddiyeti biraz kayboldu, birbirimize bakıp başka bir yerdeki başka bir günü hatırlarken ısındı. Gözümün ucuyla Ash'in bir bana bir Bishop'a baktığını görebiliyordum ve boynumu saran ateşin yarattığı kızarıklığın yanaklarıma çıkmasına rağmen, dikkatimi Ash'e çevirdim.

Ash, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Mark hakkında ne yapmalıyız?"

Caleb içini çekerek, "Yapacak bir şey yok," dedi. "Mark gitti."

"Nasıl yani gitti?" diye sordum.

"Bu sabah çadırına gittiğimde çadırı boşaltılmıştı." Caleb omzunu silkti. "Bize gerçeği söyleyeceğini anlamış ve kaçmış olmalı."

Ash, "Defolsun gitsin," dedi.

Bishop, "Şimdilik," dedi.

Caleb yine onunla göz göze geldi. Sanki ikisi şimdiden bir tür dışarı vurulmayan erkek dili geliştiriyormuş gibiydi. "Aynen. Ebediyen gittiğine şüpheliyim. Burada tek başına kışı atlatabilecek birine benzemiyor."

Ash, "O zaman, o gelirse diye gözümüzü açık tutmalıyız," dedi.

Caleb homurdanarak ayağa kalktı ve Bishop'a işaret etti. "Senin şimdilik dinlenmen gerekiyor. İyileşmelisin. Yakında kampı taşıyacağız." Duraksadı. "Sana bir şey soracağım. Sen giderken Westfall'da her şey yolunda mıydı?"

Bishop'ın kaşları merakla havaya kalktı. "Neden soruyorsun?"

Caleb, "Gerçek bir sebebi yok," dedi. "Sadece ormanda bazı işaretlere ve izlere rastladım, bu tarafa daha çok insan geliyor. Neden geldiklerini ve nereli olduklarını anlamaya çalışıyorum."

"Ben giderken her şey yolundaydı." Bishop duraksadı. "Eh, belki tamamen yolunda değildi. İnsanlar Ivy dışarı çıkarıldıktan sonra ortalık normale göre biraz daha gergindi ama gerçek bir huzursuzluk yoktu." Bishop'ın gözleri benimkilerle buluştu. Aramızda Westfall'da olanların kontrolümüzün dışında olduğu bilgisiyle karışık bir endişe geçti.

Caleb, çadır eteğini açarak, "Tamam," dedi. "Sadece bakayım demiştim."

Ash etrafımdan dolaştı. Geveleyerek, "Ben bugün çamaşır yıkamayı halledebilirim, Ivy," dedi. "Yardım edecek başka bir sürü insan var."

"Hayır, sorun değil. Geleceğim," dedim.

Caleb ve Ash gittikten sonra sırtım Bishop'a dönük durdum ve kendimi saçımı atkuyruğu yaparak oyaladım.

"Benimle hiç konuşacak mısın?"

Döndüm. "Konuşuyoruz. Konuşuyorduk."

Bishop içini çekti. "Peki ya bana bakmak? En azından bunu yapabilir misin?"

Gerçek şu ki, zar zor bakabiliyordum. Ona bir bakış attım ama bakışlarım odaklanmış değildi ve kalbim göğsümde üç katı hızında atıyordu. Bana bakmayı kesmesini dileyerek, "Ne?" diye sordum.

Cevap vermedi, sadece beni izlemeye devam etti. Kanım titriyordu; bütün vücudum karıncalanıyordu. Kaçmak için kendi derimi soyup çıkmak istiyordum. Ona, "Gelip beni kurtarmana ihtiyacım yoktu," dedim. Ne dediğimi, niye

bunları dediğimi bile bilmiyordum, kelimeler ağzımdan silah gibi atılıyorlardı. "Kendi başıma gayet iyiydim." Bu, gerçekten çok uzaktı. Anlaşılan hâlâ yalan söylemek bana nefes almak kadar kolay geliyordu.

Bishop'ın başı hızla hafifçe geri gitti. "Bunu biliyorum," dedi. "Buraya seni kurtarmaya gelmedim. Gelmemin sebebi bu değil."

"O zaman neden buradasın? Benden ne istiyorsun?" Ah, çok haksızlık ediyordum. Belki de sırf daha tehlikeli bir duyguyla karşılaşmamak için onun öfkelenmesine sebep olmayı umuyordum.

Bishop sanki ben aklımı kaçırmışım gibi, "Senden ne mi *istiyorum?*" diye sordu.

"Evet. Ne istiyorsun?" Bu sorunun tanıştığımız zamandan beri cevabına ihtiyaç duyduğum bir soru olduğunu fark ettim. Babam tarafından doğurulan ve büyütülen şüpheli parçam hâlâ Bishop'ın bir tür farklı gerekçesi olmadığına gerçekten inanamıyordu. Bishop defalarca böyle olmadığını kanıtlamış olsa bile. Kimse beni sadece kendim olduğum için istemezdi.

Bishop dişlerini sıktı ama konuştuğunda sesi inanılmaz yorgun geliyordu, "Sadece seninle olmak istiyorum. Nereye gidiyorsan yanında yürümek istiyorum Ivy. Bu kadar."

Midem kasıldı. Kalbim ufak bir top olacak şekilde büzüldü. "Gitmeliyim. Ash bekliyor." Onu orada, çadırda yalnız bıraktım ve hızla korkumun beni götürebileceği kadar uzağa koştum.

Ash'le çalışırken temel noktalar dışında pek konuşmadık: *Sabunu uzatabilir misin? Onu ben durularım. İşimiz bitmek üzere.* Kıyafetlerin sonuncusunu asmayı bitirdiğimizde

nehrin kenarına çöküp kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerinde kavuşturdum ve çenemi önkollarıma dayadım. Bir noktada nehrin sesi ve kokusu bana rahatlatıcı gelmeye başlamıştı. Artık Bishop'ın neden burada, nehrin kenarında bu kadar çok vakit geçirdiğini anlayabiliyordum. Bishop. Muhtemelen artık peşimden gelmeye tenezzül etmemiş olmayı diliyordu. Asla onu hak etmeyecek bir kıza daha da fazla vakit harcamıştı.

Ash yanıma çömeldi. "Ee," dedi, "demek o, Bishop."

"O, Bishop." Onu görmek için başımı çevirdim, yanağımı kavuşturduğum kollarıma dayadım. "Ondan nefret mi ediyorsun?"

Ash'in gözleri sanki ona tokat atmışım gibi büyüdü. "Neden edeyim ki?"

"Çünkü o bir Lattimer. Ailesi anneni çitin dışına çıkardı."

Ash, "O zamanlar Bishop doğmamıştı bile Ivy," dedi. "Sen de açıkça onu önemsiyorsun, o yüzden iyi biri olmalı."

Ağzımdan hıçkırıkla karışık hafif bir kahkaha çıktı. "Mark buradaki kimsenin bir Lattimer'ı önemsememi affetmeyeceğini söylemişti."

Ash gözlerini devirdi. "Sen de ona inandın mı?"

"İnanmamaya korktum."

Ash'in buna bir cevabı yoktu ve birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturup nehrin akışını izledik. Ash nihayet, "Bishop seni çok seviyor olmalı," dedi. "Seni bulmak için buraya geldiğine göre."

"Evet." Devam etmem bir saniye sürdü. "Sanırım seviyordu."

Ash başını iki yana salladı. "Seviyordu değil Ivy. Seviyor."

Kısık sesle, "Neden beni sevdiğini anlamıyorum," dedim. "Onu kırdım. Defalarca."

Ash'in yüzü yumuşadı, bakışları sıcaktı. "Ama sevgi budur zaten, değil mi? Sırf biri seni hayal kırıklığına uğrattı diye onu sevmeyi bırakmazsın."

Yaşı muhtemelen benden çok olsa da, kendimi hep Ash'ten büyük olarak görmüştüm. Hızlı gülümsemesi ve kolay kahkahası, bu dünyada kalan iyiye olan mutlak inancıyla hep benim bir daha hiç olmayacağım kadar masum ve umutlu gözükmüştü, o gün ormanda ayağımızın dibindeki o ölü adamlardan sonra bile. Ama şimdi ilk defa daha genç olan gibi hissediyordum, benden üstün olan bilgisi karşısında dilim tutulmuştu.

Nihayet, "Bilmiyorum," dedim. "Birini sevmenin ne anlama geldiğini anladığımdan emin değilim. Tam olarak değil."

Ash bana her zamanki geniş sırıtışlarından çok farklı bir şekilde tereddütle gülümsedi. "Caleb Westfall'da başına gelenleri anlattı. Aileni."

"Çok iyi öğretmenler değildiler." Muhtemelen bu hayatımda kullandığım en yetersiz ifadeydi.

"Evet." Ash serseri bir saç tutamını kulağımın arkasına götürdü. "Ama bu hâlâ öğrenemeyeceğin anlamına gelmiyor. Bu denememek için bir bahane değil."

Güneş kendini gösteriyordu ama sonbaharın zayıf ve tatsız haline sahipti. Gökyüzünde berrak ve parlaktı ama insanın tenine değene kadar ısısını yitiriyordu. Dik oturdum ve kazağımın kollarını aşağı çekerek nehirden buruşmuş parmaklarımı içine soktum.

"Özür dilerim," dedim. "Baştan sana karşı dürüst olmadığım için."

"Seni affediyorum. Korkmuş olduğunu anlıyorum. Ama başka sır yok, tamam mı?" Elini önkoluma koyup sıktı.

"Deneyeceğim," dedim. "Bu da öğrenmem gereken bir şey. İnsanlara nasıl güvenileceği. Onlara yalan söylemeyi kesmek." Bunun benim için mümkün olup olmadığını merak ettim; belki de ihanet kanımda taşıdığım, benim iznim olmadan babamdan bana aktarılan bir şeydi.

Ash bir süre suyun akışını izledikten sonra, "Bu muhtemelen beni ilgilendirmez ama Bishop'a kızgın gözüküyorsun," dedi.

Başımı iki yana salladığımda Ash dilini şaklattı. "Eğer istemezsen bana anlatmak zorunda değilsin. Ama biraz önce artık yalan söylemeyeceğine söz verdin."

İçimi çektim. Haklıydı. Çok ama çok kızgındım. Gözlerimi kapayıp nefes aldığımda öfke içimde asit gibi dolaşıp midemi köpürtüyordu ve parmaklarım sıkmak, bir şeye sertçe girişip zarar vermek için yanıp tutuşuyorlardı. Kısık sesle, "Kızgınım," diye itiraf ettim. "Esasında Bishop'a değil ama..."

"Ama o burada, diğerleri ise değil, öyle mi?" Ash'in sesinde yargı yoktu, bana baktığında gözlerinde de yargı yoktu. "Anlıyorum," dedi. "Babam öldüğünde çok öfkelenmiştim. Sanırım bütün dünyaya. Yani, hiç annem olmamıştı sonra bir de babamı da kaybetmiştim. Sahip olduğum tek insanı." Nefesini vererek kısaca, acı acı güldü. "Acısını Caleb'dan çıkardım. Gerektiğinden daha uzun süre boyunca."

Caleb'ın onu koruyuşunu, anaç bir şekilde üzerine düşüşünü düşünerek, "Muhtemelen sorun etmemiştir," dedim.

Ash gözlerini devirerek, "Ah, sorun etti," dedi. "Dünyadaki en sabırlı kişi değil. Oldukça çabuk bıktı. Ama ben sonunda duygularımla başa çıktım." Bana gülümsedi. "Sen de başa çıkacaksın."

Ama beni Bishop'tan uzakta tutan sadece öfke değildi. Öfkeden daha da güçlü olan, ısıran ve hırlayan korku vardı. Anlamadığım ve tam olarak incelemek istemediğim bir korkuydu, bu korkunun bana kendimle ilgili ne anlatacağından emin değildim. Bizimle ilgili ne anlatacağından.

Ash ayağa kalktı. "Dönecek misin?"

"Hayır, sanırım burada biraz daha kalacağım."

"Tamam." Ash birkaç adım attıktan sonra durup bana baktı. "Gözlerin hâlâ hüzünlü," dedi. "Ama ona baktığında bütün yüzün aydınlanıyor."

Günün çoğunda çadırdan uzak kalmayı başardım. Ash, Bishop'a öğle yemeği götürdü ve akşamüstü Carol'ın Bishop'a ilaç getirmek için çadıra girişini uzaktan izledim. Akşam yemeği vaktinde Caleb'dan Bishop'a bir tabak götürmesini istedim ve Caleb bunu sadece kısa bir tereddüt ettikten sonra yaptı. Caleb içeri girerken çadırın önünde bekledim, hemen dışarı çıkıp bana rapor vermesini bekliyordum. Onun yerine seslerinin kısık mırıltılarını duydum, bir süre sonra da Caleb'dan bir kahkaha geldi. Bu, o kadar beklenmedikti ki, durduğum yerde biraz irkilmeme sebep oldu. Yirmi dört saatten kısa zaman geçmişti ve Bishop, Caleb'dan gerçek bir kahkaha almıştı, bu iki aydan uzun zamandır henüz başaramadığım bir şeydi. Caleb'ı yerde çömelmiş, Bishop'ı da çadır direğine sırtını yaslanıyor halde beraber hayal etmek gülümsememe sebep oldu, fakat ne konuşuyor olabilecekleri konusunda hiçbir fikrim

yoktu. Ama ikisinin de bir arkadaşa ihtiyacı vardı, güvenebilecekleri ama sorumlu hissetmedikleri birine. Belki de birbirlerine iyi gelirlerdi.

Caleb nihayet çadırdan çıktığında onu ateşe doğru takip ettim. Yanına oturduğumda bana sorgulayan bir bakış attı ama neden çadırda Bishop'la olmak yerine burada olduğumu sormadı. Caleb'ın sessizliklerinin baskıcı olduğu zamanlar oluyordu ama öte yandan, bir şeye karışmaması gereken zamanları hep anlıyordu.

Ash ve Caleb, Caleb'ın çadırına gitmek üzere ateşin başından ayrıldıktan sonra dışarıda kalmaya devam ettim. Diğer insanların çoğu uzaklaştığında da. Son parıldayan ateş örtülüp söndürülene dek. Ancak o zaman ayağa kalkıp yavaş yavaş çadırıma ilerledim. Eğilerek içeri girmeden önce derin bir nefes aldım ama çadır karanlıktı ve gelen tek ses Bishop'ın yavaş, düzenli nefesleriydi.

Ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi elimden geldiğince sessizce çıkardım, üzerimde sadece iç çamaşırımı ve atletimi bıraktım. Saçımdaki lastik tokayı çekip çıkardım ve parmaklarımı dolaşmış tutamlarda gezdirdim. Ash'in karyolası boştu, bitkin vücudumu bekliyordu. Ama sanki kendimi dışarıdan izliyormuş gibi dikkatle Bishop'ın üzerinden geçip dün gece kapladığım ufak alana yerleştim. Çadıra doğru bakmak için yan döndüm, sırtım Bishop'ın uyuyan vücuduna dönüktü.

Gece havası serindi ve ürperip ayaklarımızda toplanmış olan battaniyeleri çekmek için uzandım. Ben tekrar uzandığımda Bishop yan dönüp bana yaklaştı. Ne yapacağımdan emin olamayarak donakaldım. Yakalanmış hissediyordum ama kaçmak için gerçek bir arzum da yoktu. Burada, karanlıkta, hiçbir şey değişmemiş gibi yapabilecekken değil.

Kolu beni sarıp kendisine doğru çekti. Vücudum uzun zamandır hatırladığı bir yuvaya yerleşiyormuş gibi isteyerek gitti. Elini tutup dudaklarıma götürdüm. Öpmedim ama dudaklarıma, tenini koklayabileceğim, parmaklarının dilimdeki tadını hayal edebileceğim kadar yaklaştırdım. Dudakları omzumu okşayıp geçti ve verdiği nefesler ensemdeki tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Bishop konuşmadı, ben de konuşmadım; iletişimi dokunmaya aç vücutlarımıza bıraktığımız için memnundum.

10

Bishop bir haftadan biraz daha uzun bir süredir buradaydı ve asimilasyonu beklediğimden daha iyi ilerlemişti. Kana duyulan açlığın çoğu, Mark Laird'la beraber kaybolmuştu. Kabul etmek gerekir ki hâlâ ona saldırgan bakışlar atan, buraya ait olmadığıyla ilgili homurdanan insanlar vardı ama aynı zamanda dışarı çıkarıldıklarında çite su ve yemekle gelen çocuğu hatırlayanlar da vardı. Diğerleri Bishop çocukken Westfall'da yaşıyorlardı ve onu sadece seçmediği bir aileye doğmuş küçük bir oğlan çocuğu olarak hatırlıyorlardı. Geldiği ailenin onun kimliğini belirlemediğini anlayacak kadar açık fikirlilerdi. Keşke kendimi de böyle bağışlayabilseydim ama ailemin yaptığı kötülükler hâlâ benimmiş gibi geliyordu.

Bishop'ın burada olmasından çok, Bishop'la olan ilişkim tepki çekiyordu. İnsanların kafalarının karıştığını biliyordum. Onu korumak için kendimi vücudunun önüne attığımı hatırlıyorlardı ama aynı zamanda Bishop'ın gözlerine hiç bakmadığımı ve gün içinde kendimi ondan uzakta tutmak için elimden geleni yaptığımı da fark ediyorlardı.

Beni bulmak için Westfall'dan ayrıldığını biliyorlardı ve her gece aynı çadıra girişimizi görüyorlardı. Ama her sabah doğru düzgün konuşmadan farklı yönlere gidiyorduk. Kimse bütün bu farklı parçaları anlaşılır bir resim oluşturacak şekilde nasıl birleştireceğini bilmiyordu. Bunu en çok da ben bilmiyordum.

Bishop'ın yaraları hızla iyileşiyordu: Yüzündeki çürükler solup hastalıklı sarı izlere dönüşmüşlerdi ve kaburgaları hâlâ hassas olsalar da, artık ayağa kalkıp hareket etmesini engelleyecek kadar çok ağrımıyorlardı. Yaralarına rağmen kimin ihtiyacı varsa yardım etmesi de grubun içine kabul edilmesini çok kolaylaştırmıştı.

Bugün kamptaki son günümüzdü. Çoğu kişi çoktan şehre taşınmıştı. Sadece kaldıracak son birkaç çadır, taşınacak son erzak yükleri vardı. Caleb ile Ash, bu sabah gitmişti, bana ve Bishop'a eşlik etmek için akşamüstü döneceklerdi. Biz de o zamana kadar çadırımı söküp son eşyalarımı toplayacaktık.

Burada Bishop'la yalnız kalmamak için Ash'le yer değiştirmeye çalışmıştım ama Ash teklifimi reddetmişti. Sanırım o da herkes gibi bu berbat, ezici gerginlikten bıkmıştı. Belki de ikimizi yalnız bırakmanın bizi bu gerginlikle yüzleşmeye zorlayacağını umuyordu. Ama ben evliliğimizin o ilk günlerinde olduğumdan bile daha tedirgin ve tereddütlüydüm. En azından o zaman neden aramızda duvarlar olduğunu, neden uzaklığı bozmak istemediğimi anlıyordum. Şimdi ise kendime bile esrarengiz geliyordum.

Ben izlerken Bishop çadırın tepesini tahta direkten çıkarmaya çalışmak için yukarı uzandı ama bu kadar gerinmek kaburgalarındaki ağrıyı azdırmış olmalıydı, çadırı indiremeden yüzünü ekşiterek kolunu yanına geri çekti.

Önüne geçerek, "İşte," dedim. "Bırak ben yapayım."

Parmak uçlarımda durunca çadırın tepesine rahatlıkla ulaşabiliyordum ve tek elimle çadırı direkten çıkardım. Ben gerilerken ayağım yarısı toplanmış bir çantaya takıldı ve sendeledim. Ben düşmeden Bishop geldi ve vücuduyla vücudumu yakaladı.

Vücudum omuzlarımdan ayaklarıma kadar onunkine dayalıyken Bishop'ın eli karnıma geçtiğinde, nefesimi tuttum. Bishop beni bırakmadı veya gerilemedi. Diğer eli de kalçamın kıvrımını bulup kemiğime dayandı.

"İyi misin?" diye sordu. O kadar yakındı ki, dudakları kulağımın tepesine değerek hareket ediyordu. Ürpermemeye çalıştım ve başarısız oldum.

"Hı-hı," diyebildim. Nefes alamıyordum, göğsüm bir yarışta koşmuşum gibi yükselip alçalıyordu. Bishop sıcak ve güçlüydü, kalbi sırtımda atıyordu. Parmakları karnıma yayıldı, başparmağı göğüslerimin hemen altında durdu ve serçe parmağı pantolonumun belini dürttü. İçim çöreklenip burkuldu; kanım kaynamaya başladı. Gözeneklerimden buhar çıktığını görsem şaşırmazdım. Bana ilk defa çadırımızın karanlığının dışında dokunuyordu. Ona ilk defa izin veriyordum.

Diğer elini de kalça kemiğimde gezdirdi, basit bir ritimle yukarı aşağı, yukarı aşağı. Kısık sesle, "Kilo vermişsin," dedi.

Kulağa eleştirel değil, endişelenmiş geliyordu ama içimdeki ateşten, kollarında dönüp dudaklarını kendi dudaklarımla buluşturmayı istememe sebep olan zayıflıktan kaçmak için kelimelerine tutundum. Bu bütün irademe mal oldu ama göğsüm yükselip alçalırken ondan uzaklaşıp döndüm. "Kıvrımlarım eskisi kadar yumuşak olmadığı için hayal kırıklığına mı uğradın?" diye alay ettim ve ellerimin titremesini durdurmak için onları yumruk yaptım.

Sesimin alaycı tonundan nefret ediyordum. Sırtım onsuz soğuk hissediyordu. Kalbim boş gibiydi.

Bishop derin bir nefes aldı sonra başını iki yana sallayıp ellerini ceplerine soktu. "Olay hiçbir zaman görünüşün değildi, Ivy," dedi. "Bunu biliyor olmalısın."

Bunu biliyordum. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Onu kırmayı nasıl keseceğimi bilmiyordum; keşke bilseydim. İki elimi de kaldırdım, sonra indirdim. "Burada benimle ne yapıyorsun Bishop?" diye sordum. "Başka bir kızla olmalısın. Seni mutlu eden bir kızla."

"Beni mutlu eden bir kız istemiyorum," dedi. "Seni istiyorum."

Gözlerim onunkilere kaydığında içimden taşan kahkahayı durduramadım. Bishop'ın yavaş gülümsemesi, kalbimin göğsümde adeta takla atmasına sebep oldu. Orada birbirimizi izleyerek durduk, söktüğümüz çadır aramızdaki rüzgârda dalgalanıyordu.

Birdenbire ellerimle bir şey yapmaya ihtiyaç duyarak, "İşimizi bitirmeliyiz," dedim. Bishop, ben eğilip çadırı katlamaya başladığımda bile kıpırdamadı. Yüzümde olduğunu fark etmediğim bir ifadeyi okuyarak, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Boğazım düğümlenmişti, güçlükle sertçe yutkundum. "Neden sana kızgın olayım ki?" Bu soruyu sorarken Mark'ın bana saldırışını ve öfkemin nasıl da o çatışmayı kazanmamı sağladığını hatırladım. O öfkenin bir kısmının Bishop'a karşı olduğunu. Ash bile ona kızgın olduğumu düşünmüştü. "Bu hiç adil olmaz."

Bishop omzunu silkti. "Bence adaletin bu konuda pek yeri yok. Ne hissediyorsan onu hissediyorsundur."

"Olanlar için seni suçlamıyorum Bishop. Nasıl suçlayabilirim ki? Hiçbiri senin suçun değildi."

"Belki de bir dakikalığına bile olsa sana inandığım için kızgınsındır."

Çadırı sertçe yere fırlattım. "Zaten bana inanmanı istemiştim!"

Bishop, "Yine de bu senin canını yakmış olmalı," dedi. Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Ona yaşattığım her şeyden sonra canımın yanmasına hakkım olduğunu savunamazdım. Şimdiden gerçeğe, diğer herkesin çoktan doğru kabul ettiği korkunç şeyleri yapabileceğime sonunda inandığında kalbimin kırılmış olduğuna çok yaklaşmıştı. Bishop, "Belki de eğer ben olmasaydım şu anda ailenle olacağın için," diye devam etti. "Bütün Westfall da ayaklarına serili olacaktı."

Vücudum buz kesti. "Bunu hiçbir zaman istemedim," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Ama daha kolay olabilirdi."

Başımı iki yana salladım. "Bu asla daha kolay olmazdı."

Bishop uzun bir duraksamanın ardından, "Yalan söylediğini biliyordum," dedi. "Sanırım hep biliyordum. Sonunda bile. Ama çok kırgındım, çok öfkelenmiştim. Kendime gerçekten beni öldüreceğine inanma izni verdim, çünkü bazı açılardan bu hâlâ bana güvenmediğine inanmaktan daha kolaydı."

"Konu sana güvenmemek değildi," dedim. Dökmediğim gözyaşlarım boğazımı yakıyordu. "Seni korumaya çalışıyordum." Duraksadığımda Bishop sadece bekledi, gözleri yüzümü inceliyordu. Bütün ilgisinin sadece bende olmasının, bölünmeyen böyle bir dikkatin alıcısı olmanın nasıl olduğunu unutmuştum. Göğsüm kalbimin şiddetli gümbürtüsünden ağrıyordu. "Artık... artık bundan bahsetmek istemiyorum," dedim.

"Konuşmalıyız Ivy."

Başımı iki yana salladım. "Şimdi değil. Daha değil."

Bishop, "Peki," dedi. "Ama yakında." Sesine biraz da olsa hüsran karışmıştı ve sabırla kabul edişi bana bir bıçak gibi saplandı. Kendi ailem affedici davranmamışken, beni bir yabancıyı yapacakları kadar kolayca kınamışlarken, Bishop'ın her şeyden sonra bu kadar affedici davranması...

İnce bir sesle, "Dışarı atılmama izin verdiler," dedim. Nasıl olduysa ağzım beynimin onaylamadığı kararlar alıyordu. "Sanki ben bir çöpmüşüm gibi."

Bishop'ın beni anladığı, kelimelerimin yerine oturduğu âni yakalayabildim. Yüzünde hüzün dolaştı ve gözlerine geçti. Fakat bu acıma değildi, sadece anlıyordu. Sanki bana olan şey onun başına gelmiş gibi. Belki de sevgi aynı zamanda buydu: Diğer insanın kırgınlıklarını kendininmiş gibi hissetmek.

Bishop sadece, "Evet," dedi. Onlar için bahaneler üretmeye veya beni durumun düşündüğüm kadar kötü olmadığına ikna etmeye çalışmadığı için memnundum. Eğer bunu yapsaydı onu daha küçük görürdüm. "Ama bu onlar hakkında çok şey gösteriyor Ivy. Senin hakkında ise hiçbir şey göstermiyor."

Haklı olduğunu biliyordum ama derinlerde bir şeyin gerçeğini bilmek bunun yarattığı etkiyi azaltmıyordu. Farklı türden bir kız olsaydım, değişebilseydim, belki de beni benim için savaşabilecek kadar seveceklerini söyleyen ince sesi durdurmuyordu.

"Ben gittikten sonra hiç..." Bakışlarımı çevirip boğazımı temizledim. "Hiç benden bahsettiler mi?" Bakışlarımı boş kampta, eskiden çadırların durduğu yerlerde ve dümdüz olacak şekilde çiğnenmiş kuru çimenlerde tuttum. Kendime gözlerimin rüzgâr yüzünden acıdığını söyledim.

Bishop, "Babanı pek görmedim," dedi. "Callie çok geldi. Başta." Duraksadı. "Senden bahsetti."

"İyi hiçbir şey demediğini tahmin ediyorum."

"Hayır, çoğu iyi değildi. Benimle seninle ilgili konuşmaya çalıştı. Ama ben söylediklerini duymak istemiyordum. Hiçbirinin doğru olmadığını biliyordum."

Onunla evlendiğim günü, onu öldürmeyi planladığımı bile bile yeminlerimi ettiğimi ve kalbimde cinayet yatarken ona gülümsediğimi düşünerek, "Muhtemelen bazıları doğruydu," dedim. "Callie sana yakınlaşmaya çalışıyordu."

Bishop yine, "Evet," dedi.

Midem bomboş, bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "İşe yaradı mı?" Callie'nin elinin Bishop'ın koluna dayandığını, güzel yüzünün Bishop'ınkine baktığını hatırlıyordum. Callie'nın ikna gücünü ve istediğini elde etmek için kullandığı numaraları ilk elden biliyordum. Callie o kadar becerikli ve sinsiydi ki, insan çoktan onun eline geçmeden neyi verdiğini anlayamıyordu.

Bishop kaşları havada bana hafifçe gülümsedi. "Sence?"

İçimi bencil bir rahatlama sardı. "Bence birbirinizden nefret ettiniz." Callie'nin ondan nefret ettiğini biliyordum, muhtemelen nihayet onu mahvetme şansı olacağı için benim ortadan kalkmamdan memnun olmuştu. Bishop da muhtemelen Callie'yi çabuk çözmüştü. Bishop, yüzeyin altında yatanları görmek konusunda iyiydi. Callie'yi gerçekten tanıyınca sevecek çok bir şey yoktu.

Bishop bana doğru bir adım attı. "Oldukça iyi bir oyuncuydu. Ama ben insanları okuma konusunda onun rol yapma konusunda olduğundan daha iyiyim. Onun oyununu oynamakla hiç ilgilenmiyordum. Tek umursadığım seni bulmaktı."

Rüzgâr koyu saçlarını alnından uzaklaştırdı. Bishop daha da yaklaştı, uzandı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. Ben ne yapacağıma, yakınlaşmaya veya uzaklaşmaya karar vermek zorunda kalmadan Bishop elini indirdi, eğildi ve çadırı toplamaya başladı. Çadırı beraber katladık. Ben son kalan kıyafetlerimi çantaya yerleştirirken, Bishop da tahta çadır direklerini dizdi. İşimiz bittiğinde serin güneş ışığı altında oturup sonraki adımı bekledik.

11

Dört duvar arasında yaşamanın nasıl olduğunu neredeyse unutmuştum. Ağustos böceklerinin şarkılarıyla ve ağaçlardaki rüzgârla uyuyakalmamanın nasıl olduğunu. Kuşların cıvıltıları ve güneşin çadırın ince kumaşını yakıp geçişiyle uyanmamanın nasıl olduğunu. Caleb, Ash ve kampın geri kalanının kışın yerleştiği şehir, neredeyse nehrin kenarında yer alıyordu. Küçük bir ev topluluğu, havadan aşınmış kayalar gibi uzanıyordu, tahtadan dış yüzeyleri solmuş, kasvetli bir griye dönüşmüşlerdi. Bir zamanlar küçük kasaba merkezini çevreleyen dükkanlar daha da kötü durumdaydı; sadece bir zamanlar muhtemelen restoran olan bir tanesi kullanılıyordu. Hâlâ birkaç sağlam taburesi ve tezgâhı vardı. Caleb bazen, evde kardan mahsur kalınan bir günü daha geçirmeye dayanmak zor olduğunda insanların orada toplandıklarını söylüyordu.

Caleb ile Ash'in paylaştığı ev, şehrin dış sınırına yakındı, bu beni şaşırtmamıştı. Çadırlardayken olduğu gibi, Caleb hızlı hareket etme yetisini seviyordu, bir tehdidi ilk sezecek veya ilk alarm verecek kişi olmak istiyordu.

Şehirdeki evlerden hiçbiri iyi durumda sayılamazdı ama hepsi Birch Tree'de olanlardan daha sağlam ve daha sıcak görünümlüydü.

Evin tozunu temizlememiz, evi havalandırmamız ve yaşamaya hazır hale getirmemiz iki günümüzü aldı. Yukarıdaki pencerelerden bazıları hâlâ duruyordu ama Caleb aşağıdaki boş deliklerin üzerine panjurlar yapmıştı. Çok fazla doğal ışık yoktu ama panjurlar bizi güvende tutacaktı ve kış gelince bizi rüzgâr ve kardan koruyacaktı. Mutfak daha çok depolama için kullanılıyordu ama salondaki şömine büyüktü ve Ash yemeklerin çoğunu orada yaptıklarını söylemişti. Kışın yemekler beraber yenmiyordu, fakat herkes eğer gerekli olursa yemeklerini paylaşmaya hazırdı. Caleb'ın odası salona bağlıydı ve yukarıda fazladan iki yatak odası daha vardı. Biri Ash'indi, diğeri de Bishop'la paylaştığımız odaydı. Ash onun odasında uyumamı teklif etmemişti, ben de bunu önermemiştim. Bishop'ın yanı dışında hiçbir yerde uyumak aklıma gelmemişti, bu ilişkimizin durumu düşünülürse muhtemelen garipti. Bishop'la paylaştığımız yatak önceki karyoladan daha büyüktü ama birbirimize daha da yakın kıvrılarak uyuyorduk, fazladan yerin çoğu boş kalıyordu.

Şehirdeki ilk birkaç hafta yaklaşan kışa hazırlanarak geçirildi, her sabah bir öncekinden biraz daha soğuktu. Bazı günlerde hepimiz avlanmaya gidiyorduk; diğer günlerde ise sadece bir ya da ikimiz gidiyorduk ve geri kalanımız arkada kalıp meyveleri konserve kutulara koyuyor, önceki avlarımızdan kurutulmuş et yapıyordu. Geceleri salondaki ateşin etrafına toplanıp tozlu, eski yüzeyleri kamptan getirdiğimiz battaniyelerle kaplı olan eski koltuklarda bir araya sıkışıyorduk ve konuşuyorduk. Eh, konuşmanın çoğunu Ash yapıyordu. Bishop da ona katılıyordu. Sanırım

bazı gecelerde Caleb ile ben tek bir kelime bile edemiyorduk, ikisi bizim bıraktığımız tuhaf sohbet boşluklarını dolduruyorlardı.

Bishop'ın hüsranı aramızda elle tutulur bir varlığa dönüşmüştü, geçen her günle sabrı azalıyordu. Westfall'dan ve ailesinden nadiren bahsediyordu ama onları özlüyor olduğunu, gittiği için onlar hakkında endişelendiğini tahmin edebiliyordum. Kaybettiği şeye karşılık kazandığı şeyi tartıp tartmadığını merak ediyordum. Bunu yapmadığını umuyordum, çünkü sonucun benim lehime olacağından şüpheliydim.

Bugün Caleb ve Ash, daha fazla kapan kurmaya gitmişlerdi, Bishop ile ben de mutfakta yan yana çalışıyor, önümüzdeki kış için kurutulmuş et sarıyorduk. Bishop kurutulmuş eti şeritler hâlinde kesiyordu, ben de şeritleri kumaşa sarıp uçlarını sıkıca bağlıyordum. Çalışırken konuşmuyorduk ve sessizlik kolay değildi. Söylenmemiş onca kelimemizle köpürüyor ve fokurduyordu. Aramızdaki hava gerginlikten yoğundu, etkisizleştirmeye ne kadar uğraşsam da patlamak üzere olan bir duygu barutu gibiydi.

Gözlerim aşağıda görevimize odaklandım. Panjurdaki çatlaktan loş güneş ışığı girip Bishop'ın eline vurarak parmağındaki altın alyansı aydınlattı. "Onu neden hâlâ takıyorsun?" diye sordum.

Bishop bana baktı ve gözlerimi alyansına doğru takip etti. "Seni rahatsız mı ediyor?"

Omzumu silktim ama omuzlarımdaki gerginliği hissedebiliyordum. "Artık evli değiliz."

"Bunu biliyorum," dedi. Boş parmağıma baktı. "Seninki nerede?"

Sert bir sesle, "Attım," dedim. "Hiçbir anlamı yoktu. Burada yoktu." Uzanıp kurutulmuş eti kaptım. "Westfall'da

da gerçek bir anlamı yoktu." Sonunda onu sevmediğimden değil, ona verdiğim bütün sözler bir yalana dayalı olduğu için. Ama bu ayrımı anlatacak kelimeleri bulamıyordum.

Bishop ben kurutulmuş eti sarmaya başladığımda bile kıpırdamadı. "Benim için anlamı vardı," dedi. "Hâlâ da var."

Bakışlarımı ellerimde tuttum, Bishop dikkatle yüzümün yanına bakıyordu. Bishop, "Sen dışarı çıkarıldıktan sonra beni izleyen bekçi silah taşıyordu," dedi. Şaşkınlıkla, bu açıklamanın nereye gideceğinden emin olamayarak ona baktım. "Sürekli ondan uzaklaşmaya çalıştım. Sırtını her döndüğünde kaçtım. Tanrım, benden nefret ediyordu. Bir keresinde çite kadar geldim. Beni yakalamasından önce çitin yarısına tırmanmıştım."

Eğer çitin tepesine çıksaydı bunun ona vereceği zararı düşünmek istemeden, "Ama jiletli tel..." dedim.

Bishop başını iki yana salladı. "Umurumda değildi. Ama bekçi eğer bunu denersem beni vuracağını söyledi. Annem eğer iş oraya varırsa beni bacağından vurmasına izin vermişti." Bishop bir parça kurutulmuş eti kesti, bıçağı saran parmakları gergindi. "Neredeyse yine de yapacaktım. Çaresizdim, Ivy. Çaresizce sana ulaşmak istiyordum." Duraksadı. "Senin de çaresiz olacağını düşünmüştüm."

Neredeyse istemeden ona baktım. Yüzü bitkindi, gözlerinde kırgınlık ve öfke dönüyordu. "Çaresiz olamazdım," diye fısıldadım. "Hayatta kalmaya çalışıyordum." Çitin ötesindeki o ilk birkaç haftada Bishop'ı hatırlamamak için ne kadar uğraştığımı anımsadım. Bishop aklıma her geldiğinde bunun beni öldürecek güçte bir zayıflık gibi hissettirdiğini ve hâlâ atan kalbimin göğsümden sökülüp koparılmış gibi geldiğini.

Bishop, "Peki ya şimdi?" diye ısrar etti. "Gayet iyi hayatta kalıyor gibi gözüküyorsun." Gülüşü kuru ve neşesizdi. "Belki de bana sırrını öğretebilirsin. Sanki bu dünyanın en kolay şeyiymiş gibi yoluna nasıl devam edebildiğini. Sanki daha önceden olanların hiçbir önemi yokmuş gibi." Sesine karışan acı tondan nefret ediyordum, özellikle de o tonu oraya benim yerleştirdiğimi bildiğim için.

"Tabii ki önemli. Kolay da değil." Kelimeleri düğümlenmiş boğazımdan zorla çıkarmam gerekti. "Hiçbir şey kolay olmadı."

Bishop nefesini bıraktı. "Benim durduğum yerden öyle gözükmüyor."

Ne söyleyeceğimden bile emin olamayarak ağzımı açtım. Muhtemelen Bishop'ı daha da uzaklaştıracak bir şey söyleyecektim ama Bishop bana hiç şans tanımıyordu. Bıçak elinden düşüp tıkırtıyla tezgâha çarptı. Bishop vücuduyla beni duvara doğru itti ve omuzlarından kalçalarına kadar bana dayandı. Çoktan nefes nefeseydi ama kulaklarımda uğuldayan kanın ıslığından onu zar zor duyabiliyordum. Ellerinden biri saçlarımı kavradı, diğeri de eteğimin ucunun altından yukarı kaydı. Dudakları benimkilere doğru alçalırken gözlerimi yumdum ve bütün hayatta kalma içgüdülerim onu itmem için haykırırken kollarımı boynuna doladım.

Çitin öteki tarafındaki bunca hafta boyunca öpüşmemiştik. Karanlıkta dokunuyorduk, birbirimize sarılıyorduk ama dudaklarımız asla buluşmuyordu. Bir daha buna asla sahip olmayacağıma o kadar emindim ki, kendime bunun ne kadar iyi olduğunu hatırlamaya, bunu hayal etmeye çok az izin vermiştim: dudaklarımın üzerindeki dudaklarına, kirli sakalının tenimi çizişine ve dilinin dudaklarımın arasından kayışına. Vücudunun ağırlığı beni

duvara yapıştırıyordu. Nasırlı parmakları belimin çukuruna, kaburgalarıma doğru kaydı sonra göğsümü avuçlamak için yukarı ilerledi ve başparmağı sutyenimin üzerindeki çıplak teni hafifçe okşadı. Heyecandan nefesim kesilmişti, her temas noktasının arasında enerji akımları dolaşıyordu.

Odaklanamıyordum, vücudum bir düzine çeşitli noktadan uyarılmıştı, o yüzden bu öpücüklerin daha önceden paylaştıklarımıza göre farklı olduğunu anlamam, gerektiğinden uzun sürdü. Hâlâ bana olan aşkını, arzusunu hissedebiliyordum ama artık aynı zamanda acısını da hissedebiliyordum. Bu yüreğimi parçalıyordu. Başımı çevirip dudaklarımı onunkilerden çektim ama o geriye çekilmedi. Bir eli ensemi sardı ve başparmağını kullanarak çenemi yukarı kaldırdı, dudakları boğazıma indi ve tenime ıslak, sıcak öpücükler kondurdu. Midem düğümlenip kasıldı, ateş damarlarımı yalıyordu.

Nefes nefese, "Bishop," dedim. "Dur. Bu hiçbir şeyi çözmeyecek." Bileğini kavradım, nabzı parmak uçlarımda gümbürdüyordu. "*Dur.*"

Anında durdu. Alnını duvarda başımın yanındaki yere dayadı, göğsü yükselip alçalıyordu. Gözlerimi yumup kendi nefesimi kontrol altına almak için savaştım. Bishop yavaşça benden uzaklaştı. Sol elimi tuttu ve parmakları bir zamanlar alyansımın olduğu boş noktada tenimin üzerinde dolaştı.

Boğuk bir sesle, "Attığına inanamıyorum," dedi. Gözlerimi açtım ve birbirimize baktık.

Elimi geri çektim. "Alyansa bakmak çok acı veriyordu," dedim, çünkü en azından bunu, bu küçük gerçek parçasını hak ediyordu. "Artık neye sahip olmadığımı hatırlatıyordu."

Bishop'ın gözlerindeki kızgınlık kayboldu. "Ivy..."

Ön kapı gürültüyle açıldı ve Caleb'ın sesi sessizlikte yankılandı. Bishop'ın vücuduyla duvar arasından sıvışarak Bishop'ın kollarından kurtuldum ve bana uzanmaya devam eden elini görmezden geldim.

Caleb ve Bishop, eve aralarında uzanan bir geyikle döndükten sonra akşam yemeğinde taze geyik eti ziyafeti çektik. Gelecek haftayı kışı geçirebilmemize yardımcı olması için geyiği kurutulmuş ete çevirerek geçirmek zorunda kalacaktık ama Caleb akşam yemeği için dört büyük biftek kesti. Aylar boyunca kurutulmuş et ve unlu patatesten önce son bir ziyafet.

Sonrasında Ash ve Bishop koltukta oturup kart oynadılar, Caleb da yayı için daha fazla ok yapmakla uğraştı. Bulaşıkları yıkama sırası bendeydi ve Caleb'ın önceden getirdiği bir kova suyla tabaklarımızı lavaboda yıkarken oyalanıyordum. Bishop'la geçen hafta burada öpüştüğümüzden beri mutfaktan kaçınmıştım. Gözlerim beni duvara dayadığı yere kayıp duruyordu, vücudum ağırlığının ne kadar sıcak olduğunu hatırlıyordu.

Salondan Ash'in kahkahasının yükseldiğini ve Bishop'ın kısık mırıltısını duyabiliyordum. Normalde onları dinlemek rahatlatıcıydı, bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu ama bu akşam onları dinlemek sinirlerime dokunuyor, damarıma basıyordu. Son birkaç gündür, sanki yeni hayatımın rutinleri çıkaramadığım, her zaman duran ve rahatsız eden bir kıymıkmış gibi beni sinir ediyordu.

Ben salona girdiğimde Caleb başını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi. Ash ve Bishop, bana doğru dürüst bakmadı bile. Ash, Bishop'ı kart oyunlarında hile yapmaktan suçlarken ayak parmaklarını Bishop'ın bacağına bastırıyordu.

Boş kovayı fazla yüksek bir gümbürtüyle yere bıraktım ve yemek masasındaki bir sandalyenin arkasında duran kazağıma uzandım. "Ben biraz daha su alacağım," diye duyurdum.

Bishop, "Ben alabilirim," diye önerdi ama ona bakmadan başımı iki yana salladım.

"Ben alırım," deyip kollarımı kazağıma geçirdim. Ben odayı geçerken hiçbiri konuşmadı ama sırtımdaki bakışlarını hissedebiliyordum. Ön kapıyı açmak için fazla güç sarfettim ve kapıyı duvara çarpmadan önce zar zor yakaladım. Kapıyı arkamdan kaparken biraz daha dikkatli davrandım ama sadece birazcık, tahta pervazda titredi. Tam çarpmış sayılmazdı.

Gece havası soğuktu, yıldızlar gökyüzünün siyah kadifesinde ufak buz parçaları gibiydi. Düzinelerce şömineden duman kokusu alıyordum ve perdelerle panjurlardaki boşluklardan sıcak fener ışıklarının parıldadığını görüyordum. Ama çıkan tek ses nehrin hafif akıntısı ve rüzgârın salladığı dalların hışırtısıydı, diğer herkes çoktan gece için çekilmişti. Kazağımı etrafıma daha çok sardım ve verandadan inip nehre ilerledim. Gözlerim yanıyordu ve kaburgalarımın altına yakıcı ve kırgın bir acı yerleşmişti.

Nehre vardığımda karanlık su hızla akıyordu, sadece yüzeyi ay ışığında parlak bir gümüşe dönüşmüştü. Parmaklarım saniyeler içinde hissizleşti, su buz gibi soğuktu. Şimdiden kış gerçekten geldiğinde, her şafakta bizi buzdan ağlar karşıladığında ne kadar soğuk olacağını hayal etmekte zorlanıyordum. Kovayı doldurduğum için artık eve dönmeliydim. Ellerim donuyordu ve nefesim buharlı bulutlar halinde çıkıyordu.

Ama onun yerine yerin sudan çok da sıcak olmamasını önemsemeyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Birdenbi-

re Bishop'la yüzleşecek, onun Ash'e gülümseyip Caleb'la rahatlıkla şakalar yapışını izleyecek enerjim kalmamıştı. Aramızdaki uzaklığı yaratan bendim; sessizliğimi eskiden kelimelerimizin olduğu alana zorla soktuğum bir engel gibi kullanırken onu kıskanmamın adil olmadığını biliyordum. Ama bir duygunun saçmalığını anlamakla o duyguyu kontrol etmenin çok farklı iki şey olduğunu anlamaya başlamıştım.

Arkamda bir dal kırıldığında ayağa fırladım, aceleden neredeyse kovayı devirecektim. Bishop belirdiğinde çoktan bıçağıma davranmıştım; siluetini bile o kadar iyi biliyordum ki, onu neredeyse zifiri karanlıkta tanıyabiliyordum.

Elim bıçağımdan uzaklaşırken, "Yardıma ihtiyacım yok demiştim," dedim.

Kovaya uzanan Bishop, "Yine de yardım edeyim, diye düşündüm," dedi. Kovayı ondan uzağa savurup eve doğru döndüm.

"Kart oyununu bırakmak istemene şaşırdım," dedim. Daha konuşurken kendime çenemi kapamamı söyledim ama her zaman ağzım beynimden bir adım öndeydi. Anlaşılan bu hâlâ değişmemişti. "Ash'le harika vakit geçiriyor gibi gözüküyordunuz. Çok samimiydiniz." Sadece kelimeleri duymak bile büzüşmeme sebep oldu. Asla bu türden bir kız olmak istememiştim. Asla böyle bir kız olduğumu düşünmemiştim.

Bishop'ın eli öne uzanıp kovanın sapını kavradı ve beni durmaya zorladı. "Bitti mi?" diye sordu. Sesi tamamen bitkin, dayanamayacak kadar tükenmiş geliyordu.

Sırtını ona dönük tutarak omzumu silktim.

"Gerçekten Ash'ten hoşlanmaya başladığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Birbirimize o şekilde bakacağımızı mı düşünüyorsun?"

Fısıldayarak, "Hayır," dedim. Birbirleri hakkında böyle hissetmediklerini biliyordum, tıpkı ikisinin de asla beni bilerek üzmeyeceğini bildiğim gibi.

Bishop kovayı hafifçe sarsarak, "O zaman ne demek istiyorsan onu söyle," diye çıkıştı. "Ya da sadece..." nefesini bıraktı, "çeneni kapa."

Aniden ona dönerek kovayı tutuşunu gevşetmesine sebep oldum. Kovanın içinde su çalkalanarak bacağıma sıçrayıp pantolonumu ıslattı. "Çenemi mi kapayayım? *Çenemi mi kapayayım?*"

Ay ışığında parlayan soğuk yeşil gözlerle bana baktı. "Bunu yapmaya devam edemeyiz Ivy," dedi. "Ben bunu yapmaya devam edemem."

"Ne yapmaya?" diye sorduğumda anında bir utanç dalgası hissettim. Artık oyunlar oynayan bendim, Callie'den bir farkım yoktu.

"Bunu yapma," dedi. "Neden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi davranma."

Kalbim kelimelere itiraz etse de, "O zaman belki de gitmelisin," dedim. "Westfall'a dön. Muhtemelen dönmek istediğini biliyorum." Yarın sabah uyanıp Bishop'ın yüzünü görmeme düşüncesi bile paniğin göğsümde yükselmesine ve kalbimi soğuk bir yumruk gibi sıkmasına sebep oldu.

"Neden öyle diyorsun?" Gözleri dik dik benimkilere bakıyordu, dişleri sıkılıydı. Kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi; ben sert bir şekilde dürtersem düşecekti.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum Bishop. Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

Bana doğru bir adım atarak, "Tabii ki kızgınım," dedi. Ben de mesafeyi telafi etmek için geriye doğru bir adım attım. "Bunu asla reddetmedim. Duymak istediğin bu mu?"

"Belki." Kalbim adeta kaburgalarıma hızla çarpıyordu. Birdenbire bunun gittiği yönden, karşılığında kendi itiraflarımı yapacak kadar cesur olup olmadığımdan korkmaya başlamıştım. Keşke çenemi kapalı tutup eve dönseydim ve yatağa kıvrılsaydım. Ama Bishop bana sarılmak yerine arkasını dönmeden önce, bir sabah uyandığımda gitmiş olmasından önce bunu daha kaç gece yapabilirdik?

Bishop sesini yükselterek, "Peki o zaman," dedi. "Benim sana âşık olduğum onca zaman boyunca beni öldürecek yollar düşündüğün için kızgınım!"

Ağzım açık kaldı. "Ben... böyle olmadı..."

"Bana doğruyu söyleme şansın varken bunun yerine yalan söylediğin için kızgınım!" Aramızdaki mesafeyi benim gerileyebileceğimden daha büyük bir hızla almıştı, o yüzden artık neredeyse göğüslerimiz değecek şekilde duruyorduk. "Artık ikinci bir şansımız varken hâlâ bana karşı dürüst olmadığın için de kızgınım!"

Yanaklarım hızla ısınırken, "Bunların hiçbirini söylemeyi düşünüyor muydun?" diye sordum.

Bishop koyu kaşlarını kaldırdı. "Eğer aynı yerde gerçek bir konuşma yapabileceğimiz kadar kalsaydın söylerdim."

İçimdeki korku, birbirimizi bulduğumuzdan beri Bishop her yakınımda durduğunda hissettiğim çaresizlik, yine artıyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda Bishop kovayı kavradı ve gidememem için sıkı sıkı tuttu.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Bırak," dedim, birdenbire terlemeye başlayan parmaklarım kovanın sapında kayıyordu. Gözyaşlarına boğulmak üzere olmasaydım, bunun nasıl sonlanacağından ödüm patlıyor olmasaydı, bu an komik olabilirdi.

Bishop sert bir sesle, "Hayır," dedi. "İkimiz de bunu çözmeden gitmeyeceğiz... öyle ya da böyle."

Başımı onunkine doğru kaldırdım ve çenesindeki gerginlikle alnındaki kararlı çizgiyi inceledim. Bishop'ın sabır kapasitesi, en azından söz konusu ben olduğumda neredeyse sonsuz gibi gözüküyordu. Westfall'da beraber geçirdiğimiz onca gün ve gece, bir kere bile beni hazır olduğumdan fazlasını vermeye zorlamamıştı, hiçbir zaman beni hissettiğimi henüz itiraf edemediğim duygular beklememişti. Ama sabrıyla beraber altta yatan bir sertlik de vardı, artık taviz vermeyeceği noktayı belirleyen bir duvar. Dylan'ı çatıdan aşağı ittiğinde buna ilk elden tanık olmuştum. Şu anda da kanıt hemen önümdeydi: Beni bulmak için çitin dışına gelmiş olması.

Bishop sabır sınırına vardığında, kendini tutmayı bırakıyordu. Sanırım bu gece bu karanlık nehir kıyısında onu bu noktaya kadar itmiştim. Asla ellerini bana saldırganlıkla sürmeyeceğini biliyordum. Ama beni, neden kaçtığım konusunda ve aramızda yarattığım uzaklıkla yüzleşmeye zorlamayacak biri değildi. Belki de hep beklediğim şey buydu: Bishop'ın beni, zihnimin düşünülmemesinin daha iyi olduğunu söylediği şeyleri itiraf etmem için köşeye sıkıştırması.

"Korktuğunu biliyorum, Ivy," dedi. "Ama bunu konuşmazsak, bu bizi mahvedecek."

Kovayı tutmayı bırakıp ondan uzağa sendeledim. Neredeyse bağırarak, "Bana nasıl hissettiğimi söylemeyi kes!" dedim.

Bishop da, "O zaman sen söyle!" diye bağırarak beni şaşırttı. Kovayı fırlattı ve nehir suyu çimenlere döküldü. "Bana neden her gece benimle yatağa girdiğini ve güneş doğduğu anda ben yokmuşum gibi davrandığını söyle! Neden beni burada istediğini ama benimle aynı odada bulunmaya zar zor dayandığını söyle!"

"Karmaşık olmamı sevdiğini sanıyordum," diye cevap verdim. "Seni başta büyüleyen şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Bishop bakışlarını çevirip derin bir nefes aldı. "Gerçekten mi? Şu anda bunu aleyhime mi kullanacaksın?" Bana tekrar baktığında bakışlarımı gözlerindeki kırgınlıktan uzaklaştırmam gerekti. "Kızgın olmadığını söylüyorsun. Korktuğunu reddediyorsun. O zaman sorun ne? Bana neden böyle davrandığını söyle."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Başımı iki yana salladım. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

Bishop buz gibi bir sesle, "Gerçeğe ne dersin," diye önerdi. "Bunu bir kereliğine becerebilir misin?"

Bir anda bütün korkum köpürüp hiddete dönüştü. Çitin dışına çıkarıldığımdan beri aklımdan geçen bütün karanlık, çirkin düşünceler kıvranarak yüzeye çıktı. "Her şeyi kaybettim!" diye haykırdım, o kadar yüksek ve tiz bir sesle bağırmıştım ki, boğazım acımıştı. Keşke kova hâlâ elimde olsaydı da ona fırlatabilseydim. "Ailemi! Evimi! En iyi arkadaşımı! Hayatta en sevdiğim insanı!" Göğsüm patlayacakmış gibiydi, çok fazla duygu küçücük bir alana sıkışmıştı. Ellerim o kadar sert yumruk olmuştu ki, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. "Her şey elimden alındı! Bunun nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrin var mı?"

Sanki teninin altında kendi savaşını veriyormuşçasına, Bishop'ın bütün yüzü büzüşmüştü. Kısık sesle, "Evet," dedi. "Bunun nasıl olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim var."

Bu, acı çeken tek kişinin ben olmadığımı hatırlatmak, tam da Bishop'a özgü bir hareketti. Fakat şu anda bunu duymak istemiyordum. Öfkem yakından incelemek istemediğim bütün hassas noktaları rahatlatan bir merhem

gibiydi. "Peşimden gelmek zorunda değildin. Seçim şansın vardı."

Bishop, "Sence seçim şansım mı vardı?" diye çıkıştı. "Ne seçimi? Ben, baban veya Callie gibi değilim Ivy. Asla öylece gitmene izin vermeyecektim. Seni seviyorum. Asla bir seçim şansım yoktu."

Kelimeleri donakalmama sebep oldu. İlk defa Bishop'ın burada olmasının, beni bulmaya gelmesinin gerçekten ne anlama geldiğini anladım. Bütün hayatımda beni yüzüstü bırakmamış tek kişi oydu. Öfkem geldiği kadar hızla uzağa uçuşan kara bir bulut gibi içimden çıkıp gitti. Ama bütün yaralarımı açık ve korumasız halde bırakmıştı. Kollarını kavuşturup parmaklarımı dirseklerime geçirdim. Bir şeye tutunmazsam kaybolacakmışım gibi hissediyordum.

Bishop daha alçak bir sesle, "Konuş benimle," dedi. "Eskiden bu konuda çok iyiydik. Lütfen... sadece benimle konuş."

Sanki mahkemenin bodrum katına dönmüş, bir hücrenin demir parmaklıklarıyla ayrılmış gibiydik. O sırada onu kurtaracağı umuduyla yalan söylemeyi seçmiştim. Bu sefer yalan söylesem bu sadece korkaklık olurdu. Bishop haklıydı; bu bizi mahvederdi. Bishop'ı gerçekleri önemsemeyecek hale getirmeden söyleyebileceğim yalanların da bir sınırı vardı.

Babam, Callie ve Başkan Lattimer, zaten elimden çok fazla şey almıştı. Şimdi Bishop'ı da almalarına izin mi verecektim? Bishop'a uzanmak, onu yakınıma çekmek ve tenine dayanarak sırlarımı fısıldamak istiyordum. Birçok açıdan, çitin dışına çıkarıldığım zamana göre daha güçlüydüm. Ama kalbim ürkekleşmişti, sürekli kendini ölümcül bir darbeden korumaya çalışıyordu. Artık burada hayatta kalabileceğimi biliyordum. Esas soru, gerçekten yaşayabilecek gücümün olup olmadığıydı.

Aramızda sessizlik belirdi. Ağaçlardaki rüzgâr bile sanki ne olacağını görmek için bekliyormuşçasına sessizliğe bürünmüştü. İnce bir sesle, "Korkuyorum," diyebildim. "Haklısın. Çok korkuyorum."

Bishop bana doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırınca durdu. Eğer şu anda bana dokunursa dağılacaktım. Sanki nihayet bir yere varıyormuşuz gibi ihtiyatla, "Tamam," dedi. "Neden korkuyorsun?"

Boğulur gibi, "Senden!" dedim. "Seni tekrar kaybetmekten korkuyorum," diye fısıldadığımda gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyorlardı.

"Ivy..."

"Ben..." Yavaşça nefes alıp sesim titremeden konuşabilmek için yüreğimi sakinleştirmeye çalıştım. "Buna bir daha dayanamam. Seni bir kenara atmam gerekti. Asla var olmamışsın gibi davranmam gerekti. Seni unutmak için çok uğraştım." Bütün çabalarıma rağmen sesim titredi ve kelimelerim zayıf bir hal aldı. "Ancak o şekilde burada hayatta kalabilirdim. Sonra döndün, hemen önümdeydin. Bu neredeyse sana sahip olmamaktan daha kötüydü. Yani her şeyi bir daha yaşayabileceğim düşüncesi."

Ben konuşurken Bishop'ın bakışları üzerimden hiç uzaklaşmadı. Gözlerinde o çok iyi hatırladığım, sanki doğrudan içimi görüyormuş gibi gözüken o bakış vardı. "Seni asla üzmeyeceğime söz veremem Ivy. Ya da hep burada olacağıma. Her gün bir risk. Hiçbir garanti yok. Özellikle bu hayatta."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Ona tereddütle gülümsedim. "Sorun da bu zaten."

Aramızdaki mesafeyi aldı, bana dokunmuyordu ama hemen önümdeydi. Sağlamdı, sıcaktı, güçlüydü ve kendime bir daha asla sahip olamayacağımı söylediğim her

şeydi. "Şu anda buradayım." Son adımı attı ve elini belime dolayıp beni iyice kendine çekti. "Tam olmak istediğim yerdeyim."

Ona bu kadar yakın olmak ciğerlerimdeki nefesin irkilmesine ve yanağımdan aşağı bir gözyaşı damlasının süzülmesine sebep oldu. Bishop boş eliyle yüzümü tuttu ve başparmağıyla gözyaşını sildi. "Hâlâ seninim, Ivy," diye fısıldadı. "Her zaman senindim." Vücudu sıcaktı. Paltosu sonbahar, kırılgan sırtlı yapraklar ve serin güneş ışığı kokuyordu. Ellerimin yukarı çıkıp göğsünde durmasını izledim. Ellerim daha da yukarı tırmanıp boynunun ve yüzünün üzerinden geçti ve saçlarını kavradı. Artık gözyaşlarım daha hızlı, çiti bırakıp bu yeni dünyaya adım attığımdan beri akmadıkları gibi akıyorlardı. Başımı indirip alnımı Bishop'ın omzuna dayadım. Gözyaşlarım paltosuna geçip çatlak dudaklarımı yaktı.

Kesik bir nefesle, "Özür dilerim," diye fısıldadım." Çok özür dilerim." Bu kelimeler kulağıma çok yetersiz geliyorlardı, bu özür asla ona karşı yaptığım bütün yanlışları kapsamaya yetemezdi.

Bishop konuşmadı ama saçlarımdaki düzensiz nefeslerini ve kollarımı okşayan ellerini hissedebiliyordum. Kazağım bir omzumdan aşağı kaydığında, Bishop'ın parmakları çıplak tenimi buldu. Gece havası soğuktu, Bishop'ın eli sıcaktı ve bütün vücudum alev aldı. Başımı çevirip dudaklarımı Bishop'ın boynunda gezdirip çenesinin hattını öptüm, ta ki dudaklarını bulana kadar. Öpücüklerimiz tuz ve affediş tadındaydı; daha önce Bishop'ın kollarının beni sarmasına, beni desteklemesine, beni tutmasına ve bizi bir araya getirmesine hiç bu kadar minnet duymamıştım.

İçim boşalmış gibi hissediyordum ama boş hissetmiyordum. Bütün yalanlarım, sırlarım ve korkularım niha-

yet içimden akıyor, beni havada uçuşur hale getiriyordu. Bishop'la birbirimize doğru yolumuzu bulduğumuz bilgisiyle hafiflemiştim. Nihayetinde beraber, bizi ayırmaya çalışan bütün güçlerden daha güçlü olduğumuz bilgisiyle. Artık birbirimize aittik. Biri bizi evlenmeye zorladı veya yalanlarla bağladı diye değil, birbirimizi seçtiğimiz için. Daha önce hiç anlamadığım bir şekilde, birini sevmenin her zaman uçmak gibi geleceğini anlıyordum: hayal edilemez atlayış, düşme korkusu, kalbin adeta insanın boğazında atmasına sebep olan heyecan. Bu her zaman imkânsız olacaktı; ta ki imkânsız olmadığı âna, kişi sadece inancı üzerinde uçana kadar. Uçuşun yüksekliği tamamen kontrol edilemez bir şeye bağlıydı.

Bishop'ın dudakları benimkileri kovalarken hafifçe geri çekildim ve nefes alamadan güldüm. Parmaklarımı yüzünde, elmacık kemiklerinin kıvrımında, alnındaki çizgide gezdirdim. Buraya geldiğinden beri ilk defa gözleri o çok iyi hatırladığım doğru dürüst bastırılamayan keyifle parlıyorlardı.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerine baktım. "Seni seviyorum, Bishop. Seni sevmeyi asla bırakmadım." İlk defa ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemiştim, duygumu başka bir şey gibi saklamamış veya yalanların arasına gizlememiştim. Bunlar benim için kolay sözler değildi. Dilimden kolayca akmıyorlardı. Ailem bana duygularımı açığa vurmamamı, her zaman en önemli olan şeyler konusunda eli sıkı olmamı öğretmişti. Kelimelerin dudaklarıma rahatça gelmesi, kalbimdekilerin saklamam gereken bir şey gibi hissettirmemesi çaba gerektirecekti. Bishop'ın gözlerindeki pırıltıyı görünce başımı eğdim, gözyaşlarım hâlâ düşerken ağzımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Bishop gülümsedi. Kısık sesle, "Evet," dedi. "Biliyordum."

"Nasıl biliyordun?"

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve dudaklarını şakağıma, yanağıma, kulağımın altındaki hassas noktaya dokundurdu. Gözlerimi yumdum, kalbim boğazımda atıyor gibiydi. "Çünkü birçok açıdan değişmiş olsan da, özünde hâlâ aynı kızsın Ivy. Konuşmayı reddettiğinde bile her şeyi gözleriyle, ifadesiyle anlatan kız. Kendisine neye mal olursa olsun, bu kızın beni sevecek kadar cesur olduğunu biliyorum."

Birçok insan bu kadar şanslı mıydı? Onları gerçekten anlayan birini bulacak kadar? Onları sürekli daha çok kendileri gibi birine dönüştürmeye çalışmak yerine, dünyaya bakışlarının ve yaklaşımlarının bütün garip ve yabancı yollarını kabul edecek birini bulacak kadar? Diğer birçok kişi beni başka tür bir kıza dönüştürmeye çalışmışken, Ivy olmama izin vermek, Bishop'ın bana verebileceği en değerli hediyeydi.

12

Ash, "Sanırım çamaşır yıkamayı buna tercih edebilirim," dediğinde kestiğimiz geyik ölüsünün üzerinden kaşlarını kaldırmama sebep oldu. "Ciddiyim," dedi. "Son zamanlarda hep bunu yapıyormuşuz gibi geliyor."

"Ama bu iyi, değil mi? Şu anda ne kadar çok et olursa, kış o kadar kolay olur."

"Evet, biliyorum." Ash içini çekti. "Sadece kandan ve bağırsaklardan bıktım."

Anlayışla ofladım ama en azından soğuk hava yazın sonundaki sıcakta ölü hayvanların etrafında toplanan sinekleri ortadan kaldırdığı için minnettardım. Westfall'da hiçbir zaman yediğim yemeğe bu kadar yaklaşmamıştım, asla yemeğimi kendim öldürmek veya kanının toprağa sızışını izlemek zorunda kalmamıştım. Asla ölü hayvanı önce kesip sonra yememiştim. Bunun ne kadar çok uğraş gerektirdiğini veya vahşeti atlattıktan sonra bunun ne kadar tatmin edici olacağını bilmiyordum. Geriye, topuklarının üzerine doğru yaslanarak elimin tersiyle yüzümdeki saçı çektim.

Ash, "Bunu bitirdiğimizde bir de gidip kapanları kontrol etmemiz gerek," dedi.

Bishop arkamdan, "Ben yaparım," dedi. Sessiz yürüme konusunda Caleb ve Ash kadar başarılı olmaya başlamıştı.

Kanlı bıçağımla gözlerimi erken kış güneşinden koruyarak ve gülümseyerek ona baktım. "İşin şimdiden bitti mi?"

"Evet, birkaç ağacı devirdim ve doğradım. Caleb da kütükleri yığmayı bitirecek."

Bishop'a, "Burada işimiz bitmek üzere," dedim. "Eğer beklemek istersen seninle gelirim."

Bishop yanıma çömeldi ve bir elini baltasına dayadı. Boş eliyle atkuyruğumu omzumdan çekti, eğildi ve kulağımın altındaki hassas noktayı öptü. Kısık sesle, "Beklemek istiyorum," dedi.

Kendime basit bir öpücükten kızarmamın aptalca olduğunu söylerken yanaklarım yanmaya başlamıştı bile. Vıraklar gibi, "Tamam," deyip boğazımı temizledim. "Bana on dakika ver."

Ash, "Aman Tanrım," diye homurdandı. "İkiniz iğrençsiniz. Sanırım konuşmadığınız zamanı daha çok seviyordum."

Bishop gülüp yerden kuvvet alarak ayağa kalktı. "Hayır, sevmiyordun."

Ash gülümsedi. "Haklısın. Sevmiyordum. Ama Caleb sizi bu saçmalıkları yaparken yakalamasın. Azarı yersiniz."

Geyik etini kesmeye geri döndüm ve kendime Bishop'ın dudaklarının tenimde bıraktığı izi hâlâ hissetmediğimi söyledim. "Caleb son zamanlarda çok suratsız."

Ash bana doğru anlamlı bir bakış atarak, "Sanırım yürüyüş yapamadığı için," dedi. "Buna zaman ayıramayacak kadar meşguldük malum." Kaşlarını yukarı aşağı oynatınca başımı iki yana sallayarak sırıttım.

Bishop "Kafam karıştı," dedi. "Yürümeyi özlediği için mi suratsız?"

Ona gülümseyerek, "Sana sonra açıklarım," dedim.

Caleb sanki işaret almış gibi evin köşesini döndü ve Ash'le bana dik dik bakarak parmağını bize doğrulttu. Yavaşlamadan, "Daha az laf, daha çok iş!" diye bağırdı.

Ash'le göz göze geldim ve aynı anda kahkahaya boğulduk. Ash kıkırtılar arasında, "Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi.

On dakika sonra Bishop'la evin arkasındaki ağaçlığın sınırında buluştuk, kanların çoğunu elimden ovalayarak çıkarmıştım ve üzerimdeki hırkaya ek olarak fazladan bir hırka daha giymiştim. Bishop, "Üşümeyecek misin?" diye sordu.

"Üşümem. Eğer hızlı yürürsek." Bu sadece yarı yarıya şakaydı. Caleb bu sene kışın erken geleceğini söylüyordu ve hızla düşen ısıya bakılırsa haklıydı. İlk karlar yağmadan mümkün olduğunca fazla yemeği depolamamız konusunda bu kadar gergin olmasına şaşmamalıydı. Kışlar artık savaştan önce olduklarına göre daha sertti. Kötü bir kışta iki yüz santimden fazla kar yağması olağandışı değildi ve bu kış kötü olacağını belli ediyordu. Biz dünyayı patlattığımızdan beri bütün havalar daha ölçüsüzdü. Yazlar daha sıcak, kışlar daha soğuktu; çok şiddetli hortumlar, zorlu seller ve bitmek bilmez kuraklıklar oluyordu. Mevsimlerin sadece başka türden bir vahşet gibi gelmediği zamanların nasıl olduğunu merak ediyordum.

Bishop hırkamın fermuarını çeneme kadar çekti. "Kar yağmadan sana daha sıcak tutacak bir palto bulmalıyız."

"Bir şey buluruz. Merak etme," dedim. "Hadi." Parmaklarımızı kenetleyip ormana ilerledik. Hâlâ kolayca birbirimize dokunmamıza, elimin ben hiç düşünmeden onunkini

buluşuna alışmaya çalışıyordum. Bu son birkaç haftada ilk defa sırların veya korkunun yükü olmadan birbirimize dokunmuştuk. Bunun özgürlüğü beni açgözlü yapmıştı.

Bishop, "Caleb yakında kar yağacağını düşünüyor," dedi.

Hafifçe gülüp başımı iki yana salladım. "Westfall buradan o kadar da uzakta değil. Nasıl hava hakkında bu kadar az şey bilerek büyüdük?"

"Çünkü bilmemize gerek yoktu. Başka birinin yapılması gerekenleri halledeceğine güveniyorduk."

Ona doğru bir bakış attım. "Baban gibi birinin mi?"

Biz birkaç adım attıktan sonra Bishop cevap verdi. "Onu sevmediğini biliyorum Ivy. Ama çoğumuzu hayatta tutmak konusunda oldukça iyi iş çıkardı." Ben cevap veremeden elimi sıktı. "Ama bizi tembel hale de getirdi. Kendi hayatta kalışımızla başa çıkmak konusunda hazırlıksızdık."

"Oldukça iyi iş çıkarıyor gibisin."

"Elimden geldiğince fazla şey öğrendim. Babamı eğer durumlar kötüye giderse hayatta kalabilmeleri için insanlara temel konuları öğretmeye ikna etmeye çalışmıştım."

"Bu fikri beğenmedi mi?"

Bishop omzunu silkti. "Bunun insanları paniğe sürükleyebileceğini düşündü. Westfall'un güvenli ve korunaklı olmadığını düşünebileceklerini." Hafifçe buruk buruk güldü. "Sanki bugünlerde herhangi bir şey güvenli ve korunaklı olabilirmiş gibi. Zaten her şey bir illüzyon."

Bir süre sessizlik içinde yürüdük, yapraklar ayaklarımızın altında eziliyordu. Havanın kar gibi koktuğuna yemin edebilirdim, fakat kış çabuk gelecek gibi gözükse de muhtemelen bunun için çok erkendi. Bishop'a baktım. Soğukta yanakları hafif kırmızı parlıyordu ve dikkatli gözleri ormanı tarıyordu. Sırtına bir tüfek almıştı. Caleb tüfeği Bishop'a

verdikten sonra Ash onunla bütün bir gün boyunca konuşmamıştı. Tıpkı Westfall'da olduğu gibi, burada da silahlar değerliydi. Ama Caleb, Bishop'ı izledikten sonra onun sabırlı olacağını, gereksiz atışlar yapıp kurşun harcamayacağını bildiğini söylemişti... tanıdığı başka insanların aksine. İşte bunun üzerine Ash ayaklarını vurarak uzaklaşmıştı. Tüfek şimdiden Bishop'ın ince vücudunun bir uzantısı gibi görünüyordu. Caleb'ın da yayı için aynı durum geçerliydi.

Bishop'a, "Burayı çok seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

Bishop yürümeyi kesip bana döndü. "Faydalı hissetmeyi çok seviyorum."

"Hep faydalıydın," diye itiraz ettim ama ben daha düşüncemi söylemeyi bitiremeden başını iki yana sallamaya başladı.

"Hayır, değildim. Gerçek anlamda değil. Westfall'da zaten başkanımız var. Öylece oturup kenarda bekleyecek bir başkana ihtiyacımız yok. Özellikle bekleyecek başkan bu pozisyonla ilgilenmiyorken."

Pes ederek, "Tamam," dedim. "Ama konu bundan fazlası."

Bishop uzanıp saçlarımdan bir parça yaprak çıkardı ve yaprağı parmakları arasında ufaladı. "Babama Westfall'da bir işimin olmasına izin vermesi için yalvarırdım. Ne olsa memnun olurdum. Devriye gezmek, pamuk tarlalarında çalışmak. Herhangi bir şey. Ama babam hep *hayır*, derdi."

"Neden?"

Bishop içini çekti. "Herkesle beraber düzenli bir işim olursa beni kendilerinden biri gibi görmeye başlayacaklarını düşünüyordu. Kontrolü elde tutmanın tek yolunun, insanların başkana hayranlıkla bakması; onu kendilerine

eşit değil, kendilerinin üzerinde biri gibi görmeleri olduğuna inanıyordu." Bishop başını hafifçe iki yana salladı. "O konsey toplantılarına katılıp nasıl oraya geldiğimi merak ederdim. Kimse asla ne istediğimi sormazdı. Herkes babamın izinden gideceğimi ve bu konuda mutlu olacağımı varsayıyordu. Ama çok sıkılıyordum, her an huzursuzdum. Burada ise özgürüm. Burada kimsenin oğlu değilim. Kimse benden bir şey beklemiyor. Tam olarak kim olmak istiyorsam o olabilirim." Bana baktı. "Peki ya sen? Burada kalmak istiyor musun?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Ash ve Caleb'ı her gün daha çok önemsiyordum. Yalanlarla dolu olmayan ve bir şeyi açığa çıkaracağımdan korkarak her hareketimi iki kere düşünmemin gerekmediği bir hayatı yaşamayı seviyordum. Kendi seçimlerimi yapmayı seviyordum. Ama hayatımın sonuna kadar buraya ait olduğuma emin değildim. Hikâyemin sona erdiği yerin burası olup olmadığını bilmiyordum. "Şu anda hayatım burası gibi hissediyorum. Ama sonsuza dek hayatımın burada olacağından emin değilim. Bir sonraki adımın ne olduğuna o kadar emin değilim. Bu kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Hem de çok." Bishop'ın başının üzerindeki gökyüzü kirli bir beyazdı, etrafımızdaki bütün ağaçlar yapraklarını dökmüştü ve gövdeleri kül rengiydi. Sanki Bishop'ın gözleri dışında bütün dünya renksizleşmiş gibiydi: Bitmek bilmez grinin içinde parlak fenerler gibiydiler. "Her şeyi şimdiden planlamamıza gerek yok. Mevsim mevsim ilerleyebiliriz. Gün gün."

Hayatım boyunca her şeyin rızam olmadan benim için planlanmış olmasının yükünü taşımıştım. Olayların doğal olarak gelişmesini izleyebilme, sürekli yolun sonunu düşünmeden karar alabilme fikri, hâlâ alışmakta olduğum

bir şeydi. Seçimlere sahip olmak hep istediğim şeydi ama hâlâ bunun birçok başka kızın geleceğine mal olmasından nefret ediyordum.

"Sence Westfall'da her şey yolunda mı?" diye sordum.

Bishop duraksayıp yüzümü inceledi. "Her şeyin yolunda olmasını istiyor musun?"

Her zaman doğrudan hissettiğim şeyin özüne inmeyi, bütün gereksiz dış katmanları geçerek gerçeği bulmayı başarıyordu. "Hâlâ oradaki durumların değişmesini istiyorum," dedim. "Her zaman da isteyeceğim. Ama kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Ailemi tanıyorum Bishop. Umutlarını kesmeyeceklerdir." Benden umutlarını kesmişlerdi, evet. Planlarından ise asla umutlarını kesmezlerdi.

Bishop, "Babam bunu biliyor," dedi. "Eminim dikkatli oluyordur. Ama hiçbirini buradan koruyamayız Ivy. Olacakları da kontrol edemeyiz."

"Ailenle beraber olamadığın için üzgünüm," dedim, kelimelerimi suçluluk belirlemişti.

Bishop bana hafifçe gülümseyip beni kollarına çekti. "Ben üzgün değilim. Artık evli olmayabiliriz ama hâlâ sahip olduğum en önemli aile sensin." Paltosunu açıp bana sardı. "Titriyorsun."

Bu sanki sıcak bir kozada olmak gibiydi ve başımı öne eğdim, dudaklarım da tişörtünün açık V yakasını buldu. Soğuk dudaklarıma dayalı teni o kadar sıcaktı ki, dişlerimin ağrımasına sebep oluyordu, bu ateş yutmak gibiydi. Kollarım Bishop'ın beline sarılıydı ve ellerimi tişörtünün altına kaydırıp beline dayadım, ardından da kendimi ona daha da fazla bastırdım. Bishop nefesini tutunca kollarımı geri çekmeye davrandım. "Ellerim çok mu soğuk?" diye sordum.

Beni daha sıkı tuttu. "Hayır," dedi. "Sorun bu değil."

Ellerimi çıplak sırtının daha yukarısına götürüp kendimi ona tamamen dayadım. Yine sertçe nefesini tuttu. Westfall'daki yatağımızdaki o gecenin aksine, en azından bu sefer tamamen giyiniktik. Yüzüme bir gülümseme yayılırken fısıldayarak, "İşkence mi?" diye sordum.

Başını benimkine doğru eğdi. "En güzel işkence."

Anlaşılan o ki, kontrol ettiğimiz bütün kapanlar doluydu. Eve aramızda asılı altı tombul tavşan ve Bishop'ın geri yürürken vurduğu yabani hindiyle döndük. Tavşanlardan birini akşam yemeği için pişirip dördümüz paylaştık. Bizi doyuracak kadar et yoktu ama şu anda elimizden çıkarmayı göze alabileceğimiz sadece bu kadardı.

Yemekten sonra Bishop'la yatakta uzanırken, "Neyi özlüyorum biliyor musun?" diye sordum. Komodinin yanındaki ufak fener hâlâ ışıldıyordu. Günler kısaldıkça hepimiz gitgide daha erken yatmaya başlamıştık, bizi meşgul tutacak bir şey kalmıyordu. Uzun bir kış olacaktı.

Bishop sırtı yatak başına dayalı oturuyordu ve başını eğip, onun üzerine yayıldığım yere doğru baktı. "Neyi?" Şaşırmış gözüküyordu, belki de Westfall'dan çok bahsetmediğim ve bununla beraber bugün bu iki ettiği için.

"Pazardaki o yulaflı kurabiyeleri." Neredeyse kurabiyelerden birinin tadını alıyor gibiydim, tereyağıyla yulaflar dilimin üzerinde eriyordu. Ash ve Caleb, beni bulduğundan beri aç kalmamıştım ama yemekler Westfall'dakilerden bile daha basitti. Lezzetli ve güzel, ısırınca insanın ağzını sulandıran hiçbir şey yoktu.

Bishop gülünce böğrüne dirsek attım. "Senin sıran," diye teşvik ettim. "Özlediğin bir şey."

Bishop hiç duraksamadan, "Duş," dedi.

"Ah, iyi seçim." Sıcak havada nehir yıkanmak için kötü bir yer değildi ama şu anda eve su götürüp banyo yapmak istediğimizde suyu ısıtmak hem çok yorucuydu hem de çok zaman alıyordu. "Çilek."

"Mevsimi olmayan bir şeyi özleyemezsin. Şu anda Westfall'da da çilek bulamazdın."

"Hadi ama," dedim, "benim oyunum, benim kurallarım. Ben çilek özlüyorum."

Bishop gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bence hile yapıyorsun."

"Hile yapmıyorum! Ama pekâlâ, elektriğe ne dersin? Elektriği özlüyorum. Zamanın yarısında çalışmasa da."

Bishop, "Daha iyisi var," dedi. "Buzları özlüyorum."

"Çok yakında yeterince buz olacak. Kitapları."

"Dedemin fotoğraf albümünü."

Bishop'ın sesindeki bir şey, oyunumuzu durdurmama sebep oldu. Doğrulup onu daha iyi görebilmek için kucağına oturdum. "Albümü geride bırakman gerekti." Tabii ki gerekmişti. Çitin ötesine gitmeyi göze aldığında fotoğraf albümünü beraberinde sürükleyemezdi. Burada pratiklik duygusallıktan daha önemliydi.

Azıcık gülümseyerek, "Taşıması biraz zor," dedi.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve elimin orada kalmasına izin verdim. "Babam ile Callie'yi özlüyorum," dedim. "En azından onların varlığı fikrini." Birinin kızı olmayı özlüyordum. Birinin kardeşi olmayı. "Gerçi muhtemelen özlememeliyim. Onların beni özlediğine şüpheliyim."

"O kadar emin olma." Bishop parmaklarını önkolumdaki izde dolaştırıp gümüşi çizgilerin üzerinden geçti. "Kaybolduğunda arkanda oldukça büyük bir boşluk bırakıyorsun." Belimdeki elini sıkarak beni daha yakınına çekti. "Ben de annem ile babamı özlüyorum. Ama bir seçim

yapmam gerekti ve seni seçtim. Ne yaptıklarını biliyorlardı Ivy. Ailenin suçunu üzerine aldığını biliyorlardı ama yine de seni dışarı çıkardılar."

"Baban da mı?" Her zaman Erin'in gerçekleri pek önemsemediğini düşünmüştüm. Sadece bir Westfall'un cezalandırılmasını istiyordu ve ben de bu tanıma gayet iyi uyuyordum. Ama Başkan Lattimer'ın gerçekte neye inandığından hiç emin olamamıştım.

Bishop, "Bence bu konuda suçlu hissetti," dedi. "Sonrasında. Seni çitin dışına çıkardığı için." Bishop'ın eli yukarı kayıp atletimin askısıyla oynadı, parmakları hafifçe tenimi okşuyor, köprücük kemiğimi çevreliyordu. "Sanırım bunu anneme çarpık bir hediye olarak yaptı."

Bishop'ın elleri odaklanmamı zorlaştırıyordu. Nefes almamı zorlaştırıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanki seni dışarı çıkarmak her zaman anneni daha çok sevdiği gerçeğini telafi edebilecekmiş gibi. Belki sana zarar vererek senin annen yerine benim anneme bağlılığını gösteriyordu. Ama bu içini kemirip durdu. Gideceğimi öğrenince pek karşı koymadı."

"Biliyor muydu?"

Bishop başını salladı. "Nihayet babama ya bekçinin beni vurması gerektiğini ya da gideceğimi söyledim. Ondan sonra beni durdurmaya kalkışmadı. Bekçiye gitmeme izin vermesini söyledi." Bishop elini kolumdan aşağı kaydırıp parmaklarımızı kenetledi. "Âşık olmanın nasıl olduğunu hatırladığını söyledi."

Şaşkınlıkla, "Öyle mi dedi?" diye sordum. Başkan Lattimer'ı duyguları hakkında bu kadar açık olurken hayal etmem zordu.

"Sarhoştu." Bishop başını hafifçe iki yana salladı. "Daha önce onu hiç öyle görmemiştim. Sanırım nihayet kendine

onca yıl önce annenle evlenmeyerek hata yaptığını itiraf ediyordu. Bu sayede bunca zamandır buna katlanabiliyordu. Kendine doğru şeyi yaptığını söyleyerek."

"Eğer annemle evlenmiş olsaydı burada olmazdık," dedim. Bu tuhaftı, Bishop'ın babası bana annemin hikâyesini anlatınca, annemi bıraktığı için ahmakça davrandığını düşünmüştüm. Ama eğer annemi bırakmasaydı, Callie'yle ben doğmazdık. Bishop var olmazdı. Annem muhtemelen hâlâ hayatta olurdu ama benim annem olmazdı.

Bishop, "Evet," dedi. "Olmazdık." Bir eliyle saçlarımı kaldırdı ve diğer elini ensemde desenler çizmek için kullandı. Sanki elleriyle beni boyuyor, her yanımın haritasını çıkarıyor gibiydi. İkimiz de dokunmak konusunda çok gelişmiştik.

"Ona kızgınım," diye itiraf ettim. "Anneme. İntihar hakkındaki gerçeği öğrendiğimden beri. Beni bıraktığı için kızgınım. Beni burada kalacak kadar sevmediği için." Bishop hiçbir şey söylemedi, sadece ellerini sırtımda kaydırdı, parmakları omuriliğimin çıkıntılarının üzerinden geçti. "Ama onu affetmeye çalışıyorum."

Bishop, "Çok gençmiş," dedi. "Kalbi kırıkmış."

Başımı salladım. Bazen annem öldüğünde on dokuz yaşında olduğunu unutmam kolay oluyordu. Öldüğünde benden çok da büyük değildi. Çoktan iki çocuğu ve sevmediği bir kocası vardı. Sevdiği adam hemen önündeydi. Görebileceği kadar yakındı ama asla ona sahip olamıyordu. Bunun acısı dayanılmaz olmuş olmalıydı. Eğer onun yerinde olsaydım; Bishop hemen parmaklarımın ucunda ama erişilmez olsaydı, buna nasıl katlanırdım bilmiyordum.

Ellerimi Bishop'ın karnına dayayıp, "Belki de sen ve ben onların ikinci şansıyızdır," dedim. "Babanın ve annemin. Yoksa bu kulağa aptalca mı geliyor?"

Bishop başını iki yana sallayıp belime sardığı sıcak eliyle beni yakınına çekti. Dudaklarıma doğru, "Aptalca değil," diye fısıldadı.

Acaba annem Bishop'la beni onaylar mıydı? Kızının kalbini kendi kalbini kıran adamın oğluna vermesini... Onaylayacağını düşünmek istiyordum. En azında Başkan Lattimer'ın oğlunun istediği şey için savaşacak cesarete sahip olmasına, kızının da dayanacak güce sahip olmasına sevineceğini. Belki de Bishop'la ebeveynlerimizin arasındaki aşkı onurlandırmamızın en iyi yolu, hikâyelerine farklı bir son yazmaya çalışmaktı.

Son birkaç gündür Bishop ile Ash'in bir şey peşinde olduğuna bayağı emindim. Muhtemelen Caleb da bir şeyin peşindeydi ama o bunu onlar kadar belli etmiyordu. Ne zaman bir odaya girsem Bishop ve Ash konuşmayı kesiyorlardı, sesleri kesiliyordu ve birbirlerine hızlı bakışlar atıyorlardı. Ne olduğunu sorduğumda ikisi de bana sahte bir kafa karışıklığıyla bakıp her şeyi reddediyorlardı. Bu gece, Caleb beni onunla beraber bir arkadaşından bir şey almaya gitmeye davet edince, bu, şüphelerimi sağlamlaştırmıştı. Dördümüz de erken kışın etkilerini şimdiden hissetmeye başlamıştık, günün birçok saati beraber kapalı kalmak yüzünden çileden çıkıyorduk. Özellikle de Caleb. O yüzden Bishop ve Ash, ondan beni evden dışarı çıkarmasını istemedikleri sürece, Caleb bir işi tek başına yapma şansını hayatta tepmezdi.

Sokakta aşağı doğru yürürken, Caleb'a, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Henüz kar yağmamıştı ama havadaki nemin tadını alabiliyordum. Gökyüzü o kadar alçak ve ağırdı ki bulutların başımın tepesine bastırdığını hissettiği-

me yemin edebilirdim.

Caleb, "Bir şey almam gerek," dedi.

"Daha fazla detay verecek misin?"

Caleb bana bir bakış attı. "Hayır."

İçimi çekerek, "Peki," dedim. "Tabii ki söylemeyeceksin." Artık Caleb'la aynı evde yaşıyor olabilirdim ve bana daha önce güvenmediği şekilde güveniyor olabilirdi ama hâlâ başkalarına açılan biri değildi. Bazen onu konuşturmak tırnaklarımla kilitli bir kasayı açmaya çalışmak gibi geliyordu. "Eh, bana en azından Bishop ile Ash'in neyin peşinde olduklarını söyleyebilir misin?"

Bu sefer Caleb bana bakmakla uğraşmadı. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Fısıltılar? Garip bakışlar? Bunlar senin için hiçbir anlam ifade ediyor mu?"

Caleb, şehrin merkezine ulaştığımızda sola dönüp sadece birkaç sağlam evin bulunduğu kısa bir sokağa girdi. "Bence hiçbir şeyin peşinde değiller," dedi. Ses tonundan onun ağzından başka bir laf alamayacağımı anladım.

"İyi." İçimi çekip onu yana devrilmeye tehlikeli derecede yakın gözüken bir eve doğru giden kısa yolda takip ettim. "Burada kim yaşıyor?" diye sordum.

Caleb, "Andrew," dedi. "Onunla tanışmış mıydın?"

"Evet, bir iki kere görmüştüm." Andrew'u iyi tanımıyordum ama onu nehrin yanında kamp kurduğumuz zamandan hatırlıyordum. Genelde bahçede çalışıyor, konserve yapılmaları için topladığı sepetler dolusu sebzeleri taşıyordu.

Kapı biz çalmadan açıldı ve Andrew elinde geniş bir kutuyla dışarı çıktı. Caleb'a, "Senin için hazırladım," dedi. Caleb'ın omzunun üzerinden bakıp bana sırıttı. "Keyfini çıkarın! Dikkatli olun!"

Andrew'un daha da fazla gülümsemesine sebep olan kafası karışmış bir bakışla, "Şey... tamam," dedim.

Kutu büyük ve ağırdı ama Caleb kutuyu rahatlıkla taşıyordu. Merakım beni öldürecekti ama içinde ne olduğunu sormaya zahmet etmedim. Zaten Caleb'ın bana söyleyeceğini biliyordum ve ona, kendisine yönelttiğim isteğimi reddetme zevkini tattırmayacaktım.

Geri döndüğümüzde Caleb ön kapıyı açıp sonuna kadar itti ve önden geçmemi işaret etti. Bishop ile Ash, salonda yanan şöminenin önünde duruyorlardı.

Eşikten daha yeni geçmişken, Ash kollarını açarak, "Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırdı. Koltukların arasındaki masada ufak bir esmer ekmek somunu duruyordu, yanında da baskılı kumaşa sarılı ve bez bir kurdeleyle bağlanmış hediyeye benzer bir şey vardı.

Gözlerim hızla gülümseyen Bishop'a kaydı. "Doğum günün kutlu olsun Ivy," dedi.

Yüzüme bir sırıtış yayılırken, "Ne?" dedim. "Doğum günüm mü ki?" Artık kasımın ortalarına geldiğimizi biliyordum ama tam günü bilmiyordum. Günleri takip etmek neredeyse imkânsızdı ve Caleb ile Ash hiçbir zaman takvimdeki gün konusunda pek endişeli gözükmüyorlardı. Mevsimlere, havadaki sıcaklığa, ağaçlardaki yapraklara göre yaşıyorlardı.

Bishop omzunu silkti. "Doğru ay. Yeterince yakın olduğumuzu düşünüyorum."

Ash eğilip masanın önüne çömeldi ve bir çuvaldan avuç dolusu bir şey çıkardı. Büyük bir neşeyle, "Doğum günü mumlarımız bile var," dedi. "Mumlar için bir tavşan verdim. Elizabeth Granger mumları özel olarak yaptı."

Caleb arkamdan ön kapıyı kapamıştı ve kutuyu yere koymuştu. Ona bakmak için döndüm. Tam olarak gülüm-

semiyordu ama gözleri parlıyordu. "Baksana," dedim, "Burada doğum günü pastaları ve mumlarıyla ilgilenmediğinizi sanıyordum."

Caleb yanıma gelerek, "İlgilenmiyoruz," dedi. "Ama sersem bir ahmak," başını Bishop'a doğru eğdi, "bana doğum günlerinin tam bu şekilde kutlandığına dair nutuk çekti. Pasta yerine ekmek de olsa." Bunun üzerine bana hızla, sıcak bir şekilde gülümsedi. "Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim," dedim, beni aniden bir utanç dalgası sarmıştı, herkes bana bakarken nereye bakacağımı, ne yapacağımı bilemiyordum.

Caleb beni hafifçe itti. "Ash kendini kaybetmeden oraya git."

Ash, "Ha ha," dedi, "çok komik." Mumları ekmeğe saplayıp yakmıştı, şimdiden yanlarından ufak balmumu damlaları akmaya başlamıştı. Ash gülerek, "Şarkıyı çabuk söylememiz gerek," dedi.

Caleb, "Şarkı mı söyleyeceğiz?" diye homurdandı.

Ash ona bir bakış attı. "Evet. Kesinlikle şarkı söyleyeceğiz."

Bishop arkamdan kollarını bana doladı, şarkı söylerken bana dayalı göğsü titreşiyordu. Ash önümde durmuş ekmeği tutuyordu, sırıtışı yüzünü ikiye bölecek kadar büyüktü. Caleb da itirazlarına rağmen Ash'in hemen yanında yüksek sesle ve biraz detone bir şekilde şarkı söylüyordu.

Ben mumları üflemek için öne eğildiğimde, Bishop, "Dilek tut," dedi.

Bu. Tam olarak bunun için dilek tuttum. Bu, sahip olacağımı düşündüğümden çok daha fazlasıydı. Başka bir şey dilemek açgözlülük gibi geliyordu. Ama daha fazlası da vardı. Elmalı ekmek. Benim için yeni, kalın ve sıcak tutan,

yününde sadece birkaç uyumsuz yama olan palto. Tam sürprizlerin bittiğini düşünürken, Caleb kapının yanındaki kutudan eski bir fonograf çıkardı.

Fonografı görünce güldüm. Daha önce gerçek hayatta hiç fonograf görmemiştim, sadece kitapların sayfalarında görmüştüm ve bunca yer arasında şu anda burada belirmesi bir tür sihir gibi gelmişti. Sanki Caleb parmağını şıklatıp bir şapkadan tavşan çıkarmış gibiydi.

Caleb, "Bu Andrew'un en değerli eşyası," dedi. "O yüzden eğer kırarsak bizi *öldürür*."

Ash gözlerini devirerek, "Yazın biz burada değilken saklıyor," dedi.

"Neden bize ödünç verdi?" diye sordum.

Caleb, Bishop'a göz attı. "Sersem aptal yine yapacağını yaptı. Karşılığında bir geyik verdi."

Büyümüş gözlerle Bishop'a döndüm. Neredeyse bağırarak, "Bütün bir geyik mi verdin?" dedim.

Bishop gülerek iki elini birden havaya kaldırdı. "Bizimkilerden biri değildi. Ayrı bir av gezisine çıktım."

"Geçen hafta bunun için mi gitmiştin? Kaybolduğun gün?"

Başını salladı.

"Ona bütün bir geyik vermemeliydin," dedim. "Bu çok fazla olmuş. Bizim..."

"Şşşt," diyen Bishop, vücuduma doğru yaklaştı, bu beynime kısa devre yaptırıp itirazlarımı susturmak konusunda oldukça etkiliydi. "Doğum gününde endişelenmek yok."

Ash çoktan fonografa eşlik eden metal fonograf silindirlerini karıştırmaya başlamıştı bile. Caleb'a, "Bunların üzerinde ne olduğunu nereden anlıyoruz?" diye sordu.

Caleb omzunu silkti. "Anlamıyoruz. Sadece birini takıp gör."

Ash rastgele bir silindir kapıp fonografa koydu ve kolu dikkatle kurdu. Dışarı taşan müzik cızırtılı, şarkıyı söyleyen adamın sesi ise metalik ve anlaşılmazdı. Ama yine de müzikti ve ses küçük salonumuzda etrafımızda titreşip her birimizin üzerinden sekti, kulaklarımıza, tenlerimize çarptı ve hepimizin yüzüne birer gülümseme yerleştirdi.

Çorapla örtülü ayakları çoktan yerde oynamaya başlamış olan Ash, "Hadi dans edelim!" dedi.

Caleb koltuklardan birine çöktü. "Mümkün değil. Doğum günü limitin buraya kadar. Hayatta dans etmem."

Bishop, Caleb'a doğru başparmağını kaldırarak, "Bu konuda onunla hemfikirim," dedi.

Ash onlara dilini çıkarıp elimi kaptı ve beni ön kapıyla mutfak arasındaki boş alana çekti. Ahmaklar gibi, çocuklar gibi dans ettik, birbirimizi ileri geri döndürüp diğerimizin kolunun altından geçtik. Tiz sesle ve saçma bir şekilde kıkırdıyorduk. Şarkılar bittiğinde her silindiri yeni bir taneyle değiştiriyorduk. Caleb ve Bishop, bizi izliyorlar, Ash kayıp düştüğünde gülüyorlar, kırmızı yanaklar ve alnımızda biriken terlerle son selamlarımızı verdiğimizde alkışlıyorlardı. O birkaç dakika boyunca uzun, belirsizliklerle dolu bir kışla karşı karşıya değildik. Önümüzdeki kasvetli günler hakkında endişelenmiyorduk. Sevdiğimiz kimseyi kaybetmemiştik. Gençtik ve sadece tamamen mutluyduk.

Akşamı ateşin önünde sessizce oturup silindirin altın havaya son bir şarkı döndürmesini dinleyerek tamamladık. Orada, arkamda Bishop, önümde ateş ışığı varken ve masadaki doğum günü ekmeğimin kalıntıları havaya baharat kokusu yayarken, içimdeki değişimleri hissedebiliyordum.

Çitin ötesinde daha çetin, daha sert hale gelmem gerektiğini biliyordum ve bu çetinliği ve sert köşeleri kabul etmek düşündüğümden daha kolay olmuştu. Asla Callie olmayacaktım; asla da Callie olmak istemiyordum. Ama elimdeki bıçağın ağırlığına alışmıştım. Bir parçam, her gün hayatta kalmak için gereken yıpratıcı işten keyif alıyordu. Ama aynı zamanda içimde daha önce hiç olmadıkları kadar yumuşak olan alanlar vardı, artık sıcaklık ve neşeyle dolu olan noktalar: Ash'in kahkahasının çınlamasıyla, Bishop'm yüzümü okşayan ellerinin bıraktığı hislerle ve bu akşamın saf sevecenliğiyle dolmuşlardı.

Callie bir keresinde bana hiçbir devrimin kurban verilmeden kazanılmadığını söylemişti ve haklıydı. Gerçek bir savaştan bahsediyor olabilirdi ama düşüncesi şu anda bana olanlara da gayet iyi uyuyordu. Çok şey kaybetmiştim ama yerine bir şey de kazanmıştım. Çitin ötesindeki hayat beni değiştiriyordu. Yeni bir insana değil, babam ile Callie'nin üzerime kurduğu onca katmanın altında hep olduğum kıza değişiyordum. Yavaş yavaş kendimi buluyordum.

Tekrar Ivy oluyordum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Bishop'la yatağa kıvrılmış, soğuk havayı içeri almamak için yorganı neredeyse başımızın üzerine çekmiştik. Çenesinden aşağı doğru öperek boynuna geldim. Kulağının yakınına doğru, "Sersem aptal, öyle mi?" diye fısıldadım, sesimdeki kahkahayı gizleyememiştim.

Bishop homurdandı. "Bu kısmı unutmuşsundur diye umuyordum."

"Hayır, şansın yaver gitmedi."

Bishop beni sırtüstü duracak şekilde çevirip vücudunu benimkinin üzerine doğru kaydırdı. Gözlerimi açık tutmak için savaştım ama sağlam ağırlığı ciğerlerimdeki havayı alıp götürüyordu.

Bu sefer kendi dudaklarını boynuma dayayıp daha da aşağı ilerleyerek, "Aptal kısmını kabul etmiyorum," dedi. Omzumu yavaşça ısırdı. "Ama sersem... kulağa oldukça doğru geliyor."

13

Yabancılar ilk kış fırtınasıyla geldiler. Gecenin çoğu boyunca dolu yağdı, evin yanlarına çarpıyordu ve odamızdaki şöminede ateş yanmasına, Bishop'ın battaniyelerimizin altında bana sarılmasına rağmen ürpererek uyandım. Önce Bishop kalkıp ateşi körükledi ve bana sıcak bir bardak çay getirmek için aşağı indi. Evin geri kalanı sessizdi, Caleb ve Ash'in de yataklarında rahat rahat kalmak için havadan istifade ettiklerini tahmin ediyordum.

Bishop çayımla döndüğünde çayı içmek için hâlâ battaniyelerle örtülü halde yatakta doğruldum. Ayaklarımın buz gibi yer parkelerine değeceği andan korkuyordum, soğuk saniyeler içinde çoraplarımdan sızıp ayaklar parmaklarımı hissizleştirecekti.

Bishop gülümseyerek, "Burnun pembe," dedi.

Avucumu burnuma bastırdığımda burnumun ucu buz gibiydi. "Sanırım battaniyeleri başımın üzerine çekmeliyim."

Bishop güldü, onun da yanakları sabah soğuğundan kızarmıştı. Odamızın penceresindeki kalın perdeyi çekip dışarı göz attı. "Dolu artık kara dönüştü," dedi.

"Çok mu yağıyor?"

"Oldukça fazla."

İçimi çektim. Caleb bu sene kışın sert ve hızlı geleceği konusunda haklıydı. Midemdeki ufak korku baloncuğunu ve zihnimde sürekli ne kadar yemeğimiz olduğunu, soğuğun kaç ay süreceğini, önce neyin biteceğini hesaplayan sesi duymazdan gelmeye çalışıyordum. Westfall'da da kışlar kötüydü ama orada kendimi beslemekten sorumlu değildim. Yemeğin kıt olduğu, üst üste yulaf ezmesi veya kurutulmuş et yediğimiz birçok kış olmuştu. Ama nasıl olduysa her zaman yiyecek bir şey olacağını farz etmiştim. Şimdi ise çitin ötesinde, evin saçaklarının etrafında rüzgâr uğuldarken ve yanlarında kar birikirken, açlıktan ölmek iki ya da üç ay ilerisi için çok gerçek bir ihtimal gibi geliyordu.

Bishop usulca, "Hadi ama," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "her şey yolunda olacak." Odanın karşısına geçip yatakta yanıma oturdu ve elleriyle kupamın etrafındaki ellerimi sardı. "İyi olacağız. Caleb ve Ash, ne yaptıklarını biliyorlar. Buradaki ilk kışları değil."

Başımı salladım. Haklıydı da; Caleb ve Ash'e çok güveniyordum. Ama şimdiden Caleb'ı iki kere kurutulmuş et paketlerini yoklarken ve mutfak dolaplarındaki turşusu yapılmış sebze kavanozlarını sayarken yakalamıştım. "Belki de bu fırtına durduğunda birkaç kapan daha kurabiliriz," dedim. "Ne olur ne olmaz diye."

Bishop gülümsedi. "Kesinlikle." Ellerimin arasındaki çay kupasını alıp komodinimizin üzerine koydu. "Ama şu anda bu yataktan çıkmak için fazla soğuk." Yorganı kaldırıp yanıma geçti ve yanına uzanmam için beni kendine doğru çekti.

Yüzümü boynunun sıcaklığına gömdüğümde kirli sakalı yanağımı çizdi. Şimdiden nefes nefese, "Aklında ne vardı?" diye sordum. Bishop'ın üzerimdeki etkisinin bu denli hızlı olmayacağı günü bekleyip duruyordum: Midem alt üst oluyordu, kalbim hızla çarpıyordu, uzuvlarım gevşek ve hareketsiz kalıyordu.

Elleri yanlarıma doğru kayıp sonra tekrar yukarı çıktı. "Sıcak bir şeyler," dedi.

Nefesimi verirken, "Evet," dedim, "sıcak kulağa iyi geliyor."

Bishop boynuma doğru gülüp bambaşka bir ürpertiye sebep oldu. "Ivy?" diye fısıldadı.

"Hmmm?"

"Mutlu musun?"

Cevap vermem uzun sürdü. Kelimeyi yüksek sesle söylemeye isteksiz olduğumu fark ettim. Mutluluk henüz tamamen güvendiğim bir duygu değildi. Sevgi gibi öğrenmem gereken bir şeydi. Mutluluğu hissetmem yeterli değildi. Nihayet başımı salladım ve fısıltıdan bile kısık bir sesle, "Evet," dedim. O sırada bile kadere meydan okuyormuş gibi hissettim.

Mutluluğumun süremeyeceğini bilmeliydim.

O gün, çoğu kış günümüzün geçeceğini düşündüğüm gibi geçmişti, dördümüz salondaki büyük şöminenin yanında durup kart oyunları ve ufak ev işleriyle kendimizi meşgul tutmaya çalıştık. Bacaklarımızın etrafında battaniyeler sarılı bir şekilde yapabileceğimiz şeylerle. Panjurlar soğuğa ve kara karşı tamamen kapalı olduğundan, günün hangi saati olduğunu, hatta ne kadar zamandır uyanık olduğumuzu bile kestirmek imkânsızdı. Artık Caleb'ın neden hep

yağan kara çıkmaya gönüllü olan ilk kişi olduğunu anlıyordum. Bu odada biraz daha fazla vakit geçirirsem delirecektim. Sadece birkaç gün geçmişti ve bütün bir kışı böyle geçirmeyi hayal etmek daha şimdiden zordu. Diğer alternatif delilik olduğunda, soğuktan donan parmaklar kötünün iyisi gibi geliyordu.

Ash sönmekte olan alevlere bakarak, "Muhtemelen ateş için biraz daha odun toplamalıyız," dedi.

Başka kimse konuşamadan, "Ben giderim," dedim.

Bishop, "Ben de seninle geleyim," dedi.

"Eğer üşümek istemiyorsan gelmene gerek yok," dedim.

"Hayır, sorun değil," dedi. "Hava almaya ihtiyacım var." Açıkça duvarların üzerime geldiğini hissetmeye başlayan tek kişi ben değildim.

Yeni paltomu üzerime ve Ash'in benim için temizlemeyi başardığı botları ayağıma geçirdim. Ash bana fazla bereleri nden ve eldivenlerinden birini de vermişti. Bishop'la sarıp sarmalandıktan sonra ön kapıya ilerledik ama ben kapıyı açamadan biri dışarıdan kapıyı çaldı, tahtaya yüksek ve sert bir sesle vurdu. Donakaldım, bakışlarım Bishop'a, ardından da koltukta uyukladığı yerden ayağa fırlamış olan Caleb'a kaydı. İnsanlar neredeyse her gün kapımıza vuruyordu ama bu sert gümbürtü, acil durumu işaret ediyordu. Ya da tehlikeyi.

Bishop, beni arkasına geçirmek için bir elini uzatırken, "Kim o?" diye seslendi.

Bir adam, "Stuart," diye bağırdı. "Stuart Murphy. Caleb'la konuşmam gerek."

Caleb, "Sorun değil," dedi. "İçeri alın. Stuart'ı tanıyorum."

Bishop kapıyı açtığında bir adam içeri doğru sendeledi ve beraberinde kar ve buz gibi rüzgâr getirdi. Stuart, "Caleb," dedi. "Elizabeth Granger'ın evine üç yabancı geldi. İki adam, bir kadın."

Hemen paltosunu giymeye başlamış olan Caleb, "Şimdi neredeler?" diye sordu.

"Onları şehir merkezindeki toplantı evine götürdük. Westfalllu olduklarını iddia ediyorlar ama çitin dışına çıkarılmadıklarını söylüyorlar." Bana ve Bishop'a doğru göz attı. "Westfall'dan isteyerek ayrıldıklarını söylüyorlar."

Caleb, "Bu yalan," dedi. "Kimse yılın bu zamanında isteyerek Westfall'dan ayrılıp burada yalnız başına kışa göğüs germez." Yüzü ciddiydi. "Soru şu ki, neden yalan söylüyorlar? Ayrıca, başka hangi konuda yalan söylüyorlar?"

Stuart, "O yüzden seni çağırmaya geldim," dedi. "Ne yapacağımıza karar vermeden önce onlarla konuşabileceğini düşündüm."

Bishop, "Biz de geliyoruz," dedi. "Eğer Westfalllularsa onları tanıyor olabiliriz. Belki neden burada olduklarını anlamaya yardımcı olabiliriz."

Caleb başını sallayarak onayladı.

Ash, "Ben de geliyorum," deyince hepimiz onun dışarıya uygun kıyafetlerini giymesini bekledik.

Bu insanların doğru söylüyor olmalarının mümkün olmadığı konusunda Caleb'a katılmak zorundaydım. Korkunç olacak gibi gözüken bir kışın başlangıcında nispeten güvenli Westfall'dan ayrılmaları için hiçbir sebep düşünemiyordum. Böyle bir karar almak, intihara yakın olurdu.

Beşimiz solan gün ışığında güçlükle yürümeye başladık. Düz ve alçak gökyüzü, isli bir griydi. Artık kar yağmıyordu ama rüzgâr ayaklarımızın yanında ufak kar hortumları estiriyordu. Üzerimizde kazların oluşturduğu çarpık bir V

gökyüzünü geçiyordu, uçarlarken birbirlerine ötüyorlardı. Sarıp sarmalanmış olsam da hava bana bir tokat gibi çarpıyor, hızla ciğerlerime inip kaburgalarımın altına buz gibi parmaklarını geçiriyordu.

Ash nefesini verirken, "Tanrım, çok soğuk," dedi, konuşurken kelimeleri buhara dönüşüyordu.

Caleb gözlerini devirdi. "Son derece açık olan şeyleri belirtmek konusunda çok başarılısın."

Kimse gülmedi, Ash de cevap vermedi. Hepimiz o kadar gergindik ve şehir merkezine ulaştığımızda ne bulacağımız konusunda endişeliydik ki, hiçbirimiz şaka yapacak halde değildik. Karın içinde elimizden geldiğince hızla yürüyorduk ve sıfırın altındaki dereceye rağmen terlemeye başlamam sadece birkaç dakika sürdü, beremin altındaki saç hizamda terler birikmeye başlamıştı.

Toplantı evi, kasaba merkezindeki eski restoranın kalıntılarının içindeydi. Yaklaştığımızda öndeki tek sağlam pencereden fener ışıklarının geldiğini gördüm. Etrafımda grubun geri kalanı ilerlemeye devam etti ama ben arkada kalana dek yavaşladım. Derinliklerimde bir yerde, bir uyarı sinyali yüksek ve belirgin bir sesle çalıyor, bana şu son adımları atmak istemeyeceğimi söylüyordu. Kendime saçmaladığımı söylemeye çalıştım ama o binaya girmenin durdurmayı başaramayacağım bir şeyi harekete geçireceği hissinden kurtulamıyordum.

"Ivy?" Bishop önümde durmuştu. "İyi misin?"

Hayır, demek istedim. *İçeri girme.* Ama artık çok geçti. Caleb kapıyı açmıştı ve kapının üzerinde asılı duran eski çan, içerideki sesleri susturan tiz bir çınlamayla çalıyordu. Korkularımı; Bishop'la evlendiğim gün yaptığım gibi, çitin dışına çıkarıldığımda yaptığım gibi ve Bishop'ı eve doğru takip ederken yaptığım gibi bastırdım.

Küçük alan insanlarla, ıslak yün, ateş ve kapıdan geçer geçmez burnuma akan terin kokusuyla doluydu. Beremi ve eldivenlerimi çıkarıp paltomun ceplerine tıktım. Şimdiden dışarıdaki temiz, buz gibi havayı sevgiyle hatırlıyordum.

Caleb kalabalığa, "Neredeler?" diye sordu.

Birkaç kişi odanın ucuna işaret etti ve kalabalığın içinde bir yol açılarak, bize şömineye ve şöminenin sıcaklığının etrafına çömelmiş üç hırpani görünümlü yabancıya doğru kıvrılarak ilerleme fırsatı tanıdı. Başta hangisinin kadın olduğunu anlamak zor oldu. Hepsi yahni kupalarının üzerine eğilmişlerdi, saçları pislik ve yağla kaplıydı ve omuzlarına eski püskü battaniyeler almışlardı.

Yaklaştığımızda bize baktılar. Kadın ve erkeklerden biri yirmili yaşlarının ortalarında gibi gözüküyorlardı, diğer adam onlardan en az yirmi yaş büyüktü. Caleb onlara baktı, sonra Bishop'la bana doğru göz attı. "Onları tanıyor musunuz?" diye sordu.

Bishop başını iki yana salladı. "Hayır."

Kadına ve genç adama baktım. Yüzleri benim için yabancıydı. Ama gözlerim yine yaşça büyük adama döndü. Gözlerimden hiç ayrılmayan bakışlarına. Göğsünde kıvrılmış duran işe yaramaz koluna. Sağlam elinden ahududu reçeli aldığımı hatırlıyordum. Callie'dan gelen notun avucumda titreyişinin hissini hatırlıyordum. Adam konuşmamı, onu kurtarıp kurtarmayacağımı görmeyi bekliyordu.

Nihayet, "Evet," dedim. "Onu tanıyorum."

Anlaşılan o ki, kadın reçelci adamın kızıydı, diğer adam da onun kocasıydı. Birkaç haftadır tek başlarına çitin dışındaydılar. Elizabeth Granger'ın penceresinden gelen fener

parıltısını görmeyip ışığı onun verandasına kadar takip ederek kapısına yığılmasalardı, bu fırtına hepsini öldüren şey olacaktı.

Bishop ateşin önünde yanlarına bir sandalye çekmişti ama ben hâlâ ayaktaydım, kollarımı kavuşturmuştum ve ellerimi korumacı bir duruşla dirseklerimin üzerine yerleştirdim. Bishop, "Eğer dışarı çıkarılmadıysanız," dedi, "neden burada olduğunuzu anlamıyorum."

Kadın, "Westfall'dan ayrıldık," dedi.

Bishop, "Ama neden?" dedi. Ona durmasını söylemek istiyordum. Şimdiden sebebi duymak istemediğimi biliyordum, bunu adının Tom olduğunu öğrendiğim reçelci adamın beni bir acıma ve korku karışımıyla izlemesinden anlamıştım.

Tom'un damadı, "Westfall'da durumlar çok kötüleşti," dedi. "Her... her şey mahvoluyor."

Bishop gözlerimi buldu ve geride bıraktığımız onca insanı hatırlayarak birbirimize baktık. Babamın intikam ihtiyacını, Callie'nin güç açlığını düşündüm ve şu anda nasıl bir karmaşa yarattıklarını merak ettim. Ya da belki bu seferki Başkan Lattimer'dı. Belki de bir daha kimsenin, ailesine zarar vermeye niyetlenmeyeceğine emin olmak istiyordu.

Tom, "Ivy," deyince tüm bedenim irkildi ve gözlerim onunkilere kaydı. "Ablan."

İçimdeki her şey sanki vücudumu soğukta bırakmışım ve buz iliklerime kadar işlemiş gibi dondu. "Ne oldu ona?" diyebildim.

"Adliye Binası'ndaki silah kasasına girmeye çalışırken yakalandı."

Benim yüzümden yakalanmıştı, ona yanlış kodu verdiğim için. O anı zihnimde canlandırabiliyordum, Callie'nin

yüzü kızgın ve çaresizdi ve bekçinin adımları köşeyi dönüyordu. Callie'nin kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Parmaklarımı derime bastırdığımı acının yakıcı basıncını hissedene dek fark etmedim ve kendimi ellerimi gevşetmeye zorladım. "Ona ne yaptılar? Onu çitin dışına mı çıkaracaklar?"

Tom aşağı, boş kupasına doğru baktı. Ateşin içinde bir kütük ileri doğru kaydı, tüten ağaç gövdesi tısladı ve bir kıvılcım patlaması oldu. "Hayır. Onu infaz edecekler."

Bishop'ın ciğerlerindeki havanın çıkışını ve başını eğişini gördüm ama her şey çok uzaktı, kötü bir rüya, gerçekten olmayan bir şey gibiydi. Belki yeterince odaklanabilirsem uyanabileceğim bir kâbus gibi. "Ne zaman?" diye sordum. Gözümün önünden kurşunlarla kaplı vücudu bir ipten sarkan Callie'nin ve sokağı kirleten kanının görüntüleri geçti.

Tom, "Ayın sonuna kadar," dedi. "Ortalık sakinleşinceye kadar bekliyorlar. Tabii sakinleşirse. Sanırım Başkan Lattimer önce babanı bulmak istiyor."

Tiz ve ince bir sesle, "Babamı mı?" diye sordum.

Tom başını salladı. "Baban kayıp. Ama hâlâ Westfall'da olduğuna fazlasıyla eminim. Muhtemelen ormanda saklanıyor. Birkaç ayaklanma oldu. Biri Başkan Lattimer'ın evini yaktı." Bunun üzerine Bishop'ın başı hızla kalktı ama o soruyu soramadan, Tom'un kızı konuşmanın arasına girdi. "Zamanında çıktılar," dedi. "İyiler." Bunun üzerine Bishop'ın vücudu rahatladı.

Tom'un damadı, "Ama herkes, birbirine düşman olmuş durumda," dedi. "İki taraftan birinin gözüne girme umuduyla komşularını satıyorlar. Artık bütün polisler silah taşıyor, sağda solda insanları tutukluyorlar. Bazen sadece dedikodulara dayanarak."

Tom, "Eninde sonunda biri senin için ne yaptığımı öğrenecekti," dedi. "Senin ve ailen için yaptıklarımı. Bu riski göze alamazdık. Gitmemiz gerekiyordu."

Bishop, "Bir dakika, ne?" dedi. "Ivy için ne yaptın?"

Bishop'ın sorusuna cevap vermemek için, ona bütün ihanet ediş şekillerimi hatırlatmak zorunda kalmamak için her şeyi yapardım. Ama artık kendime, özellikle de Bishop'a yalan söylemeyeceğime dair söz vermiştim. "Bana Callie'den mesajlar iletiyordu. Biz evliyken," dedim ve kendimi gözlerine bakmaya, hızla beliren öfke ve acı dolu bakışını hak ettiğimi kabul etmeye zorladım. Bu benim kazandığım bir yüktü, o yüzden bu yükü nasıl taşıyacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Ama Bishop konuştuğunda sesi nazikti. "Sorun değil Ivy."

Ona gülümsemeye çalıştım, çünkü bütün bu insanların önünde ağlamak istemiyordum. Ama üzüntünün ağırlığının üzerime bastırdığını hissedebiliyordum. Tom'la gizli görüşmelerim, Bishop'ın hayatını tehlikeye atmaya çok yaklaşmam, bu adamın ve ailesinin benim yüzümden kaçmak zorunda kalması... hepsi birer birer omuzlarıma yığılan tuğlalarmış ve beni kendi kötü kararlarımın ağırlığı altına gömüyorlarmış gibi geliyordu.

Arkamdaki kalabalık kıpırdandı ve Caleb ateşe doğru yaklaştı. "Kalabileceğiniz bir yer bulduk. En azından şimdilik."

Tom, "Teşekkürler," dedi. Bana baktı. "Teşekkürler, Ivy."

Sert bir sesle, "Bana teşekkür etme," dedim. "Zaten burada olmanızın sebebi benim."

Şehir merkezinden döndükten sonra dördümüz çabuk bir akşam yemeği yedik, sonra Caleb ve Ash restorana geri dönmeye karar verdiler. Caleb, Westfall'da olanlarla ilgili grubun geri kalanıyla daha detaylı konuşmak istiyordu. Eğer Westfall tamamen çökerse, bu üç yabancının bu kış buraya gelen birçok kişiden ilk üçü olacağından endişeleniyordu. Muhtemelen yeni yüzlerin gelişiyle baş etmek üzere bir tür plan yapılmalıydı, özellikle de yemek açısından sıkıntılı aylar için. Caleb ve Ash gittikten sonra, Bishop'ı bulaşıkları yıkamaya bıraktım ve odamıza giden merdivenleri çıktım.

Kafamın içindeki çarklar fıldır fıldır dönüyordu, rasgele düşünceler beynimin kenarlarından sekiyor, odaklanmamı zorlaştırıyorlardı. Yatak odamızdaki şöminede ateşi yakabilmem normalden iki kat uzun zaman aldı, parmaklarım hissiz ve beceriksizdi. Ateşi nihayet yaktığımda ve sıcaklık odanın buz gibi köşelerine yayılmaya başladığında yatağın ucuna oturup hiçliğe baktım. Tek endişesi Westfall'un muhtemel çöküşünün çitin dışındaki bizleri nasıl etkileyeceği olan Caleb'ın aksine, hâlâ çitin içindeki insanlar hakkında endişelenmeden edemiyordum.

Bishop eşikten, "Merhaba," dedi. "İçeri gelebilir miyim?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Tabii ki."

Önümde çömeldi, kolayca topuklarının üzerinde dengede durdu. Caleb'dan ders almış olmalıydı. Ellerim dizlerimin arasında gevşekçe duruyordu ve Bishop iki eliyle ellerimi tuttu ve önce bir elimin, sonra da diğerinin parmak eklemleri üzerine usul usul öpücükler kondurdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Ne yapmak istiyorsun?"

Bu, son birkaç saattir hiç durmadan sorduğum soruydu. Zihnimdeki farklı bütün ihtimalleri tartıyor, babam ile Callie'yi düşünüyordum. Bana nasıl ihanet ettiklerini. Bunu yapabilmeyi dilesem de, onlara ne olacağını önemsemeyi kesemiyor oluşumu. Onları kaderlerine bırakmanın beni nasıl etkileyeceğini. Başkan ve Bayan Lattimer'ı da düşünüyordum. Bishop'ı seviyordum, bu da ailesine bir şeyler borçlu olduğum anlamına geliyordu; ben onları sevmesem de, Bishop'ın sevdiği insanlara karşı bir sorumluluğum vardı.

Bishop'a, berrak yeşil gözlerine, güzel yüzüne ve bir yol gösterici gibi ışıldayan iyi kalbine baktım. Ona tekrar zarar verme riskini göze alacak mıydım? Onu kaybetmeyi? "Burada kalmak istiyorum," dedim. "Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum." Parmaklarımla parmaklarını sıktım. "Ama geri dönmeliyim."

"Neden?" Her zamanki gibi çıkışmıyordu, sadece soruyordu, tam olarak ne düşündüğümü öğrenmek istiyordu.

"Ondan nefret ediyorum," dedim. "Çok büyük bir parçam Callie'den nefret ediyor. Yaptığı şey için, bana yaptırmaya çalıştığı şey için. Aptal da değilim. Benim için hiçbir şeyi riske atmayacağını biliyorum. Ama öyle olmasını istesem de, nefretim arkama yaslanıp şehir merkezinde öldürülmesine izin verecek kadar büyük değil. En azından bunu durdurmaya çalışmadan değil." Derin bir nefes aldım, beynime Callie'nin görüntüleri üşüşmüştü. "Sevdiğim ilk insandı, Bishop. O benim ablam." Hiç kardeşi olmadığı için anlayıp anlamayacağını bilmiyordum ama benim için bu yeterli bir sebepti.

Bishop, "Peki ya baban?" diye sordu.

"Onu da bulmak istiyorum," dedim, "eğer bulabilirsek. Belki onu Westfall'dan ayrılıp burada yeni bir başlangıç

yapmaya ikna edebilirim." Çitin ötesinde babamın hayallerine yer vardı, burada en iyi fikirlerinden bazıları uygulanabilirdi. Belki de, her şeyden sonra ailemi kurtarmanın hâlâ bir yolu vardı.

Bishop, "Onlara gerçekten yardımcı olabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Muhtemelen denemek de çılgınlık. Ama sanki denemek zorundaymışım gibi hissediyorum. Peki ya senin annen ile baban? Westfall'da durumlar anlattıkları kadar kötüyse onlar için endişelenmiyor musun?"

"Tabii ki endişeleniyorum. Ama annem ile babam aciz değiller. Hepimiz bizim için en önemli şeyle ilgilenmek zorundayız." Bishop ellerimi sıktı. "Benim için bu sensin."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Benim için de öyle."

"Ama?"

Kenetlenmiş parmaklarımıza baktım, onunkiler hâlâ yaz güneşinden hafifçe bronzdu. Güneş bir ömür geride kalmış gibiydi, sadece artık kış olduğu için de değil. "Keşke böyle olmasaydı ama yapmam gereken, yapmak zorunda olduğum şey buymuş gibi hissediyorum. Ailem... Westfall... bitmemiş işler gibi geliyor. Bugünden önce Westfall'da kötü bir şeyin olması, ailelerimize kötü bir şey olması, sadece bir teoriydi. Ama şimdi kesin olarak biliyoruz." Duraksayıp kendimin bile gerçekten anlamadığı bir şeyi açıklamanın bir yolunu aradım. Bakışlarımı Bishop'ın gözlerine kaldırdım. "Bana, babam veya Callie gibi olmadığını söylemiştin. Beni öylece bırakamayacağını. Ben de onlar gibi değilim. Burada kalıp Callie'nin ölmesine izin veremem. En azından babama yardım etmeye çalışmadan yoluma devam edemem."

"Ivy, eğer seni yakalarlarsa seni öldürürler." Konuşurken Bishop'ın yüzü soldu, boğaz kasları kıpırdandı. "Onları durdurup durduramayacağımı bilmiyorum."

Zaten riskleri biliyordum. Bishop Westfall'a dönebilirdi. Ben dönemezdim. Kendi kellemi odun kesme kütüğüne koymadan dönemezdim. Beceriksizce gülümsemeye çalışarak, "O zaman sanırım yakalanmasam iyi olur," dedim.

Bishop bana baktı. Ne gördüğünü merak ediyordum. İyi bir şey olduğunu umuyordum. Hâlâ sevebileceği birini gördüğünü umuyordum. Hayatımı, onun ölümünü planlayan insanlar için tehlikeye atmamı kabul etmesini isteyerek çok bencilce davranıyordum. Eğer durum tam tersi olsaydı, onun gitmesine izin verip veremeyeceğimi bilmiyordum. Benden bunu istediği için onu affedip affedemeyeceğimi bilmiyordum. Bishop nihayet, "Tamam," dedi. "O zaman geri döneceğiz."

Daha o konuşmayı bitirmeden başımı iki yana sallamaya başladım. "Hayır, senin gelmene..."

Daha sert bir sesle, daha keskin bakışlarla, "Evet, gelmem gerekiyor, Ivy," dedi. "Nereye gidersen ben de geleceğim. Biz beraberiz. Eğer bu yapman gereken bir şeyse o zaman benim de yapmam gereken bir şey. Bu ancak bu şekilde gerçekleşecek." İşte yine Bishop'ın içindeki güçlü duvar, o çelikten özü belirmişti. Ne kadar üstelesem de kırılmayacağını bildiğim duvar. Başparmağı elimin arkasına doğru kaydı; parmak uçları bileğimdeki hızlı nabzı buldu. "Tamam mı?"

"Tamam," dedim. Hâlâ bazen artık bir takım olduğumuzu unutuyordum. Ne olursa olsun birbirimize destek olacağımızı. Daha önce hiç buna, birinin benimle hep hemfikir olmasa bile beni seveceğini bilmenin verdiği güvenceye sahip olmamıştım. Bishop'ın bana duyduğu sevgi

koşullara bağlı değildi. Beni onun için yapabileceklerim veya temsil ettiğim bir şey için sevmiyordu. Beni sadece seviyordu. O kadar.

Yatağın ucundan kayarak doğruldum ve onu çekip ayağa kaldırdım, kollarımı onun boynuna dayayarak sımsıkı sarıldım. Beni öptüğünde bu her zamanki gibi beni heyecanlandırdı. Ama bu sefer kanımda köpüren, yakıcı ve gerginlik dolu bir şey vardı ve Bishop'ın dudaklarımın üzerindeki dudaklarıyla, kıyafet katmanlarının üzerinden beni okşayan elleriyle hiç rahatlamıyordu. Bu açlığın şiddeti keskin ve çaresizdi ve bu açlık şimdiye kadar ona verdiğimden fazlasını istiyordu.

Bishop'tan sadece kazağımı ve tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkararak kenara atmaya yetecek kadar uzaklaştım. Sutyenimin kopçasını açtım ve kollarımdan aşağı kaymasına izin verdim. Serin hava çıplak tenimde dolaşınca ürperdim.

Bishop sesinde sorgulayan bir tonla, "Ivy..." dedi. Onu, uzanıp tişörtünün ucunu kavrayarak susturdum. Başka bir şey söylemedi, kollarını kaldırırken gözlerini benimkilere dikti ve tişörtünü çıkarıp yerde benimkinin yanına atmama izin verdi.

Nefes nefese, "Westfall'u hatırlıyor musun?" dedim. "Sekse hazır olmadığımı söylediğimi?"

Bishop kısık sesle, "Evet," dedi.

"Artık hazırım." Ona doğru bir adım atıp elimi sıcak göğsüne koydum. Kalbi sanki avucumda atıyordu. "Sen hazır mısın?" diye sordum, çünkü bu konuşmada tek söz hakkı olan ben değildim. Bu sadece benim kararım değildi.

Bishop bana bakarken dudakları hafifçe kıvrıldı; gözleri alevlenmişti. Yine, "Evet," dedi. "Ben sadece insanım Ivy

ve sen... sensin." İki elini birden kollarımda yukarı doğru gezdirdi ve parmaklarıyla çıkık köprücük kemiklerimi okşadı. Başım hafifçe geri düştü ve bütün bedenim sanki tenim, kemik ve organlar yerine sıvıyla doluymuş gibi eridi. Ama ona doğru yaklaştığımda Bishop beni durdurdu ve ellerini belime kaydırdı. Her bir parmağının tenimdeki baskısını hissedebiliyordum. "Ama neden şimdi? Geri döneceğimiz için mi?"

"Evet," dedim, eğer en kötü ihtimal gerçekleşirse, Bishop'ı elimden gelen her şekilde sevmenin nasıl olduğunu bilmeden ölmek istemediğimi düşünüyordum. "Hayır," dedim, ona duyduğum arzunun, tutkunun, gelecek korkusuyla hiçbir ilgisi olmadığının farkındaydım. "Bilmiyorum. Bunun bir önemi var mı?"

"Var," dedi. "Bunu korktuğun için yapmanı istemiyorum."

"*Korkuyorum,*" dedim. "Muhtemelen bir süre *korkacağım.* Ama bunu bu yüzden yapmıyorum. Seni sevdiğim için yapıyorum. İstediğim için yapıyorum." Diğer elimi de göğsündeki elimin yanına koydum, ikisini birden boynuna kaydırdım ve kendimi gövdelerimiz buluşacak şekilde ileri ittim, aramızdaki her şey ateşe fırlatılmış taze bir dal gibi titreşiyor ve kıvılcımlanıyordu. Soğuk uzak bir hatıra gibiydi. "Seni çıplak görmek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum. Bana dokunmanı istiyorum. Sadece... *istiyorum.*" Belki kelimelerimle beraber sesimin titrekliği, hızlı ve yüksek nefeslerim ve tonumdaki saf ihtiyaç beni utandırmalı veya mahcup etmeliydi. Ama bu Bishop'tı. Çoktan beni kıyafetlerimi çıkarmakla hiç ilgisi olmayan şekillerde çırılçıplak soymuştu.

Bundan sonra beni ikinci kere sorgulamadı. Ben de kendimi ikinci kere sorgulamadım. İkimiz de bu anı, bu

kararı, olduğundan daha fazla büyütmedik veya küçümsemedik. Bishop'la benim beraberliğim her zaman bu gece bu yatakta olanlardan daha fazlası olacaktı. Ama bu, sadece birbirimizle yaşamayı seçtiğimiz bu olay, aynı zamanda şimdiye kadar yaptığımız en mahrem şeydi. Başka kimse bedenlerimizle paylaştığımız sırları bilmiyordu. Sadece ben Bishop'ın dilimdeki tadını biliyordum. Sadece o, üzerimde hareket ettiğinde sırtımın nasıl da yukarı kıvrıldığını biliyordu. Sadece ben sakin ve istikrarlı Bishop'ın ellerimin altında dağılmasını izlemenin mutlak keyfini biliyordum.

14

Sabah uyandığımda yatağımızda yalnızdım. Aşağıdan Ash'in sesini ve mutfaktaki bulaşıkların şıngırtılarını duyabiliyordum. Bishop da derin bir sesle cevap verdi ve dün gece bu yatakta kulağıma fısıldadığı onca şeyi hatırlamama sebep oldu. Sırtüstü dönüp yüzüme yayılan saçma sırıtışla, vücudumdan yanaklarıma yükselen sıcak kızarıklığa karşı koymaya çalıştım. Gerindiğimde kaslarımın gerginliğini ve esnekliğini hissettim. Tam olarak ağrımıyorlardı, en azından gerçekten acı veren bir ağrı yoktu. Asla kaybolmasını isteyeceğim bir ağrı değildi.

Şöminede çatırdayan bir ateş vardı ama yine de battaniyelerin sıcaklığının altından çıkmadan önce güç toplamak için bir nefes aldım ve kendimi çıplaklığıma değmek üzere olan ısırıcı soğuğa karşı hazırladım. Uğraşarak kıyafetlerimi elimden geldiğince hızla giydim, bir çift çorap geçirdim ve saçımı başımın tepesinde topladım. Merdivenlerin sonuna indiğimde beklenmedik bir utangaçlık duygusuna kapıldım. Hâlâ mutfaktaki Bishop ile Ash'i duyabiliyordum ve Caleb'ın da onlarla içeride olduğunu

tahmin ediyordum. Bunun saçma olduğunu biliyordum ama alnımda Caleb ve Ash'in okuyabileceği, dün gece Bishop'la yaptığımız şeyi tam olarak anlatan devasa bir tabela varmış gibi hissediyordum. Caleb umursamazdı bile. Eminim ki, aynı şeyi birçok yürüyüşünde yapmıştı. Ash de muhtemelen sadece haykırıp beni ona vermeyi reddedeceğim detayları öğrenmek için bir kenara çekerdi. Ama dün gece korumak isteyeceğim bir şekilde özel geliyordu. Hayatımda çok az şey sadece benim olmuştu ve dün gece olanlar sadece Bishop'la bana aitti.

Mutfakta Bishop ve Ash tezgâha dayanırlarken Caleb da ufak masada oturuyordu, önünde bir düzine kurutulmuş et paketi vardı. Ben ona bunun sebebini soramadan Bishop bana gülümsedi, Ash de bir çay kupası uzattı.

Bishop, "Günaydın uykucu," dedi. Gözleri benimkilere dikilmişti ve Ash'in ellerinden kupayı almak için uzandığımda bile bakışlarımı çeviremedim.

"Günaydın," dediğimde sesimin ne kadar boğuk çıktığına şaşırdım.

Bishop bir adım yaklaşıp yüzünü eğdi ve boynuma usul bir öpücük kondurdu.

Ash, "Dün gece uyuyamadın mı?" diye sordu. "Normalde bundan erken kalkardın."

Tenimde Bishop'ın gülümsediğini hissettim. "Hı-hı," diyebildim, midemden bir sıcaklık yükselmeye başladı. Bishop geri çekildi, bir kolu beni sarıp belime yerleşti. Bakışlarımı Caleb ve masaya yönelttim, bu en güvenli seçenek gibi gelmişti. "Bütün o kurutulmuş etle ne yapıyorsun?"

Caleb, Bishop'a baktı. Ben kupayı ağzıma götürürken, Bishop, "Onlara Westfall'a döneceğimizi söyledim," dedi.

"Ah." Yudumladığım çay mideme on kiloluk bir kaya gibi oturdu. Neredeyse Callie'yle Westfall'u ve dönmeye

söz verdiğimi unutmuştum, zihnim fazlasıyla Bishop'la meşguldü. Yüksek sesle duymak bunu gerçek kılmış, yerine getireceğim bir yükümlülük haline getirmişti. "Ama bu kadar et bizim almamız için çok fazla," dedim. "Neredeyse elimizdekinin tamamı değil mi bu? Sen ve Ash'in kışın geri kalanı için bunlara ihtiyacınız var."

Bu sefer Caleb, Ash'e baktı. "Sizinle geliyoruz," dedi.

Bishop yanımda gerildi, parmakları belime geçti. O diyemeden ben, "Hayır," dedim. "Hayır, gelmiyorsunuz."

Ash, "Geliyoruz," dedi.

Caleb benimle göz göze geldi. "İzin istemiyoruz, Ivy."

Bishop masaya doğru bir adım atarken kolu belimden aşağı kaydı. "Hadi oradan," dedi. "İkinizin bunu yapmasına izin vermeyeceğiz. Neye giriştiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok."

Caleb omzunu silkti. "Daha kötüsüyle baş ettiğimizi düşündük."

Titreyen bir sesle, "Belki baş etmişsinizdir," dedim. "Ama bu sizin kavganız değil. Hayatlarınızı riske atmış olacaksınız."

Ash, "Artık bizim ailemizsiniz," dedi. "İkiniz birden. Arkamıza yaslanıp yardımımız olmadan kötü bir duruma ilerlemenizi izlememizi bekleyemezsiniz."

Başımı iki yana salladım. Ellerim titremeye başlamıştı ve fincanımı tezgâha koymak için döndüm. Caleb ile Ash'i tam doğru mesafede tutmaya özen gösterdiğimi, çok zekice davrandığımı düşünmüştüm. Onlara karşı şefkat hissedecek kadar yakın olduğumu ama gerçekten sevmeye yetecek kadar yakın olmadığımı. Ama çok aptaldım, çünkü tabii ki onları seviyordum. Nasıl sevmezdim ki? İçinde doğduğum aileden daha fazla ailem olmuşlardı. "Bütün

bunlar benim yüzümden," dedim. "Benim yaptığım şeyler yüzünden. Ya da yapmadığım." Bishop'a baktım. "Geri dönmenin Bishop'ı riske atacağını bilmek bile yeterince zor. Önemsediğim birine daha bir şey olursa buna dayanamam."

Caleb sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Kelimelerimden hiç etkilenmemiş gözüküyordu. "Orada olmamızın size yardımı dokunacak mı?" diye sordu. "Size daha fazla savaşma şansı tanıyacak mı?"

"Bir dakika... Bu... bu önemli değil," diye kekeledim.

"Yardımı dokunacak mı?" Artık Bishop'a bakıyordu ve aralarında bir şeyin, neredeyse tanıştıkları an başlayan ve ondan beri her gün güçlenen o sessiz iletişimin geçtiğini görebiliyordum.

Bishop, "Evet," dedi.

Caleb başını sallayarak onayladı. "O zaman geliyoruz. O kadar."

"Caleb," dedim, "lütfen. Bunu yapmanıza gerek yok."

Sözlerim üzerine Caleb'ın gözlerindeki bir şey birazcık yumuşadı. Bana hafifçe gülümsedi. "Bu sefer sorumluluk senin üzerinde değil Ivy," dedi. "Bu bizim seçimimiz. Senin ve Bishop'ın oraya yalnız girmenize izin vermeyeceğiz."

Gözlerimle yalvararak Ash'e baktım ama Ash sadece Caleb'ın söylediklerini onaylar şekilde başını salladı. Sırıtarak, "Ayrıca," dedi, "hep Westfall'u görmek istemişimdir."

Günün geri kalanını hazırlanarak geçirdik. Bishop ve Caleb saatlerce Tom'la konuşup Westfall'da tam olarak ne olduğuyla ilgili elde edebilecekleri bütün bilgileri ve detayları

topladılar. Bishop akşamüstünün geç saatlerinde kasvetli ve bitkin gözükerek döndü; şehrin ailemin tarafı, evleri altını üstünü getirerek arayan ve yollarına çıkan herkese ellerindeki silahların dipçikleriyle saldıran adamlarla ilgili hikâyelerle dolmuştu: Şehrin Bishop'ın tarafındaki evlerin yanmasıyla, Westfall'un sakin dışyüzünün altındaki barut fıçısının sonunda alev almasıyla ilgili hikâyelerle. Her şey de benimle, başkanın oğlunu öldürmeye teşebbüsümle başlamıştı. Tom benim çitin dışına çıkarılışımdan sonra Başkan Lattimer'ın yandaşı olan insanların, babamın bu işe itiraf ettiğinden daha fazla karıştığından şüphelendiğini söylemişti. Daha önce hiç yapmadıkları kadar kuvvetle hücum etmişlerdi, babam ve yandaşları da karşı hücumda bulunmuşlardı. Zaten fazla olan gerginlikler, taşmanın eşiğine gelmişti. Sonra da Callie, silah kasasının önünde yakalanmıştı.

Bishop, "Callie, Adliye Sarayı'ndaki hücrelerden birindeymiş," dedi. Onun eskiden benim bulunduğum hücrede olup olmadığını merak ettim. Sırf o cüruf briketinden duvarları düşününce bile klostrofobik hissediyordum. "En azından eskiden o hücrelerden birindeymiş." Ben yavan kıyafet koleksiyonumuzu karıştırıp ne kadar şey taşıyabileceğimizi, neyin bizimle gelmesi ve neyin kalması gerektiğini tartıyordum.

"Onu nasıl dışarı çıkaracağız?" diye sordum.

Bishop, "Silahlarımız var," dedi. Yatağın üzerinde bana doğru baktı ve katlamak için bir kazak aldı. "Ama silahlarımızı ateşleyerek Adliye Sarayı'na dalamayız. Sadece dört kişiyiz. Belki daha önce ortam sakinken bu yeterli olabilirdi. Ama şu anda diken üstünde olacaklar, fazladan adamları ve silahları olacaktır. Biz daha üç metre ilerleyemeden bizi vururlar."

Bir tişörtü kaldırıp yanımıza almaya zahmet etmemize yetecek kadar ısıtıp ısıtmayacağını düşündüm, sonra da içimi çekerek tişörtü bir kenara attım. Zihnimin çarkları dönüyordu. "Birinin bizi içeri almasına ihtiyacımız var."

Bishop'ın kaşları havaya kalktı. "Peki, bunu kim yapacak? Ben bile babamı buna ikna edemem."

Duraksayıp ona baktım. "Victoria. Kimse Adliye Sarayı'nı onun kadar iyi bilmiyor."

Bishop'ın bu düşünceyi kafasında evirip çevirdiğini görebiliyordum. Nihayet, "Neden bunu yapsın?" diye sordu. "Callie'ye bayılmıyor."

"Kim bayılıyor ki?" deyince birbirimize kasvetle ve hızla gülümsedik. "Ama sanırım bunu yine de yapabilir. Ne olursa olsun, Victoria'nın Callie'yi şehir merkezinde infaz etmeye yüzde yüz katıldığını düşünemiyorum." Omzumu silktim. "Belki onunla konuşursam, onunla *konuşursak*, bize yardım etmesini sağlayabiliriz."

Bishop, "Bu bir risk Ivy," dedi. "Ya bizi ele verirse? Ya bizi kendi öldürmeye çalışırsa?"

Hüsranla, "Bunun tamamı bir risk," dedim. Ondan çok kendime karşı hüsran duyuyordum. Keşke kendimi gitmekten vazgeçirebilseydim. Keşke, ailemin Westfall'da başlattığı şeyi bitirmezsem asla tamamen geçmişten uzaklaşamayacağım, bir parçamın sonsuza dek geçmişe takılıp kalacağı inancımda kaçamak bir nokta bulabilseydim. "Ama bu aklıma gelen en iyi fikir. Bence düşünülmeye değer."

Bishop başını salladı. "Tamam, şimdilik bunu ileri bir zamana bırakalım. Neler olacağını bir görelim."

"Daha Callie'yi kurtarma noktasına gelmeden önce Westfall'a tekrar girmemiz gerek," diye hatırlattım.

"Bu sorun olmaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Ben Bishop Lattimer'ım. Başkanın oğlu. Nöbetçi beni geri alacaktır."

"Peki ya geri kalanımız?"

"O beni içeri alacak. Ben de başına vurup onu bayıltacağım." Bishop kollarını iki yana açtı. "Böylece gireceksiniz."

Başımı iki yana sallıyor olsam da, yüzüme yayılan gülümsemeye karşı koyamadım. "O kadar kolay, öyle mi?"

Bishop da gülümsedi ama konuşurken sesi ciddiydi. "O kadar kolay olsa iyi olur. Bütün planın en basit kısmı bu."

Yataktaki kıyafet yığınına baktım. Hepimizin aldığı bütün riskleri hatırlamaktan nefret ediyordum. Bishop'ın benim için aldığı riskleri hatırlamaktan. Ama olacaklara karşı korkuyla, hedefimize ulaşıp ulaşmayacağımıza dair belirsizlikle dolu olsam da birdenbire bu an, bu konuşma için minnet duydum.

Bishop yüz ifademi her zamanki gibi kolaylıkla okuyarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bunun, konuşma şeklimizin ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum. Babam ve Callie'yle konuştuğumuzda hep onlar plan yapardı. Bütün kararları benim fikrimi bile sormadan alırlardı. Benim sessiz kalıp dediklerini yapmam bekleniyordu. Onlar benle ilgili bir şeye ihtiyaç duyana dek bir köşede saksı gibi oturmam isteniyordu."

Bishop homurdanarak güldü. "Muhtemelen o yüzden planları o kadar başarısız oldu."

"Ben çenemi kapalı tutma konusunda iyi olmadığım için mi?"

Bishop'ın gülümsemesi soldu. "Hayır, saksı olmak için fazla zeki ve fazla değerli olduğundan."

Bunu nasıl yapıyordu? Sadece birkaç kelimeyle beni tersyüz ediyordu. Boğazım düğümlendi ama şu anda zayıflığa, gözyaşlarına zaman yoktu. Birbirimize baktığımızda

Bishop'ın gözleri karardı ve odanın sıcaklığının arttığına yemin edebilirdim, ikimizin de bedeninden yüksek bir ısı yayılıyordu. Birdenbire aramızdaki yatağın çok fazla farkına vardım.

Bishop, "Baksana," dedi. "Dün gece..."

Gözlerimin önünden birbirimize dolanmış bedenlerimizin görüntüleri geçti. Boğuk bir sesle, "Ne olmuş dün geceye?" diyebildim.

Bishop yatağın üzerinden uzanıp eliyle yanağımı tuttu ve parmaklarını çenemde gezdirdi. Nefesimi titrek bir şekilde verdim. "Pişman değilsin, değil mi?"

"Hem de hiç." Dönüp avucuna bir öpücük kondurdum. "Bir parçam bunu neden daha önce yapmadığımızı merak ediyor." Ama neden yapmadığımızı biliyordum; eğer aramızda yalanlarla, babamın planının gölgesi tepemizdeyken beraber olmuş olsaydık aynı olmazdı. Yeni bir şey inşa etmeye başlamadan önce her şeyden arınmamız gerekiyordu.

Bishop gülümsedi. "Öyle mi? Bu, aynı şeyin bu gece tekrarlanma ihtimali yüksek mi demek oluyor?"

Güldüm, bütün gün beni sarmalayan gerginlik kaybolup mutluluğa dönüşmüştü. "Bence bu oldukça yüksek bir ihtimal."

15

Şehirden şafak vaktinde ayrıldık, dördümüz de sırtlarımızdaki ağır çantaların yükünü taşıyorduk. Caleb'ın çantasında battaniyeler ve Westfall'a ilerlerken geceleri ihtiyacımız olacak sığınak görevini görecek tek bir geniş çadır vardı. Geri kalanımız ise kıyafet, yemek, su ve kısıtlı tıbbi malzemelerimizin bir karşımını taşıyorduk. Bıçağımın belimdeki kılıfında olduğundan emin olmak için iki kere kontrol ettim ve Ash'in de aynı şeyi yaptığını gördüm. Bishop'ın tüfeği vardı, Caleb da yayı olmadan hiçbir yere gitmeyecekti. Hem Westfall için hem de yolda karşılaşabileceğimiz şeyler için elimizden geldiğince çabuk hazırlanmıştık.

Şehrin sınırında durup güneşin hâlâ uyumaya devam eden evlerin üzerinden santim santim yükselişini izlemek için döndüm. Bacalardan birkaç duman kıvrımı yükseliyor, döne döne sabahın gri gökyüzüne çıkıyordu. Hava o kadar berraktı ki, yumruk atılsa kırılacak gibi gözüküyordu; soğuktu ve cam kadar inceydi. Tepemden bir kargaının tiz ötüşü geldi. Sağımdan nehirdeki bir dalın çatırtısı. Arkamdan ise buz gibi rüzgâr paltomun yakasından içeri giriyordu. Kendime bu şeyleri, bu anı hatırlamamı söyledim.

Bir şekilde bir daha bu yoldan geçmeyeceğimi şimdiden biliyordum.

Bishop, "Baksana," dedi. "İyi misin?"

Ona doğru dönüp başımı aşağı yukarı salladım. Yüzüne tek bir bakış attım ve gözlerinin benden arkamdaki sessiz evlere kayışından aynı şeyi onun da hissettiğini anladım. Bize iyi davranmış bir yere veda ediyorduk. Asla tam olarak yuva olmamış olabilirdi ama bize sığınak sağlamış, bizi hayatta tutmuştu. Ama artık birbirimize sahiptik ve bu yeterliydi.

"Hadi," dedim. Eldivenimin içindeki soğuk parmaklarımla elimi uzattım, Bishop da eldivenli eliyle elimi kavradı. Uzaklaşırken, Caleb'ın istikrarlı adımlarını ağaçlara doğru takip ederken hiç gözyaşı dökmedim. Şimdiden bir şeyleri geride bırakma konusunda daha iyi olmaya başlamıştım.

İlk iki günün çoğu boyunca Caleb ve Ash sırayla önden gitti. Hiç çaba göstermeden tam olarak hangi yoldan gideceğini biliyor gibiydiler. Ben gitmemiz gereken genel yönü çıkarabiliyordum ama araziyi bizi Westfall'a en hızlı ve kolay yoldan geri döndürecek kadar tanımıyordum.

Toprağın bazı yerleri karla, güneşin emeği geçen bazı yerleri de vıcık vıcık bir çamur karışımıyla kaplıydı. Geceler, ayağımızı uzatmanın verdiği rahatlıkla soğuk yerde yatmanın ve bütün giriş noktalarını kapamaya ne kadar uğraşsak da rüzgârın çadırın kenarlarının altından sızmasının verdiği mutlak sefaletin bir karışımı olarak geçiyordu. İlk gece, birkaç saat boyunca birbirimize biraz mesafe tanımaya çalıştıktan sonra pes edip birbirimize yanaştık: Bishop ve Caleb dış taraftaydı, Ash ile ben de onların ara-

sında birbirimize sarıldık. Ancak sırtımda Bishop'ın kalbinin attığını ve kolumun altında Ash'in karnının bulunduğunu hissedebilince uyuyabildim.

Üçüncü günün sabahında Caleb ve Bishop, önümüzde yürüyorlardı, Ash ile ben de yarı donuk kurutulmuş et parçalarını kemirerek onların arkasından gidiyorduk. Hava o kadar soğuktu ki, ısınık almak için ağzımı her açtığımda diş etlerimin zonklamasına sebep oluyordu. "Eminim buna gönüllü olmamış olmayı diliyorsundur," dediğimde nefesim buz gibi buhar bulutları hâlinde çıktı.

Ash bana doğru baktı, yün beresini kaşlarına kadar indirmişti. Bu onu daha genç, bir şekilde daha savunmasız gösteriyordu. "Ne yani, soğuk olduğu için mi demek istiyorsun?" Omzunu silkti. "Bizim olduğumuz yer de soğuktu. En azından bu şekilde hepimiz beraberiz. O evde görecek sadece Caleb varken bir kışı daha geçirmekten iyidir. Geçen sene birkaç kere sırf yapacak bir şey olsun diye onu gerçekten öldürebileceğimi düşünmüştüm."

Güldüm ama kelimeleri beni bencil ve şaka olarak bile olsa sadakatini sorguladığım için ahmak gibi hissettirdi. Kısık sesle, "Teşekkür ederim," dedim.

Ash omzunu bana çarptırdı. "Ne için?"

"Arkadaşım olduğun için." Ben de omzumu ona çarptırdım. "Bizimle geldiğin için."

Ash, "Bu hiçbir zaman gerçek bir seçim değildi," dedi, "ikimiz için de. Çok uzun süre boyunca sadece Caleb, ben ve babam vardık. Yani, diğer herkes vardı ama onlar ailemiz değildi. Babamdan sonra ise... hâlâ birbirimize sahiptik ama artık tam olarak bir aile gibi hissetmiyorduk."

Gülümseyerek, "Sonra birdenbire ben hayatınıza girdim," dedim.

Ash de gülümsedi. "Evet. Ve çok iyi oldu Ivy. Bishop ile sen bizi tekrar bir aileye çevirdiniz. Biz ailemize sırtımızı dönmeyiz. İkinizin tek başınıza Westfall'la karşı karşıya gelmenize izin vermemizin imkânı yoktu."

Elimdeki kurutulmuş et parçasına baktım, artık aç değildim, midem kendi içine doğru kıvrılmıştı. Ash'i asla onun onda biri bile edemeyecek birine yardım etmek için tehlikeye atıyor olmaktan nefret ediyordum. "Şimdiden bana Callie'nin olduğundan çok daha fazla kardeşlik yaptın," dedim.

Ash, "Sorun değil," dedi. "Bana bunu, neden geri dönmen gerektiğini açıklamana gerek yok. Geri dönmenin gerekmesi yeterli."

Yürümeyi bırakmış olan Caleb ve Bishop'a yetişmiştik. İkisi de kırışmış alınlarla yere odaklanmışlardı. Ash konuşmak üzere ağzını açtığında, Caleb tek bir sert bakışla onu susturdu ve ayaklarımıza işaret etti. Karda ayak izleri vardı. Ash'inkilerden büyük ayak izleri. Benimkilerden büyük ayak izleri. Yani muhtemelen bir erkeğindiler. Ayak izleri sağımızdaki ağaçlığa doğru yönelip kayboluyordu. Caleb, Bishop'a bir bakış atıp Ash'e onu takip etmesini işaret etti. Bishop birkaç saniye boyunca benimle geride kaldıktan sonra beraber Ash ve Caleb'ın arkasından devam ettik.

Fısıltıyla, "Ne yapıyoruz?" diye sordum.

Bishop da fısıldayarak, "Kim olduğunu anlayacağız," dedi. "Bir de ne istediğini."

"Nasıl..."

Bishop, "Sadece yürümeye devam et," dedi. "Caleb'ın yanında kal." Ben ona başka hiçbir şey soramadan sağımızdaki ağaçlığa daldı. Saniyeler içinde gri dal labirentinde kaybolmuştu. Onu takip etmek istiyordum, vücudum

onun kaybolduğu noktaya doğru döndü ama kendimi, gözlerimi Caleb'ın sırtına dikip ileri yürümeye zorladım. Eğer tehlikeye atacağım sadece kendi hayatım olsaydı, muhtemelen talimatlara lanet okuyup Bishop'ın peşinden koşardım. Ama Bishop'ı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordum. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, kulaklarım Bishop'tan gelecek bir ses duymaya çabalıyordu. Bishop'ın kendi başının çaresine bakabileceğini, bu ormanlarda yön bulmak konusunda Caleb kadar iyi olduğunu biliyordum. Güçlüydü ve bir silahı vardı. Beynim bütün bunları biliyordu. Kalbim ise mesajı tam olarak alamıyor, kaburgalarıma acı verecek şekilde gümbürdeyerek çarpıyordu. Boğazım endişeden düğüm düğüm olmuştu, sanki biri omuriliğimi tepesinden sertçe çekiyor gibiydi.

Bir saat gibi gelen ama muhtemelen sadece bunun çeyreği kadar olan bir zaman sessizce yürümüştük ki, arkamızda kırılan dal sesleri duydum, büyük ve hareketli bir şey ağaçların arasından ilerliyordu. Caleb hızla arkasına döndü, çoktan yayını sırtından alıp ağaçlıktan gelen sesin yönüne doğru çevirmişti. Ash ile ben de ona destek olduk, kılıflarından çıkardığımız bıçaklarımız havada ve fırlatılmaya hazırlardı.

Bishop ağaçların arasından fırladı, kafası Bishop'ın kolunun altına sıkıştırılmış olan Mark Laird da onun yanında tökezliyordu. Mark'ı görmek en ufak bir şok bile yaratmadı, kaybolduğu günden beri bu âna hazır olduğumu fark ettim. Mark Laird asla uzakta kalmazdı.

Telaşlı gözlerim yaralar aradı ama Bishop'ın üzerinde tek bulabildikleri yarılmış bir dudaktı ve Bishop ağaçların arasına girdiğinden beri ilk defa derin bir nefes alabildim. Fakat Mark pestili çıkmış gibi gözüküyordu, bunun sebebi sadece Bishop'ın açıkça onu dövmüş olması değildi. Onu

son gördüğüme göre çok daha zayıftı, yanakları çökmüştü ve gözleri çukurlaşmıştı, saçları pislikten düğümlenmişti. Kıyafetleri neredeyse bir hiçe dönüşecek şekilde parçalanmıştı; çoktan donarak ölmemiş olması bir mucizeydi.

Artık tatlı melek yüzlü bir bebeğe benzemiyordu. Kuduza benziyordu; sanki ağzının önünde elimi sallasam etimi kemiğimden ayıracakmış gibiydi.

Nefesi kesilen ama Mark'ın boynunu gevşetmeyen Bishop, "Bizi takip ediyordu," dedi. "Arkamıza doğru tekrar daire çizmişti."

Caleb, Mark'a doğru birkaç adım yaklaştı. Ash ile ben da aynı şeyi yaptık. Caleb, "Bunca zamandır," dedi, "bir sığınak, yaşayacak yeni bir mekân bulmak yerine sadece bekliyor muydun? Düşündüğümden bile aptalmışsın."

Mark bakışlarını Caleb'a doğru kaldırdı, altdudağından kanlı bir salya sarkıyordu. "Beni yenemeyeceksiniz," dedi, sesi boğuk bir hırıltı halinde çıkmıştı. Gözleri bana kaydı. "O orospu kazanamayacak."

Bishop'ın kolu Mark'ın boynunu hızla sıkınca, Mark boğulur gibi inledi ve elleri Bishop'ın kolunu uzaklaştırmak için yukarı fırladı. Bishop, çitin öteki tarafından Mark'la konuştuğunda duyduğum o hissiz sesle, "Kes sesini," dedi. "Ayrıca bil bakalım durum ne? Kapana kısılı ve kanlar içinde olan sensin o yüzden bence çoktan kazandık bile."

Mark, "Bu seferlik," dedi. Yeterince hava alamıyordu, kelimeleri zayıf ve tiz çıkıyordu. "Sadece bu seferlik."

Saatler boyunca uzayan, ihtimallerle dolup taşan bir sessizlik oldu. Sonra Bishop monoton ve kısık bir sesle, "Bu son sefer," dedi.

Bütün vücudum Bishop'ın sözleri üzerine donakaldı, aynı anda da Mark, Bishop'ın söylediği şeyin altındaki

anlamı kavradığında çaresizce karşı koymaya, ellerini sallamaya ve tekmeler savurmaya başladı. Ama Bishop onu tutmaya devam etti, Mark dirseğini kaburgalarına isabet ettirince hafifçe homurdandı ama kolunu gevşetmedi. Mark'ın kendini yorması bir dakikadan az sürdü, başı eğik duruyor, nefesleri düzensiz öğürtülerle çıkıyordu. Yüzünden ayaklarının dibindeki kirli kara karlar akıyordu.

Bishop; Ash'e, Caleb'a ve bana baktı. Bekledi. Yüz ifadelerimizi inceliyor, durmasını istediğimize dair bir işaret arıyordu. Ona vermeyeceğim bir işareti bekliyordu. Çünkü ne olması gerektiğini biliyordum. Mark'ın şimdiden birden fazla *ikinci şansı* olmuştu. Bu nihai cezayı, çektirdiği acılardan, son verdiği hayatlardan ve çaldığı masumiyetlerden ötürü hak etmişti. O akşam nehir kıyısında başladığım şeyi bitirebilseydim o zaman şu anda bunu yapmak zorunda kalan Bishop olmazdı. O yüzden Bishop, Mark'ın boynuna doladığı kolunu yukarı kaldırdığında ve Mark'ın boğazını sıktığında bakışlarımı ondan çekmedim. Mark'ın canı boğularak vücudunu terk ettiğinde, kesik nefesleri sonunda sessizliğe dönüştüğünde ve çırpınan ayakları yavaşlayıp durduğunda, Bishop'ın kararlı gözlerine odaklandım. Bishop nihayet onu bıraktığında, Mark'ın cesedi yere yığılırken başımı çevirmedim.

Mark'ın cesedini düştüğü yerde bırakıp ilerlemeye devam ettik. Mark bu çabaya değer olsaydı bile, donuk toprakta ona bir mezar kazacak aletimiz yoktu. Hiçbirimiz günün geri kalanında pek fazla konuşmadık. Bishop kafilenin sonuna geçti, yalnız yürümek istediğini anlayabiliyordum. Bu bana Dylan'ı çatıdan ittiği akşamı ve yaptığı şeyi kabullenmek için ihtiyaç duyduğu yalnız yürüyüşü hatırlatmıştı.

O yüzden ona mesafe tanıdım. İçimde sadece varlığımın onu rahatlatacağına dair küçük bir umutla sessizce önünde yürüdüm.

Gece için durduğumuzda Caleb iki ufak tavşan yakalamayı başardı ve Bishop ile Ash çadırı kurarken, ben de tavşanların içini temizleyip onları ateşin üzerinde pişirdim. Neredeyse biz yemek yemeyi bitirir bitirmez, Ash iyice yorgun olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve Ash ile Caleb çadıra çekildiler. Bu tam olarak ikna edici bir bahane değildi ama yine de buna minnettardım. Ne Ash ne de Caleb, Mark'ın ölümünden etkilenmiş gözükmüyordu. Yaşadığımız bu dünya konusunda pragmatiklerdi. Burada her zaman doğru ya da yanlış gibi ahlaki yargılarda bulunma lüksümüz olmuyordu. Bazen sadece öldürmezsen ölecek oluyordun. Ama sanırım Bishop'la bana yalnız konuşma şansı vermek istiyorlardı. Caleb geçerken hafifçe elini omzuma koydu ve bir kere sıktıktan sonra Ash'in arkasından çadıra girdi.

Tavşanları pişirmek için kullandığımız ateş sönmek üzereydi ama hâlâ biraz ısıtıyordu. Bishop'ın yanına kayıp alevlerin ışığının Bishop'ın çene hattında dans edişini izledim. Bishop kasvetli bir ifadeyle bana döndü.

"Onu öldürdüm," dedi. Mark'tan beri söylediği ilk sözler bunlardı. Kollarını önüne doğru uzattı ve parmaklarını açtı. "Çıplak ellerimle." Kuru, tiz bir sesle güldü. "Eh, teknik olarak çıplak kolumla."

Nefesimi tuttum. Yanlış şeyi söylemek, düşünmeden iyileştirmek yerine zarar verecek bir şey demek istemiyordum. Ellerini tutup kendi ellerimin arasına aldım. O uzun parmaklarla bana dokunduğu, bu elleri beni rahatlatmak ve sevmek için kullandığı bütün zamanları hatırlayarak, "Bunlar iyi eller," dedim. "Sen iyi bir insansın, Bishop."

Bishop hafifçe irkildi. "Bugünden sonra bunu hâlâ söyleyebilir misin, emin değilim." Ellerini geri çekmeye çalıştığında onu tuttum ve ellerini daha çok sıktım.

"Evet, söyleyebilirim."

Bishop onu tutmama karşı gelmeyi kesti. Bakışlarını ateşe geri çevirerek, "En kötü kısmı da ne biliyor musun?" diye sordu. "Pişman bile değilim. Endişelenmem gereken bir konu azaldığı için memnunum. Artık Mark'ın başka kimseye zarar vermesiyle ilgili korkmama gerek yok. Bir daha asla sana zarar vereceğinden endişe etmeme gerek yok."

"Bu seni kötü biri yapmıyor. Bana Westfall'da söylediğin gibi, artık dünya çok zalim. Dünya *sert* ve bazen bizim de dünyada yaşayabilmek için sert olmamız gerekiyor." Bishop bana bakmak için döndüğünde parmaklarımı dudağının şiş köşesinde hafifçe gezdirebilmek için ellerini bıraktım. "Bu bizi değiştirecek. Değiştirmeme şansı yok. Ama bugün yaptığın şey, özündeki şeyi değiştirmiyor Bishop. Hâlâ tanıdığım en iyi insansın."

Bishop konuşmadı, sadece bana doğru eğilip beni öptü. Kıpırdanıp onu yakınıma çektim ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Uzaklaştığımızda başımı omzuna dayadım ve sönen alevlerin rüzgârda dans edişini izledim.

Bishop, "Mark'la olan şey," dedi, "önümüzde neler yattığını, oraya vardığımızda neler yapacağımızı düşünmeme sebep oldu." Başımın tepesini öptü ve konuşurken dudaklarını saçlarımdan çekmedi. "Bugünden farklı sona ereceğini hayal edemiyorum."

Onu görebilmek için başımı kıpırdattım. "Ablamı boğacak mısın?"

Bishop güldü. Olan şeyle bu kadar çabuk alay edebilmemiz, dönüştüğümüz insanlarla ilgili ne anlatıyordu emin

değildim. Tek bildiğim Bishop'ın kahkahası için, gözlerine kadar varan gülümsemesi için minnet duyduğumdu. "Bunu düşünmediğimi sanma," dedi, "ama hayır." Saçımın bir tutamını parmağına sardı ve tutamı hafifçe çekti. "Sadece eğer ona yardım edebilirsek, onun için bunu yapabilirsek bile onun farklı olacağını sanmıyorum Ivy. Bazı insanlar... bazı insanlar asla değişmez. Değişmeleri gerektiğinde bile."

Muhtemelen haklı olduğundan, "Biliyorum," dedim.

"İlk dışarı çıkarıldığında Mark'a o yemeği verdiğim zamanki gibi. Şimdi geriye baktığımda bu muhtemelen aptalca ve anlamsızdı..."

"Değildi," diye itiraz ettim.

Bishop, "*Öyleydi*," dedi. "Öyle bir adam, öyle bir insan asla değişmez. Başka insanlar onun için ne kadar çok şey yapsa, eline ne kadar çok fırsat geçse de, her zaman aynı berbat insan olacaktı. Callie'nin de farklı olduğunu sanmıyorum."

Kelimelerinin verdiği keskin acı, bir şekilde haksızlık gibi geliyordu. Sanki artık Callie için böyle bir üzüntü çekmemeliymişim gibi. Bishop bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylemiyordu. Bana, o gün mahkeme salonunda Callie'yi Bishop'la konuşurken, daha o sırada bile Bishop'ın gözüne girmek için uğraşırken gördüğümde anlamadığım hiçbir şey söylemiyordu.

Bishop'a, "Sanırım geri dönme ihtiyacım Callie'den veya babamdan çok benimle ilgili," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada hayatıma, bizim hayatımıza devam edebilirdim. Callie ve babamı onların bana yaptıkları gibi kaderlerine terk edebilirdim. Esasında muhtemelen bunu sorun da etmezdim. En azından bir süre." İçimi çekip botumun

ucuyla ateşten düşen kararmış bir dalı ittim ve dalın parçalanıp küle dönüşmesini izledim. "Ama içimi kemirirdi. Unutamazdım. Durdurmaya bile çalışmadan Callie'nin öylece öldürülmesine izin vermek, babama yardım etmeye bile çalışmamak, hemen burada çürük bir nokta bırakırdı." Yumruğumu kaburgamın altındaki yumuşak alana bastırdım. "Zamanla gitgide büyüyen ve kararan bir nokta." Sesimin titremesinden nefret ederek başımı iki yana salladım. "İçimde böyle bir şeyle yaşamak istemiyorum."

Söylediklerimin kulaklarına delilik gibi geldiğinden emin bir şekilde gözlerimi Bishop'a kaydırdım. Kendi kulaklarıma biraz delilik gibi geliyorlardı. Ama Bishop'ın bakışları nazikti, tenimi ateşten çok daha fazla ısıtıyordu.

Kısık sesle, "Seni seviyorum," dedi.

Kelimelerini, kelimelerinin yüzünde görebildiğim gerçekliğini alıp ellerimde ateşten alınmış, parıldayan bir koz gibi tutmak istiyordum. Yanımda sıcak ve ışıltılı bir uğur gibi taşımak.

"Ben de seni seviyorum," dedim, her kelimeyi söylerken düşünüyor, hissettiğim her şeyi her bir heceye aktarıyordum. Ona, bana biraz önce verdiği şeyi geri verdiğimi umuyordum. Tutunabilecek bir şey. İlerlediğimiz karanlıkta bir mihenktaşı.

16

Ölü kızın kemikleri karla kaplıydı. Ama tamamen değil. Buzlu tabakanın altından parlak bir kemik görünüyordu, üzeri yuvarlak, muhtemelen kafatası olan bir yumru. Bunu başka kimseye göstermedim ama Bishop'ın omuzlarının gerilmesinden onun da kızı gördüğünü anladım. Erken sabah güneşi, yeri altın rengine ve pembeye boyarken, dördümüz ağaçların arasında çömelmiştik ve çitteki kapı tam önümüzdeydi.

Bishop, "Seni dışarı çıkardıkları yer burası mı?" diye sordu.

Cevap verirken Ash'in beni izlediğini hissedebiliyordum. "Hayır. Başka bir kapıydı. Daha batıdaydı."

Bishop başını salladı. "Onu o kadar fazla kullanmazlar."

"Muhtemelen beni nehirden daha uzağa çıkarırlarsa su bulmadan öleceğimi umuyorlardı."

Caleb boğazıyla iğrenmiş bir ses çıkardı ama gözlerini kapıdan ayırmadı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Hepimiz çok yorgunduk, açtık ve yıpranmıştık, keşke

Westfall'a geri dönmeden önce toparlanabilmemizin bir yolu, sıcaklık ve iyi yemeğe sahip olabileceğimiz birkaç günümüz olsaydı. Ama bu asla olmayacaktı, o yüzden yapacak en iyi şey, stokumuzu daha da çok tüketmeden ilerlemekti.

Bishop, başıyla çite doğru işaret ederek, "Nöbetçiler her gün buraya geliyorlar," dedi.

Ash, "Kaç adam?" diye sordu.

"Bazen iki. Bazen sadece bir. Westfall'da olup biterler göze alındığında iki adamı çiti kontrol etmek için ayırmak istemeyeceklerini tahmin ediyorum. Nöbetçi geldiğinde beni tekrar içeri almasını sağlayacağım."

Ağaçların gölgelerinde kurutulmuş et yiyip iki mataramızdan su paylaşarak bekledik. Bishop'a plan hakkında emin olup olmadığını sormadım veya dikkatli olmasını söylemedim; ne yaptığını biliyordu ve şu andan itibaren hepimiz elimizden geldiğince dikkatli olacaktık. Tam kıpırdamazsam delireceğimi düşündüğüm noktaya geldiğimde, karın üzerindeki botların gıcırtısını duydum. Zaten sessiz olmamıza rağmen, Caleb elini kaldırdı.

Bishop elimi tutup bir kere sıktı ve bıraktı. Ağaçların arasından çıkıp kapıya ilerlerken ben dizlerimin üzerine geçtim, gövdemi önümdeki ağaca yasladım ve gözlerimi Bishop'ın sırtına diktim. Nöbetçi tam çitin Westfall tarafında göründüğünde, Bishop da kapıya vardı. Nöbetçi Bishop'ı gördüğünde neredeyse geriye doğru düşecekti, eli hemen silahına gitti.

Sesini sakin ve monoton tutan Bishop, "Selam," dedi. "Ben Bishop Lattimer. Tekrar içeri girmem gerek."

Nöbetçi kıpırdamamıştı, eli de silahından ayrılmamıştı. Yanımda Caleb'ın yayını sırtından aldığını hissettim. Bunu hiç ses çıkarmadan yapmıştı.

Nöbetçi nihayet, "Senin gittiğini sanıyordum," dedi. Nöbetçinin kaç yaşında olduğunu anlamak zordu. Soğuğa karşı bir bere ve yüzüne sardığı koyu renk atkıyla sarıp sarmalanmıştı, atkının yününde ufak buz parçacıkları vardı. Ama sesi kulağa genç geliyordu. Gençliği beni endişelendiriyordu, aklıma dengesiz ve korkmuş birini getiriyordu.

Bishop da bunu duymuş olmalıydı, çünkü konuştuğunda sesi daha da derin, daha da yetişkin geliyordu. Çocuğa burada kimin sözünün geçtiğini göstermeye çalışıyordu. "Gitmiştim. Şimdi ise döndüm. Beni içeri alman gerek."

Nöbetçi yine de duraksadığında kalbim gümbürdemeye başladı, nabzım boynumda deliler gibi atıyordu. Yanımda Caleb yayına bir ok geçirirken hava hareket etti. Ash sırtıma elini koyup beni sakinleştirmeye çalıştı.

Nöbetçi nihayet Bishop'a yaklaştı. Ona, "Bereni çıkar," dedi.

Bishop nöbetçinin dediğini yaptı, koyu saçları soğuk rüzgârda uçuşuyordu. Nöbetçi kıstığı gözlerinin arasından ona baktı. "Neden geri döndün?" diye sordu.

"İçeride neler olduğunu duydum," diyen Bishop başıyla nöbetçiye doğru işaret etti. "Geri gelip aileme yardım etmek istedim."

Nöbetçi, "Bazı insanlar eşini bulmak için gittiğini düşünüyordu," dedi.

Bishop, "Hayır," dedi, "Ayrıca o artık benim eşim değil." Bishop hafifçe kıpırdanınca, nöbetçi gerildi. "Dinle, bütün gün burada durup konuşmayı çok isterdim ama hava buz gibi ve gerçekten ailemi görmek istiyorum. Babam beni beklettiğini duyarsa ne kadar mutlu olur bilemiyorum."

Bu, nöbetçinin harekete geçmesine sebep oldu. "Sadece ne olur ne olmaz diye," deyip cebinden bir anahtar demeti çıkardı.

Bishop, "Tabii ki," dedi, "tamamen anlıyorum."

Kapı açıldığında Bishop içeri girdi ve nöbetçinin kolunu tuttu. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Nöbetçi kapıyı tekrar kaparken Bishop onun arkasına geçti, tek bir hareketle tüfeğini sırtından aldı ve tüfeğin dipçiğini bir *küt* sesiyle sertçe nöbetçinin başına indirdi. O kadar hızlı hareket etmişti ki, nöbetçi hiç fark etmemişti.

Bishop nöbetçinin bacaklarını tutup onu uzağa çekerken üçümüz kalkıp kapıya koştuk. Kapıyı geçtiğimizde, Bishop nöbetçinin gevşek duran elinden anahtarları aldı ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Hepimiz nefes nefese, durup birbirimize baktık.

Caleb, "İyi iş çıkardın," dedi.

Bishop bana baktı ve eliyle bir anlığına yanağımı tuttu. "Çok kolaydı, değil mi?"

"Evet," dedim. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Nöbetçinin asla Bishop'a zarar vermeyeceğini. Ama bunun geçeceğimiz en kolay test olduğu düşüncesi ağır bir şekilde mideme oturmuştu.

Ash ayağının ucuyla nöbetçinin omzunu dürterek, "Onunla ne yapacağız?" diye sordu. "Onu silahsız çitin dışına çıkaramayız ve yanımızda da götüremeyiz."

Bishop, "Onu burada bırakacağız," dedi. "Çite bağlayacağız. Eninde sonunda biri onu aramak için gelecektir. Ama olup biten her şeyle bir günümüz falan olacaktır. İçeri girip çıkmamız için yeterince zaman var."

"Nöbetçi donmaz mı?" diye sordum.

Caleb, "Yok," dedi. "Kalın bir paltosu ve botları var. İyi olacaktır."

Ash, "Ya bağırırsa?" diye sordu.

Bishop çömelip elini nöbetçinin atkısına götürdü. "Ağzını bağlayacağız. Yaşadığı en iyi gün olmayacak. Ama hayatta kalacak."

Atkıyı ikiye bölmek için bıçağımı kullandım ve Bishop atkının yarısını nöbetçinin ağzını bağlamak için kullandı. Caleb da diğer yarısını alıp nöbetçinin arkasına götürdüğü bileklerinin etrafına doladı ve atkının uçlarını çite bağladı.

Bishop, Caleb'a bakarak, "Sence bağı dayanır mı?" diye sordu.

Caleb, "En azından bir süre," dedi. "Eğer bağını gevşetirse sadece senin hakkında bağıracaktır. En azından geri kalanımızı görmedi. Bu bize biraz dolap çevirme fırsatı tanıyacaktır."

Bishop tatmin olmuş bir şekilde ona başını salladı. Kalkmadan önce nöbetçinin paltosunu kaldırdı, belindeki silahı alarak bana uzattı.

Silahı dikkatle parmaklarımın arasına aldım, ne kadar ağır olduğuna şaşırmıştım. "Bununla ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Bishop, tabanca kılıfını nöbetçinin belinden çıkarmaya odaklanmıştı. "Taşımanı," dedi. Kararmış ve ciddi gözlerle bana baktı. "Eğer ihtiyacın olursa kullanmanı."

"Nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum," diye itiraz ettim.

Caleb, "Oldukça basit," dedi. Silahı elimden aldı. "Bu güvenlik için. Ateş etmeden önce bunu açman gerek. Sonra da sadece nişan alıp tetiği çekeceksin. Eğer isabet ettiremezsen tekrar ateş et. Dediğim gibi, basit."

Silahı bana geri verdi, ben de Bishop kılıfı bıçak kılıfımın altına takarken kollarımı kaldırdım. Tabanca bana basit gibi gelmiyordu. Tehlikeli geliyordu, sanki elimde tıslayan ve çöreklenen bir yılan varmış gibi. Bishop'ın tüfeği beni

hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Her zaman nasıl tabanca kullanacağımı öğrenmek istemiştim, çitin dışına çıkarılmamdan öncesinde bile. O yüzden neden bu tabancanın elimdeki hissinden tüylerimin diken diken olduğunu anlamıyordum. Ama Bishop bana bu silahı uzattığı anda bir şey daha yerine oturmuş, bu yolculuktaki bir adım daha atılmıştı.

Kadere veya yazgıya pek inanmazdım. En azından kaderin değiştirilemeyeceğine inanmıyordum. Ben bunun yaşayan kanıtıydım. Kendi kaderimi değiştirmiştim. Eğer bu mümkün olmasaydı, muhtemelen Bishop ve babası ayaklarımızın dibinde ölü yatarken ailemle beraber Westfall'u yönetiyor olurdum. Ama inandığım veya inanmadığım şeyler ne olursa olsun, içimdeki bir şey bu silahı tanıyordu ve şimdiden gelecekte bir rolü olacağını biliyordu.

Bishop kılıfı bağlamayı bitirene ve hâlâ bıçağıma da kolayca ulaşabileceğimden emin olarak silahı kalçama takana kadar bekledim. Başını yana eğmiş bana bakıyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Uzanıp bir saç tutamımı parmağına sardı. "Bunu saklamalısın," dedi. "İnsanlar saçlarına tek bir bakış attıklarında kim olduğunu anlarlar."

Ellerimi eldivenlerimden çıkarıp saçlarımı çabucak düğüm yaptım ve beremin içine tıktım. "Daha iyi mi?" diye sordum.

Caleb, "Hayır," dedi. "Ama saçını gizliyor."

Ona gözlerimi devirince, Caleb ile Bishop sırıttılar.

Ash, "Eğer ikiniz aptal olmayı bıraktıysanız, harekete geçmeliyiz," deyince bu sefer Ash ile ben gülümsedik.

Bishop, "Ormanın içinden ilerleyeceğiz," dedi. "Şehrin benim tarafımın mümkün olduğunca yakınına çıkacağız."

Caleb, "Önce nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Bishop bana baktı. "Eskiden Victoria adında bir kadınla çalışıyordum," dedim. "Bence o, Callie'ye ulaşmamıza yardım edebilir."

Caleb, "Peki ya yardım etmezse?" diye sordu.

Bishop, "Bununla o zaman baş edeceğiz," dedi. "Şehre girdiğimizde göze batacağız." Silahlarımıza işaret etti. "Ama durumların çok dikkat çekmemeyi başaracağımız kadar kaotik olduğunu veya insanların o kadar korktuğunu umuyorum." Duraksadı. "Ama eğer bir şey olursa, eğer Ivy'yle sizden ayrılırsak, ne gerekirse yapın ve dışarı çıkın." Bishop nöbetçinin anahtar demetini Caleb'a attı, Caleb da anahtarları kolayca tek eliyle yakaladı.

Ash, "Sizi bırakmayacağız," dedi. Yüzünde o kararlı ifade vardı ve kaşlarının arası kırışmıştı, dudakları da gerilmişti.

Bishop, Caleb'a baktı. "Ciddiyim. Eğer bizi yakalarlarsa, burada kalırsanız kendinizi öldürtmek dışında hiçbir şey yapamazsınız. Bir yolunu bulup dışarı çıkın."

Caleb ile Bishop bir an göz göze geldiler. Caleb başını salladı. "Çıkarız," dedi. Anahtar demetini cebine koydu ve Ash itiraz etmek için ağzını açınca elini onun koluna dayadı. "Eğer iş buna gelirse, çıkarız."

Bishop, "Tamam," dedi ve yüzündeki gerginliğin birazının azaldığını gördüm, tıpkı kendi omuzlarımın rahatladığını hissettiğim gibi. Caleb bizim için buradaydı ama Ash her zaman onun için önce gelecekti. Eğer onu kurtarmak için bizi geride bırakması gerekirse bunu yapacaktı. Tuhaf bir şekilde bu düşünce canımı yakmaktan çok beni rahatlattı.

Bishop'la evli olduğumuz aylarda buradan bir kereden fazla yürümüş olsam da, içinden geçtiğimiz orman hiç ta-

nıdık gelmiyordu. Başlarımızın üzerinde nemli yeşil bir bitki örtüsü yerine çıplak gri dallar budaklanarak aynı derecede gri gökyüzüne yükseliyorlar ve benim eşyalarımı almamı imkânsız kılıyorlardı. Artık nehir bile daha sessizdi, yüzeyi büyük ihtimalle onu sessizleştiren buzlarla kaplanmıştı. Ama Bishop bu ormanı herkesten iyi tanıyordu, muhtemelen gözleri kapalı, iki kolu sırtında bağlı bile olsa yönünü bulabilirdi.

Şehrin meskun yerlerine yaklaştığımızı bana ilk anlatan şey ateş kokusu oldu. Bishop konuşmadı, sadece parmağıyla gökyüzünde ince siyah dumanların yükseldiği noktaya işaret etti. Nihayet kıştan çıplak kalmış ağaçların arasından çıktığımızda, Bishop'la çite yürüdüğümüz zamanlardan tanıdığım çakıllı yoldaydık. Görünürdeki tek insanlar bizdik, bu da göğsümdeki gerginliği sadece birazcık rahatlattı.

Etrafta kimse olmasa da, Bishop sesini kısık tuttu. "Şehre yakınlaştığımızda hızlı hareket edeceğim. Yanımda kalın."

Ona, "Victoria'nın nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordum, çünkü benim Victoria'nın şehrin Bishop'ın tarafında yaşıyor olması dışında hiçbir fikrim yoktu.

Bishop başını sallayınca ısıran rüzgâra karşı hızlı adımlarla ilerledik. Biz şehre yakınlaştıkça buruk koku arttı, duman burun deliklerimin duvarlarını yakıyordu. Gözlerim acıyordu ama bunun rüzgârdan mı, yoksa ateşin kalıntılarından mı olduğunu bilmiyordum. Bishop çakıldan asfalt yola geçtiğimizde ve önümüzde ilk evler belirdiğinde yavaşlamadı. Ben başımı eğip yüzümü gizledim ve adımlarımı Bishop'ın önümdeki adımlarına uydurdum. Gözümün ucuyla sadece bu sokakta bile üç evin yandığını görebiliyordum, kararmış iskeletleri hâlâ için için yanıyordu. Hiç

insan görmüyordum ama gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ve deliler gibi koşarak uzaklaşma dürtüme karşı koymam gerekti.

"Ne kadar uzakta?" diye fısıldadım.

Bishop da, "Çok uzakta değil," diye fısıldadı ama sesindeki endişeyi duyabiliyordum, kelimeleri gergindi. Caleb ile Ash, yanıma toplanmışlardı, beni meraklı gözlerden korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Caleb alçak sesle, "Misafirimiz var," deyince yukarı baktım ve Bishop'ın sırtının gerildiğini gördüm. Bishop arkasına dönmedi.

"Nerede?" diye sordu.

Caleb, "Arkamızda," dedi. "Sağ tarafta. Hızla geliyor."

Gelen kişiyle konuşmak için çok erkendi, eğer bundan kaçınmanın bir yolunu bulabilirsek konuşmayacaktık. Eğer daha bu noktada biri beni tanırsa o zaman kaçabilsek bile neden burada olduğumu anlarlardı ve Victoria yardım etse de, etmese de asla Callie'ye ulaşamazdık.

Bishop, "Hızlanmaya hazırlanın," dedi. Sola döndü, harekete geçmek için üç adım attı ve koşmaya başladı, evlerin arasından zikzak çiziyor, uzun bacaklarıyla yanmış molozların üzerinden atlıyordu. Ben hemen peşindeydim ve arkamdan Ash ile Caleb'ın geldiğini duyabiliyordum.

Arkamızdan bir adam, "Baksanıza!" diye bağırdı. "Durun! Buraya gelin! O silahları nereden aldınız?"

Bishop alçak tel bir parmaklığın üzerinden atladı ve ben durup düşünmedim bile, sadece parmaklığın tepesini eldivenli elimle kavrayıp zıpladım. Onun kadar zerafetle inmedim, yana doğru düştüm ama adrenalin yay gibi ayağa fırlamama sebep olunca Bishop bana sırıttı. Ödüm patlıyordu ama ben de sırıttım. Yaptığımız şeyde, kontrolü elimize almakta, tehlikeli hatta belki aptalca olsalar da kendi seçimlerimizi yapmakta güç yatıyordu.

Ash yere indiği anda, Caleb tıslar gibi, "Hadi gidelim," dedi ve yine koşmaya başladık, Bishop'ı tuğladan iki binanın bulunduğu dar bir sokakta takip edip meskun bir sokağa çıktık. Yakında Başkan Lattimer'ın evinin kalıntılarını görebiliyordum ama Bishop eve doğru tek bir bakış bile atmadı, sadece bizi sokağın karşısına geçirdi ve iki ufak kulübenin arasındaki yola yönlendirdi. Soldaki ev lacivertti ve arkasında yamuk basamaklar vardı. Bishop basamakları atlayarak çıktı ve kapı kulbunu denedi. Kilitliydi. Arka kapının üst yarısı ufak cam panellerden oluşuyordu ve Bishop dirseğini kullanarak kapı kulbuna en yakın paneli kırdı, içeri uzandı ve kilidi açtı.

Bize, "Hadi, hadi, hadi!" dedi. Yoldan gümbürtüyle gelen adım seslerini duyabiliyordum. İçeri sızdık ve Bishop kapıyı kapadı. Dördümüz de dar koridorun duvarına dayanmıştık.

Dışarıdan erkek sesleri geliyordu, en azından iki adam vardı, belki de üç. Arka bahçede duraksadıklarında ilerlemelerini dileyerek nefesimi tuttum. Birkaç bitmek bilmez saniyeden sonra uzaklaştılar ve komşu bahçeye geçerlerken çalıların hışırtısı geldi. Dudaklarımın arasından rahatlamış bir nefes fırladı, Bishop da elleri dizlerinde öne eğildi.

Bir elimi dirseğine koyarak, "İyi misin?" diye sordum. "Cam bir yerini kesti mi?"

Bana bakmak için başını çevirerek, "İyiyim," dedi. Koridorun sonundan bir ses, keskin, ani bir nefes alış duyduğumuzda hepimiz döndük, vücutlarımız kapıdan gelen ışığı engelliyor ve koridorun ucuna gölge yapıyordu. Yine de orada duranın donakalmış Victoria olduğunu görebiliyordum.

Heyecanla gümbürdeyen kalbime rağmen, "Victoria," diyebildim, sesim korkudan boğulur gibi çıkıyordu.

Victoria'nın ağzı şaşkınlıkla bir karış açıldı.

Yanımda Caleb kıpırdadı, yayını kaldırdı ve doğrudan Victoria'nın başına nişan aldı. "Bağırma," dedi.

17

Victoria bağırmadı. Bağıracağını düşünmemiştim. Bunu yapmayacak kadar pragmatik ve aklı başındaydı. Hatta Caleb'ı doğru dürüst fark etmemiş gibiydi. Gözleri Bishop ile benim aramda gidip geliyordu.

Nihayet bana doğru bir adım atarak, "Ivy?" diye sordu.

Caleb'ın kolu gerilince elimi koluna koyup hafifçe ittim. "Sorun değil," dedim. "Victoria'ya güvenebilirsin."

Caleb gözlerini Victoria'dan çekmedi ama biraz olsun rahatladı, yayı hâlâ havadaydı ama artık Victoria'nın başına doğrultulmuş değildi.

Beremi çıkararak, "Evet," dedim. "Benim."

Ondan ne beklediğimden emin değildim ama bana sarılması listemdeki ihtimallerden biri değildi. Ama Victoria öne koştu ve beni kollarının arasına aldı. O kadar şaşırdım ki, benim de ona sarılmam bir dakika aldı. Sabun ve her zaman içtiği elma çayı gibi kokuyordu ve gözlerimi kuru tutma çabasıyla sımsıkı yumdum.

Bir dakika sonra Victoria geri çekildi ve ben de çekildim, ikimiz de artık sarılmadığımızdan ellerimizle ne

yapacağımıza pek emin değildik. "Hayatta olduğuna inanamıyorum," dedi. "Burada olduğuna inanamıyorum." Bishop'a baktı, uzandı ve onun elini sıktı. "İkinizi de görmek çok güzel."

Bizi mutfağa götürüp lavabonun üzerindeki penceredeki perdeleri kapadı. Bize mutfak masasını işaret ederken biz de Caleb ile Ash'i tanıttık. Ocağının üzerine bir çaydanlık yerleştirirken, "Aç mısınız?" diye sordu.

Ben hayır demek üzereydim; yemek yemek değerli vakitleri harcamak gibi geliyordu ama ben konuşamadan Caleb cevap verdi. Sadece, "Evet," dedi. "Açız." Omzunu silkerek Bishop'la bana baktı. "Yemek yemek zorundayız. Bir daha yemek yiyebilmemiz zaman alabilir." Kelimeleri bir kere daha bana neden çitin ötesinde hayatta kaldığını hatırlattı. Temel ihtiyaçları önce geliyordu.

Victoria, ceviz ve kuru üzümle dolu bir ekmek somununu kesti ve dilimlere bolca yağ sürdü. Biz yerken hepimize sıcak çay koydu. Temel terbiye kurallarını hatırlayıp ekmeği bir hayvan gibi ağzıma tıkmamaya çalıştım ama kurutulmuş et dışında çok bir şey yemeyeli bir haftadan fazla olmuştu. Ateşteki tavşanlar artık sadece dilimdeki uzak bir hatıraydı.

Victoria yanımıza oturdu ama yemek yemedi. Parmakları içmediği bir kupa çayı sardı. Nihayet, "Ivy," dedi. "Burada olmamalısın."

Ona baktım. "Biliyorum. Gideceğiz. Seni şimdiden attığımızdan daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum."

Victoria başını iki yana salladı. "Hayır, demek istediğim bu değil. Westfall'da olmamalısın. Seni öldürürler." Duraksadı. "Şu andaki durumda, seni gördükleri anda öldürecek, hiç soru sormayacak insanlar var."

Bishop, "Şu anda durumlar nasıl?" diye sordu. "Neler olduğunu duyduk ama esasında ne kadar kötü?"

Victoria ona baktı. "Birkaç hafta önce olduğu kadar kötü değil. Ama yine de kötü. Ivy'nin babası, Callie'yi tutuklamalarından hemen sonra kayboldu. Bazı insanlar babanın onu öldürttüğünü düşünüyor, Bishop. Diğerleri ise bir yerde saklanıp isyanını planladığını düşünüyor."

Babamdan değil de bir yabancıdan bahsediyormuş gibi yapmaya çalıştım. Bana nefret etmeyi öğretirken okumayı da öğreten adamdan bahsetmiyormuş gibi. "Sence öldü mü?"

"Hayır." Victoria, kupasını uzağa itti. "Ortam hâlâ çok öfkeli. Bence eğer baban ölseydi, öfke de onunla beraber giderdi."

Bishop, "Yani hâlâ durumlarda bir payı var mı?" diye sordu.

Victoria, "Muhtemelen," dedi. "Ama babanın tarafı da suçsuz değil, Bishop."

Bishop dişlerini sıktı. "Zaten suçsuz olacaklarını düşünmemiştim."

"Baban kendisiyle hemfikir olmadığından şüphelendiği herkesi tutukluyor. Sadece Ivy'nin ailesiyle arkadaş olan insanları bile."

Reçelci adamın şansı varken kaçmasına şaşmamalı.

Victoria bana, "Hâlâ neden buraya döndüğünü anlamıyorum," dedi. "Çitin dışında hayatta kalmışsın. Birbirinizi bulmuşsunuz." Ash ile Caleb'a baktı. "Başka insanlar bulmuşsunuz. Neden geri döndün?"

Bir yudum çay alarak ablamın adını söylemek ve Victoria'nın gözlerindeki yargılamayı izlemek zorunda kalacağım anı erteledim. Nihayet, "Callie," dedim.

Victoria bana uzun uzun baktı. Gözlerinde yargılama yoktu, sadece bitkin bir inanmazlık vardı. "Onu kurtaramazsın," dedi. "Bunu denemek istediğine bile inanamıyorum."

"O benim ablam."

Victoria hiç tereddüt etmeden, "O zehir," dedi. "Sana verdiği küçük şişeyle aynı." Elini kaldırdı. "Bunu inkâr etmeye çalışma. Asla sen değildin Ivy. Her zaman Callie'ydi."

Parmaklarımın uyluklarıma geçtiğini Bishop'ın sıcak elini elimin üzerinde hissedene dek fark etmemiştim. Bishop'ın parmakları elimi gevşetip bana tutacak başka bir şey verdi. Victoria'ya, "Söylediğin her şey doğru olabilir," dedim. "Callie'yi veya yaptığı şeyi savunmuyorum." Bishop'ın elini sıktım. "Bana yaptırmaya çalıştığı şeyi. Ama o yine de ablam ve onu öldürmelerine izin veremem."

"Bunu nasıl durduracağını düşünüyorsun, Ivy? Bishop bile bunu durduramaz."

Derin bir nefes aldım. "Sen durdurabilirsin."

Victoria gülüşünü bastırdı. "Ben mi? Bunun nasıl olacağını düşünüyorsun?"

Bishop, "Bizi Adliye Sarayı'na al," dedi. "Tek yapman gereken şey bu. Oradan sonrasını biz hallederiz."

Victoria'nın sandalyesinin yerdeki gıcırtısı, sessizlikte çok yüksek çıkmıştı. Masadan geriye gitti, ayağa kalkıp eşiğe ilerledi ve arkasına döndü, volta atıyordu. Caleb sırayla Bishop'la bana baktı, sorusunu gözleriyle soruyordu: *Victoria ne yapacak?* Bishop masadan sadece parmaklarını kaldırarak Caleb'a beklemesini işaret etti.

Victoria, "Benden bunu nasıl istersin?" dedi. Bağırmıyordu ama sesinde tutuklularla konuştuğunda duyduğum sert tını vardı. "Silahlara ulaşmaya çalışıyordu!"

"Ama silahlara ulaşamadı. Asla da ulaşamayacaktı. Babama yanlış kodu verdim."

Victoria'nın gözleri fal taşı gibi açılırken, Bishop'ın da boğazından şaşkın bir ses çıktı. Ona vermediğim bir detay daha. Bazen taşıdığım bütün sırlar bir soğanın katmanları gibi geliyordu; ne kadar soysam da her zaman bekleyen bir sır daha vardı. Victoria, "Yine de," dedi, "Callie'nin niyeti silahlara ulaşmaktı."

"Ama bunu yapmadı. Silahlara ulaşamadı," diye tekrarladım. "Bu çabası için ölmeyi hak etmiyor."

Victoria, "Bu hayatımda duyduğum en saçma mantık," diye çıkıştı. "Yani onu birini öldürmeden yakaladık diye cezasız mı kalacak?"

Bishop, "Kimse cezasız kalacağını söylemiyor," dedi. "Callie'yi oradan çıkaracağız ama sonra tıpkı bizim gibi çitin dışarısında olacak. İnan bana, bu cezasız kalmak değil."

Victoria başını iki yana salladı, dudaklarında neşesiz bir gülümseme vardı. "Peki, bu nasıl olacak? Üçünüz mutlu bir aile mi olacaksınız? Callie'nin bir gün dizinde bebeklerini hoplatacağını mı düşünüyorsun? Sevecen bir teyze olacağını?"

Şimdiden sonrasında neler olacağını düşünmüştüm ve Callie'nin bizimle kalamayacağını biliyordum. Bu asla işe yaramazdı. Zaten Callie de bunu asla istemezdi. "Hayır," dedim. "Onu dışarı çıkardığımızda kendi yollarımıza gideceğiz." Ayağa kalkıp Victoria'nın eşiğin yanında durduğu yere geçtim. "Onu sevmediğini biliyorum. Bunu neden yaptığımı anlamadığını biliyorum."

"Haklısın, anlamıyorum."

"Ama aynı zamanda kana susamış olmadığını da biliyorum, Victoria. Cezasının suçuna uygun olduğunu düşünmüyorsun."

Victoria gözlerini yumdu ve burnunun kemerini sıktı. "Peki ne düşünüyorsun? Ben sizi içeri alacağım, siz de Callie'yle beraber elinizi kolunuzu sallaya sallaya dışarı mı çıkacaksınız?"

Sadece bu soruyu sorması bile bana bunu yapacağını anlatıyordu. Ama cevap verirken sesimi sakin tuttum. "Tek yapman gereken bodrum kapısının kilidini açmak. Bir de bana Callie'nin hücresinin anahtarını nereden bulacağımı söylemek. Bu kadar. Onu biz dışarı çıkaracağız."

Victoria gözlerini açtı ve bakışlarıyla beni olduğum yere çiviledi. "Kimseye zarar vermeden."

Başımla onayladım. "Tamam. Kimseye zarar vermeden."

Bishop masada oturduğu yerden, "Ivy," dedi, "buna söz veremeyiz. Bizim..."

Victoria, "Bunu başka türlü yapmam," dedi. "Callie için başka insanların hayatını riske atmayacağım."

Tekrar Bishop'a baktım. Bishop, "Tamam," dedi. "Kimseyi öldürmeyeceğiz. Buna söz verebilirim."

Victoria nefesini bıraktı. "Bunu kabul ettiğime inanamıyorum."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bunu senin için yapıyorum, Ivy. Onun için değil. Dışarı çıkarıldığında seni yüzüstü bırakmışım gibi hissettiğim için yapıyorum. Daha çok şey yapmalı, bunu durdurmak için daha çok uğraşmalıydım."

O daha konuşmayı bitirmeden başımı iki yana sallamaya başlamıştım. "Bu senin hatan değildi. Benim seçimimdi. Seni suçlamıyorum."

Victoria'nın gülümsemesi hafif ve buruktu. "Kapının kilidini bir saat içinde açacağım. Hazır olun. Hücrenin anahtarı kapı eşiğinin üzerinde olacak. Callie ilk hücrede."

Sadece kelimelerini dinlemekten bile kalbim daha hızla gümbürdemeye başlamıştı. Adliye Sarayı'na vardığımızda göğsümün içinde deliler gibi atacaktı. "Tamam."

"Onu çıkardığınızda gitmen gerek, Ivy. Westfall'dan çık. Hemen."

"Babamı da bulmak istiyorum," dedim, "tabii eğer bulabilirsem. Ama çok uzun kalmayacağımıza söz veriyorum. Yakalanmayacağız da. Kimse bize yardım ettiğini bilmeyecek."

Victoria başını salladı. Canlı bir sesle, "Peki o zaman," dedi. "Hadi şu işi halledelim."

Biz Victoria'nın evinden çıkmadan önce bana, yüzümün alt kısmına sarmam için bir atkı verdi. Ayrıca Bishop ve Caleb'ı tüfek ile yayı evinde bırakmaya ikna etmeye çalıştı, onların göze çarpmamıza sebep olduğunu söyledi ama ikisi de bunu kabul etmedi. Çitin ötesinde yaşadıktan sonra herhangi bir yere silahsız gitmek hepimizi çıplak hissettiriyordu. Sokaklara silahsız çıkmaktansa silahımız olduğu için ayrı tutulmayı yeğlerdik.

Victoria bizden önce çıktı ve bize onu yarım saat geriden takip etmemizi söyledi. Biz, endişeli gözlerimiz mutfak duvarındaki saatte, beklerken, Caleb Adliye Sarayı'nın ne kadar uzak olduğunu sordu.

Bishop, "Oldukça yakın," dedi. "Mümkün olduğunca arka bahçelerden ilerleyip sokaklardan uzak durabiliriz."

Gitme zamanı geldiğinde, Bishop, Victoria'nın arka kapısında duraksadı. Caleb'a bakarak, "Dinle," dedi, "oraya vardığımızda seninle Ash'in dışarıda kalmasını istiyorum."

Ash, "Ne? Hayır!" diye itiraz etti.

Bishop, "Ya bir şey ters giderse?" dedi. "Ya dışarı çıkmak için yardımınıza ihtiyacımız olursa? Ya da bize yardım etmenin bir anlamı olmayacak bir durumda olursak? Kaçabilmenizi istiyorum."

Caleb, "Kulağa mantıklı geliyor," dedi.

"Bize yirmi dakika verseniz nasıl olur?" dedim.

Bishop, "Yirmi dakika içinde dönmezsek bizi aramak için gelirsiniz," dedi. "Ya da eğer işler kötüye gittiyse kaçarsınız."

Ash öfleyerek nefesini bıraktı. "Kimse bu konuda ne düşündüğümü umursamıyor mu?"

Bishop gülümsedi. "Bu eğer kendini zaten soktuğundan daha da fazla tehlikeye sokman anlamına geliyorsa, hayır."

Ash'e, "Sadece bizi bekliyor olacağınızı bilmek bile beni daha iyi hissettiriyor," dedim.

Ash, "İyi," diye homurdandı. "Aman ben aksiyona katılmayayım zaten."

Adliye Sarayı'na yürüşüyümüz Victoria'nın evine varmamızdan daha hızlı ve daha kolay oldu. Başka kimseyi görmedik, fakat boş arka bahçelerden geçerken birkaç kere pencerelerdeki perdelerin kıpırdadığını gördüm. Ama kimse bizi durdurmaya çalışmadı veya ne yaptığımızı sormak için dışarı çıkmadı, muhtemelen sadece ilerlemeye devam ettiğimiz için memnunlardı.

Neyse ki Adliye Sarayı'nın arkası ufak bir ağaçlığın içindeydi, başka hiçbir bina gözükmüyordu. Ben en son bu kapının diğer tarafında bulunduğumda, Victoria'yla beraber Mark Laird'le diğer tutukluların çite yürümeye başlamalarını izliyorduk. O zamanki Ivy bugünü, hayatımda o zamandan beri gerçekleşen sürpriz gelişmeleri asla hayal edemezdi. Bishop'a bakıp gözlerimi profilinden çekme-

dim. Bir kere daha, beni buraya, ona yönlendiren bütün seçimlere minnet duyuyordum.

Bishop üzerindeki bakışlarımı hissetmiş olmalıydı ki, başını çevirip bana hızla gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Evet."

Caleb, "Biz burada olacağız," dedi. Ash'le beraber ağaçların sınırındalardı, vücutları gergin, gözleri de dikkatliydi.

Ben kapıya davrandığımda, Ash elimi tuttu. "Sağ sağlım dönün," diye fısıldadı.

Elini sıktım. "Döneceğiz."

Bir saliseliğine Victoria'nın fikrini değiştirdiğini ve kapının kilitli olacağını düşündüm ama kulbu çektiğimde kapı açıldı ve Bishop'la içeri sızdık. Başta ışıklar kapalı olduğu için yönümü şaşırdım, kapı arkamızdan kapandığında etrafımız gölgelerle çevrilmişti. Ama gözlerimin alışması sadece bir an sürdü.

Bishop, "Elektrik tasarrufu yapıyor olmalılar," diye fısıldadı.

"Ya da trafoda bir sorun var," dedim. Babamın sabote etmeye çalıştığı şeylerden biri buysa şaşırmazdım.

Bishop, "Burayı benden iyi biliyorsun," dedi. "Ben seni takip edeceğim."

Sessizce kısa koridorun sonuna geçtik ve durup dinledik. Hiç ses gelmiyordu, bu beni daha da fazla endişelendirdi. Başımı köşeden uzattım. Hücrelere giden koridor da boştu.

"Kimse yok," diye fısıldadım.

Köşeyi dönüp koridorda hızla ama sessizce yürüdük. Hücrelere çıkan kapı kapalıydı, yukarı uzanıp hücre anahtarını bulmak için kapı pervazının kenarını yokladım. Anahtar orada değildi. Parmaklarım telaşla tahtanın kenarı boyunca kaydı, kalbim her geçen saniye daha da sert gümbürdüyordu. "Anahtar yok," diye fısıldadım.

Bishop, "Bir saniye," dedi, "ben bakayım." Eli tahtada gezdi ve pervazın neredeyse sonuna geldiğinde gümüş bir anahtar kayarak görüntü alanıma geldi ve ben daha yakalayamadan yere düştü. Ses kulaklarıma bir tabanca ateşi kadar yüksek gelmişti ve anahtarı elime almak için telaşla yere atladım.

Bishop fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Biri geliyor," dedi. Hızla başımı kaldırınca hücrelere çıkan kapının arkasından yaklaşan ayak seslerini duydum. Bishop elimi tutup beni koridorun aşağısına çekti, beni ilk açık kapıya soktu ve ikimizi de duvara yapıştırdı. Kapıyı kapamaya vakit yoktu, ayak sesleri çoktan biraz önce boşalttığımız koridora çıkmıştı. Ağzımı Bishop'ın omzuna bastırıp kesik nefeslerimin sesini boğmaya çalıştım. Bishop'ın eli ensemi sarıp beni sakinleştirdi.

Ayak sesleri saklanma yerimizi geçerken gözlerimi kapadım. Eğer gelen her kimse, arkasına bakarsa, bu odaya bakarsa, o zaman her şey biterdi. Ama ayakkabılarının parkelerdeki takırtıları yavaşlamadı. Adımlar uzaklaşırken nefesimi titrek bir şekilde verdim. Bishop'ın kalbinin atışlarını ikimizin paltosunun üzerinden bile hissedebiliyordum. Bishop'ın bileğine yapışmış olan elim titriyordu.

Bishop, "Sanırım biraz önce kalp krizi geçirdim," diye fısıldadığında kahkahamı boynunda bastırdım. Bu gergin bir kahkahaydı ama yine de dışarı vurmak iyi hissettirmişti. Neredeyse Bishop'ın bana yaslanması kadar iyiydi. Son birkaç günde değil dokunacak, konuşmak için bile doğru dürüst vaktimiz olmamıştı.

Bishop yavaşça benden uzaklaşarak, "İyi misin?" diye sordu. "Anahtar hâlâ sende mi?"

Sıktığım yumruğumu kaldırdım. Anahtarın avucumda titreştiğini hissedebiliyordum. Bu sefer hiç tereddüt etme-

dik, sadece sessizce koridora çıkıp hücrelere çıkan kapıyı açtık ve ilerlemeye devam ettik. Victoria'nın söz verdiği gibi, Callie ilk hücredeydi; burada geçirdiğim zamanda benim diğer tutuklulardan ayrı olarak bulunduğum hücrede. Callie benim aksime karyolanın üzerine kıvrılmamıştı. Sırtı cüruf briketinden duvara dönük, yerde oturuyordu ve başı eğik, gözleri de kapalı olmasına rağmen, kararlı gözüküyordu. Pes etmemişti. Onu görünce beni bir öfke dalgası sardı ama şu anda buna vaktim yoktu. Duygulara daha sonra, hepimiz güvendeyken sıra gelecekti.

"Callie," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı, koyu kahverengi gözleri benden Bishop'a, sonra da yine bana kaydı. "Ivy?" Kulağa hiç şaşırmış gelmiyordu. Bu hücrede geçirdiği zaman ve ölümünün yaklaştığını bilmek ondan hiçbir şey götürmemişti. Her zamanki kadar savaşçıydı.

"Benim," dedim. Öne doğru adım atıp hücrenin parmaklığını kavradım. "Acele etmen gerek. Seni buradan çıkarıyoruz."

Callie soru sorarak vakit harcamadı. Hiç duraksamadan yerden kuvvet alarak ayağa kalktı. Hücresinin kilidini açıp kapıyı ittim. Callie eşikte bir an duraksayıp Bishop'a baktı. "Bunu kabul etmene şaşırdım."

Bishop'ın gözleri sakindi ama cevap verirken yüzü gerildi. "Kardeşine teşekkür et. Eğer bana kalsaydı burada olmazdık."

Bishop ilk defa açık açık yaptığımız şeye katılmadığını söylemişti. En azından eğer karar sadece onun olsaydı bunu asla yapmayacağını dile getirmişti. Söylediği beni kızdırmak yerine bana katılmasa bile bunu yapmayı kabul ettiği, bana yardım etmek için kardeşime olan öfkesini bir kenara bıraktığı için minnettar olmama sebep oldu.

Bishop döndü, ben de onu takip ettim, Callie de en arkadaydı. Omzumun üzerinden, "Arka kapıdan çıkacağız," dedim. "Beni takip et."

"Tamam," dedi. "Sadece git."

Ona babamızla ve Westfall'da olanlarla ilgili sormak istediğim milyonlarca soru vardı ama beklemeleri gerekecekti. Bishop neredeyse koridora çıkan kapıya gelmişti ki, arkamda ani bir hareket hissettim. Ben tepki veremeden ileri uçtum ve Bishop'a çarptım. Callie'nin beni ittiğini anlamam sadece bir saniye sürdü ama ablamın tek ihtiyacı olan da buydu, eli belimdeki tabancayı sardı ve çekip çıkardı.

18

Bishop'la arkamıza döndük, Bishop'ın eli ikimizin de düşmesini engellemek için beni tuttuğu kolumdaydı. Nefes nefese, "Callie," dedim, ciğerlerimdeki hava korkudan buz kesmişti. Korkudan ve anladığım şeyden ötürü. "Ne yapıyorsun?"

Callie silahı Bishop'a doğrultmuştu. Elleri titremiyordu ve bakışları kıpırdamıyordu. Sert bir sesle, "Ellerini başının arkasına koy," dedi.

"Callie." Ona doğru bir adım attım; Callie konuşurken bakışları Bishop'tan ayrılmadı. "Hareket etme, Ivy. Yoksa onu hemen öldürürüm." Donakaldım. Kalbim bile atmayı bırakmış gibi geliyordu.

Bishop ellerini yavaşça kaldırdı ve başının arkasında kenetledi.

Callie, "Dizlerinin üzerine çök," dedi.

"Hayır," dediğimde kelime daha çok bir inilti gibi çıktı. "*Hayır.*" Elim belimdeki bıçağa gitti ve kabzasını terli parmaklarla kavrayarak bıçağı çekip çıkardım. Callie bu hareketi fark etti ama yorum yapmadı. Ona atılabileceğim

kadar yakında değildi o yüzden beni tehdit olarak görmemişti. Hemen yanında bile olsam muhtemelen benden korkmazdı. Korku, öğrenilen bir tepkiydi ve ben Callie'ye asla korku hissetmesi için bir sebep sunmamıştım.

Gözleri Callie'de olan Bishop dizlerinin üzerine çöktü. Bishop'ın yüz ifadesini çözemiyordum ama omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum ve harekete geçmek için bir şans beklediğini anlamıştım.

Callie'ye yine, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Buraya sana *yardım etmeye* geldik."

Callie silahı aldığından beri ilk defa bana baktı. "Senin yapamadığın şeyi yapıyorum. Yapmayı *kabul etmediğin* şeyi. Her şeyi öylece durdurabileceğini mi sandın, Ivy? Gerçekten de sonucu değiştirebileceğini mi sandın? Hep böyle bitecekti. Bishop öyle ya da böyle ölecek."

Callie'ye, "Bunu yapmana gerek yok," dedim. "Babamın bizden istediği her şeyi yapmana gerek yok. Artık değil. Farklı bir seçim yapabilirsin, Callie. Başka biri olabilirsin." Bir zamanlar Bishop'ın bana söylediği sözleri tekrarladım. "Olduğumuz kişiyi bizim dışımızda kimse kontrol edemez."

Callie başını iki yana salladı ve bakışlarını tekrar Bishop'a çevirdi. "Bunun babamla hiçbir ilgisi yok. Bunu ben yapmak istiyorum."

Söylediği şey gerçek miydi, yoksa babamın hayat boyu süren derslerini içindeki bir şeyi asla geri dönülemez şekilde değiştirmiş miydi bilmiyordum. Ama burada durup Bishop'ın ölmesini izlemeyeceğimi biliyordum. "Onu öldürmene izin vermeyeceğim, Callie." Elimdeki bıçak yüz elli kilo çekiyormuş gibi geliyordu, sanki şimdiden onu kullanmamın taşıyacağı anlamın ağırlığı üzerindeymiş gibi.

Callie, "Evet, vereceksin," dedi. "Çünkü beni durdurmanın hiçbir yolu yok." Beni baştan aşağı süzdü, gözlerinde nefrete yakın bir şey vardı. "Hâlâ neden umursadığını anlayamıyorum. Seni sevdiğini mi söyledi? İkinizin birbiriniz için yaratıldığını? Sadece bu kadarı yetti mi? Tanrım, Ivy, tam senlik bir davranış." Haykırırcasına güldü. "Gerçekten de buradan çıkıp bir yerde sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı mı düşünüyordun?"

"Hayır," dedim. "Bunu asla düşünmedim."

Callie'nin eli tabancayı daha çok sıkınca kolum gerildi, parmaklarım bıçağın kabzasını sarmıştı. "Lütfen, Callie," dedim. "Lütfen, *lütfen* bunu yapma."

"Bishop'ın hayatı için yalvardığına inanamıyorum," dedi, alayla dudağını bükmüştü.

"Onun hayatı için yalvarmıyorum," dedim. "Senin hayatın için yalvarıyorum."

Sadece bir an Callie'nin gözlerinde tereddüt, küçücük bir şüphe parçacığı belirdiğini gördüm ve bunun onun tekrar düşünmesine yeteceğini, silahı indirmesine sebep olacağını umdum. Ama bakışları tekrar Bishop'a döndü ve gözleri yine buz kesti. "Burada araya girip yüce gönüllü fedakârlıkta bulunman gerekmiyor mu? Ivy'ye seni kurtarması için beni öldürmemesini söylemen? Masallarda böyle olmaz mı? Prens kendi kılıcının üzerine düşmez mi?"

Bishop cevap vermedi, sadece gözlerini benimkilere çevirdi. Birbirimize baktığımızda Callie'nin yanıldığını anladım. Bishop bana bunları söylemeyecekti. Birbirimizle bu noktayı geçmiştik. Başka kimsenin anlamayacağı şekilde birbirimiz için ne kadar ileri gidebileceğimizi biliyordu. Hangi kelimelerin söylenip, söylenmediği önemli değildi, eğer onu hayatta tutmak için ablamı öldürmem gerekirse o zaman bunu yapacağımı biliyordu.

Bishop bana bunları söylemek yerine tekrar Callie'ye baktı. "Hep Ivy'yi küçümsüyorsun," dedi. "Bu Ivy'nin hayatı boyunca yaptığın bir hata. Şu anda da aynı hatayı yapıyorsun."

Callie, "Kes sesini!" dedi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Sen ve ailen, elimizden her şeyi aldınız. Şimdi de ben senden her şeyi alacağım." Bana doğru göz attı. "Belki Bishop öldükten sonra gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlarsın." Parmağı tetikte kıpırdandı.

Hiç düşünmedim bile. Oda sanki bir bomba patlamış ve işitmeme zarar vermiş gibi sessizliğe büründü. Gözlerim Callie'nin göğsündeki noktayı belirledi, Ash'in bana anlattığı, kaburgasındaki boşluktaki zayıf hedefi. Kolumu kaldırıp bıçağı hızla, doğrudan ve gerçekten fırlattım. Bıçağın tam isabet etmesini dilemedim; çoktan tam isabet edeceğini biliyordum. Sesler çabucak geri döndüler, bıçak Callie'nin vücuduna ıslak bir *şlak* sesiyle girerken akın akın gelmeye başladılar. Callie boğulur gibi bir nefesle inledi ve tabancayı elinde tutmaya devam ederek geriye doğru sendeledi. Ben hareket edemeden Bishop ayağa fırladı ve tabancayı Callie'nin gevşek parmaklarından kaptı. Callie tabancayı geri almaya çalışmadı, sadece aşağı, göğsünden çıkan bıçak kabzasına, sonra da bana baktı. Dizlerinin üzerine düştü ve boğazdan gelen bir iniltiyle yana doğru devrildi.

"Callie," deyip yerde kayarak ona doğru ilerledim. Sertçe dizlerimin üzerine düştüğümde soğuk parkelerle temasımın acısını doğru dürüst hissetmedim bile. "*Callie.*"

Ablam sırtüstü duracak şekilde döndü ve bana baktı. Eli bıçağın kabzasını tutuyordu ve ben onu durduramadan dişlerini gösterdi, bıçağı göğsünden çekip yere düşmesine izin verirken dudakları bembeyazdı ve titriyordu. Bana bunu gerçek kılan, kanının açık yaradan köpürerek çıkışı-

nın kokusu ve kırmızıdan çok siyaha çalan rengi oldu. Bu insanın dizini çizdiğinde veya derin olmayan bir kesik yaptığında görülen türden bir kan değildi. Bu ölüm kanıydı.

"Ah Callie," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm."

Konuşacak nefese kavuşması bir an sürdü, o zaman bile kelimeleri zayıf ve ince çıktı. Göğsünde havanın ıslık çaldığını duyabiliyordum. İncecik bir fısıltıyla, "Bilmeliydim," dedi. "Bizim yerimize bir Lattimer'ı seçeceğini bilmeliydim."

Kanlı elini tuttum ama beni şu anda bile gücüyle şaşırtarak elini çekti.

"Tıpkı annem gibisin," dedi. Yanağından bir damla yaş döküldü. "Her şeyi elde etmeye çok yakındık." Nefes aldı, göğsü bu çabadan ötürü yükselip alçalıyordu. "Bizim olmalıydı."

"Callie." Yine elini tuttum ve yine elini çekti. Fakat üçüncü seferde elini elimde bıraktı. Bunun beni affettiği, hatta beni sevdiği anlamına geldiğini düşünerek kendimi kandırmadım. Bu sadece artık karşı koyacak enerjisi olmadığı anlamına geliyordu. Gözleri titreşerek kapandı, göğsü o kadar yavaş yükselip alçalıyordu ki, her hareketin arasında ona kadar sayabiliyordum. Her seferinde bunun son sefer olacağını düşünüyordum. Nefesim ağzımdan hıçkırıklarla çıkıyordu ama hiç gözyaşım yoktu. Artık iliklerine kadar kurumuş bir kabuktum.

Bishop kıpırdandı ve arkama yan oturmak için aşağı kaydı. Hüzünle dolu bir sesle, "Ivy," diye fısıldadı. Alnını omuriliğimin üzerine dayadı ve kollarını belime sardı.

Callie'ye, "Hatırlıyor musun," dedim, "hatırlıyor musun biz küçükken odana kale kurardık? Kalenin içine saklanırdık, sen de bana hayalet hikâyeleri anlatırdın? Bazen

de..." nefesim ağzımdan sarsılarak çıktı, "saçlarımı örerdin. Bu hep çok hoşuma giderdi." Elini alıp kalbime bastırdım. "Keşke birbirimizi daha çok sevebilseydik, Callie. Keşke bunu nasıl yapacağımızı öğrenseydik."

Callie cevap vermedi, gözlerini açmadı veya parmaklarımı sıkmadı. Artık yüzü balmumu gibiydi. Kirpikleri kar beyazı teninde koyu gözüküyordu. Göğsü yükseldi. Alçaldı. Yükseldi. Alçaldı. Bir daha yükselmedi.

Ben Callie'nin eline sarıldım, Bishop da bana sarıldı. O yaralı ve korkunç sessizlikte yalnız değildim.

19

Bishop'ın arkasından Adliye Sarayı'ndan tökezleyerek çıktım, elinin içindeki elim beni dik tutan tek şeydi. Bishop arka kapıyı itti, ben de onu takip ettim. Yüzüme çarpan soğuk hava bana bunun gerçek olduğunu, bunun gerçekten *olduğunu* hatırlattı. Biraz önce ablamı öldürmüştüm. Avuçlarımdaki çizgilere işleyen kanı hâlâ oradaydı. Hâlâ iflas eden ciğerlerinin ıslığını duyabiliyordum.

Yanağıma ıslak bir şey çarpınca irkildim. Kar. Donuk mavi-gri gökyüzünden kocaman yumuşacık kar taneleri iniyordu. Başımı yukarı kaldırıp yüzüme inmelerine, yanan tenimde erimelerine izin verdim. Belki eğer yeterince kar yağarsa kendimi kandırarak ağladığıma inandırabilir, ölü ablam için gerçekten bir gözyaşı dökebiliyormuş gibi yapabilirdim.

Bishop usulca, "Ivy," dedi.

Ona bakmam uzun zaman aldı. Baktığımda hemen önümde duruyordu, gözleri beni inceliyordu. "Sence bunu bilerek mi yaptım?" diye sordum. Sesim, boğazım zımpara kâğıdıyla kaplıymış gibi çıkıyordu. "Sence onu öldürmek

istiyor muydum? O yüzden mi buraya döndüm?" Mahkeme salonundaki o gün Callie'den ne kadar nefret ettiğimi, onu parçalamayı ne kadar istediğimi hatırladım. Onun ölmesini ne kadar çok istediğimi.

Bishop başparmağıyla dudağımdaki bir kar tanesini aldı. Nihayet, "Bilmiyorum," dedi. "Bu soruya ancak sen cevap verebilirsin. Ama soğukkanlı bir katil olmadığını biliyorum. Eğer Callie sana bir çıkış yolu verseydi, başka bir seçenek olsaydı, o seçeneği seçerdin."

Callie şu anda her neredeyse onu gülerken, bana çok kötü bir ikiyüzlü olduğumu söylerken hayal edebiliyordum. Haklıydı da. Çünkü anlaşılan içimde öldürme yetisi vardı. Elime kan bulaşmasına katlanabilirdim. Sadece bu kanın Bishop'ınki olmasına katlanamazdım. Vücudumla ne yapacağımı, vücudumun iki büklüm mü olmak istediğini, yoksa kendini ileri doğru fırlatarak parçalayıp mahvetmek mi istediğini anlayamıyordum. Ağzımı açtım ama çıkan tek şey hafif bir inilti oldu. Gözlerim yanıyordu ama gözyaşlarından değil, kuruluktan. Bishop öne doğru bir adım atıp beni göğsüne çekti, ben de yüzümü boynundaki çukura gömdüm. Ellerim, parmaklarım haykırana dek Bishop'ın paltosunu sıktı ve belki de sonsuza dek böyle, kıpırtısız ve güvende kalırsak iyi olmanın bir yolunu bulabileceğimi düşündüm.

Ama dünyanın bu şekilde işlemediğini öğreniyordum: Dünya insana tekrar nefes alması için doğru dürüst vakit bile tanımıyordu. Bishop sanki bu düşüncemi doğrulamak istercesine gerildi ve benden birazcık uzaklaştı.

"Caleb ile Ash nerede?" diye sordu.

Aniden döndüm, gözlerim beklemeleri gereken ağaç sınırını taradı ama onlara dair hiçbir belirti yoktu. "Bilmiyorum," dedim.

Arkamda Adliye Saraya'nın kapısı gürültüyle açıldı ve ben arkama dönerken Bishop önüme geçti, eli çoktan tüfeği için sırtına gitmişti.

Elleri teslim olmak amacıyla biraz havaya kalkmış olan Victoria, "Benim, sadece benim," dedi. Bir Bishop'a bir de bana baktı. "Callie nerede?"

"O..." Bishop duraksadı. "O öldü."

"Özür dilerim," dedim. "O..."

Bishop, "Beni öldürmeye çalıştı," dedi. Tam olarak yalan söylemiyordu ama çaktırmadan o koridorda olan şeyin suçunu benden kendine çekmişti. "Bazı açıklamalar yapman gerekecek, Victoria. Üzgünüm."

Victoria elini salladı. "Şu anda bunun için endişe etmiyorum, siz de etmemelisiniz. Baban..."

Öne doğru bir adım atan Bishop, "Babama ne oldu?" diye sordu.

Victoria, Bishop'ın omzunun üzerinden benimle göz göze geldi. "*İkinizin* de babası."

"Onlara ne oldu?" diye sordum.

Victoria, "Gitmeniz gerek," dedi. "Hemen şimdi." Bishop'a, "Evine," dedi. "Bunu durdurmaya çalışın. Ben buradaki olayla ilgilenirim." Başını geriye, mahkeme binasına doğru eğdi.

"Başkan Lattimer'ın evi yandı sanıyordum," dedim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sadece karın serpiştirilmiş olduğu çimlere uzanıp bugünün asla gerçekleşmemiş olduğu bir dünyaya uyanmak istiyordum.

Victoria sabırsız bir sesle, "Sadece bir kısmı yandı," dedi. "Bishop'ın annesiyle babası kurtarılabilecek bir şey olup olmadığına bakmaya gitti." İki eliyle de kovan bir hareket yaptı. "Gitmeniz gerek!"

Bishop çoktan harekete geçmişti bile. Onu takip etmeme rağmen aklımdan bir ses bana dönüp diğer tarafa koşmam için bağırıyordu. Çiti bulup üzerinden tırmanmamı. Ses bana jiletli telde parçalara ayrılan ellerin Bishop ile benim, bizi beklediğini bulacağımız şeyden daha az acı verici olacağını söylüyordu. Ama Bishop elini bana doğru uzattı ve onu geriye, kendi tarafıma doğru çekmek yerine onun yanında koşmaya başladım.

Sokaklarda öncesine göre daha çok insan vardı ve hepsi bizimle aynı yöne gidiyorlardı. Biz koşarak geçerken birkaç insan isimlerimizi haykırsa da, kimse bizi durdurmaya kalkışmadı. Anlaşılan babalarımızla ilgili her ne oluyorsa bu benim Westfall'a döndüğümü keşfetmekten daha acildi, bu da endişemi rahatlatmaya hiç yaramadı.

"Sence Caleb ve Ash oraya mı gitti?" diye sordum. "Belki de bir şey duyup ne olduğunu görmeye gitmişlerdir?"

Bishop kasvetli bir ifadeyle, "Belki," dedi.

Bishop'ın annesiyle babasının evi hâlâ ayakta duruyordu, fakat bir yanı sadece yanmış bir harabeydi, tuğlaların eğri büğrü kalıntıları, kan kırmızısı yüzeylerinde kar tanelerini yakalıyorlardı. İnsanlar bahçeyi saran süslü demir parmaklığın önünde dizilmişlerdi. Birkaç polis görüyordum ama kafaları karışmış gözüküyordu, boş boş dolanıyorlar, birbirlerine bakıyorlardı. Kimse harekete geçmiyor, herkes başka birinin onlara ne yapılacağını söylemesini bekliyordu.

Bishop'la kalabalığın arasındaki ufak bir aralıktan itişerek geçtik ve daha gözlerim ne gördüklerini algılayamadan, Bishop'ın hızla nefes aldığını duydum. Babam hâlâ sağlam olan ön verandada duruyordu, elindeki tabanca Başkan Lattimer'ın şakağına dayalıydı, diğer eli de Başkan Lattimer'ın ensesini kavramıştı. Erin Lattimer basamaklar-

da çömelmişti. Sesindeki yalvaran tonu duyabiliyordum ama kelimelerini tam olarak seçemiyordum.

Daha düşünmeden, "Babacığım!" diye haykırdım, kelime boğazımdan fırlamıştı.

Babamın başı hızla havaya kalktı ve parmaklıkta dizilmiş insanları tarayıp benim üzerimde durdu. "Ivy?" diye seslendi.

"Benim," diye seslendim. "Lütfen dur, baba. Her ne düşünüyorsan. Lütfen dur."

Babam, "Callie'yi tutukladılar," diye seslendi. "Onu öldürecekler."

Bishop yüksek sesle, "Hayır," deyince babamın bakışları ona kaydı. "Callie'yi çıkardık." Eli önkolumu sıktı. "Oraya geleceğiz. Sadece Ivy ve ben. Tamam mı?"

Babam duraksadı, Başkan Lattimer da irkildi.

Bishop, "Silahımı garaja çıkan yola bırakacağım," diye bağırdı. "Oraya geliyoruz. Hadi git, Ivy," diye teşvik etti. "Hadi!"

Biz kapıya varır varmaz iki polis ileri atıldı. Ama Bishop tüfeğini sırtından alıp onlara doğrulttu. Katı bir sesle, "Hayır," dedi. "Geri çekilin. *Hemen!*"

Eğer daha iyi eğitimli veya silahlar konusunda daha deneyimli olsalardı, sadece Bishop onları durdurmaya yetmeyebilirdi ama tüfeği tutuşundaki rahatlık ve sesindeki güç, iki polisin de onun emrine uymasına sebep oldu ve aniden durdular.

Kapıdan içeri sızıp garaj yolundan babama doğru koştum. Arkamda Bishop'ın ayak seslerini duyabiliyordum. Omzumun üzerinden çabucak baktığımda, Bishop'ın tüfeğini tıpkı söz verdiği gibi garaj yoluna koyduğunu gördüm. Basamakların altına neredeyse aynı anda vardık ve

Erin, Bishop'ın kollarına doğru atıldı. "Bishop," diye bağırdı. Yüzü ağlamaktan yıpranmıştı, saçları dolanmıştı. Ayaklarından biri çıplaktı ve aklım buna takıldı, ayakkabısını nerede kaybettiğini ve ayağının ne kadar üşüyor olduğunu düşündüm.

Babam, "Daha fazla yaklaşmayın!" diye haykırınca sesi aniden dünyaya tekrar odaklanmamı sağladı.

Alt basamakta durdum, soğuk demir parmaklık tenimi ısırıyordu. "Baba," dedim. "Bırak gitsin."

"Ivy." Babamın yüzü yumuşadı. "Hayattasın. Buradasın." Gözlerinin altında mor halkalar ve onu bir yabancı gibi gösteren uzamış sakalları vardı.

"Buradayım, baba. Geri geldim. Ama Başkan Lattimer'ı bırakmalısın."

Babam, "Bırakamam," dedi. Yüzü buruştu ama öfkeyle değil, beni doğrudan delip geçen, kalbimi ikiye ayıran bitkin bir hüzünle. Birdenbire babama karşı duyduğum bütün öfke kayboldu. Burada o öfkeye yer yoktu, o öfke bana hiç yardımcı olmayacaktı.

"Baba, lütfen..."

Babam, "İnsanları öldürtüyor. Callie tutuklandıktan sonra düşündüklerini söyleyen insanları, bunu biliyor muydun?" dedi.

"Hayır," dedim. "Bilmiyordum. Ama bu yine de onu vurmak için yeterince iyi bir sebep değil." Bir zamanlar bu yeterince iyi bir sebep olabilirdi ama artık değildi. Artık o Başkan Lattimer'dan fazlasıydı. Bishop'ın babasıydı.

Babam, "Evet, yeterli bir sebep," dedi. "Yeterliden de öte."

Başkan Lattimer kısık sesle, "Bunu o yüzden yapmıyorsun," deyince irkildim. Neredeyse konuşma yetisi oldu-

ğunu unutmuştum, bütün dikkatim babamda ve elindeki silahta toplanmıştı. "En azından dürüst ol, Justin."

Erin, "Tanrı aşkına, Matthew," diye haykırdı. "Bunu daha da kötü hale getirme. Onu kışkırtma."

Başkan Lattimer, Erin'a baktı ve yüzünden özre benzer bir şey geçti. "Bu asla Westfall'la ilgili değildi. Ya da Westfall'u yönetiş şeklimle. Senin için değildi, Justin. Bu her zaman Grace'le ilgiliydi." Annemin adını duymak gökyüzündeki bütün havayı tutulan bir nefes gibi içine çekmişti sanki. Bir bombanın patlamasından önce kesik nefeslerin alındığı saniyeler gibi.

Babam, "Bana sakın onun adını *söyleyeyim deme*," dedi. "Buna hiç hakkın yok."

Başkan Lattimer, "Gayet de hakkım var," dedi. "Tıpkı senin gibi onu seviyordum."

Babam, "Onun gitmesine izin verdin! *Onu öldürdün!*" diye gürledi. Gözleri birdenbire vahşileşmişti, tabancayı Başkan Lattimer'ın şakağına o kadar çok bastırıyordu ki, tabancanın etrafındaki etin beyaza döndüğünü görebiliyordum. Arkamda Erin inledi.

Annemin ölümüne kimin sebep olduğuyla ilgili babamla hemfikir olmamak hiçbir işe yaramayacaktı. Bunu zaten denemiştim ve başarısız olmuştum. Onun yerine, "Artık bunun bir önemi yok," dedim, sesimi sakin tutmaya çalışıyor, ellerimdeki titremenin orada kalmasını, ses tellerime çıkmamasını sağlamaya çabalıyordum. "Bu uzun zaman önceydi. Artık annem öldü, baba. Annem bunun olmasını istemezdi."

Derin bir nefes aldım ve Başkan Lattimer'la göz göze geldim. "Annem onu seviyordu. Her şeyden çok." *Hepimizden daha çok*, diye düşündüm ama bunu söylememeyi başardım.

Babam, "Evet," dedi. "Grace onu seviyordu ve o Grace'e ihanet etti. Kalbini sanki bir hiçmiş gibi kırdı. Sanki hiç önemi yokmuş gibi başkasıyla evlendi."

Başkan Lattimer, "Asla önemsiz değildi," dedi. "Sence bu benim için kolay mıydı? Grace'in seninle evlenmesini, senin çocuklarını doğurmasını izlemek? Sence bana zaten kendime binlerce kez söylemediğim herhangi bir şey söylüyor musun? Bana yapacağın herhangi bir şeyin onu ölü bulduğum günden daha kötü olabileceğini düşünüyor musun?" Başkan Lattimer'ın sesi o kadar dürüst, o kadar çıplaktı ki, sanki annemle arasında mahrem bir âna tanık oluyormuşçasına başımı çevirmek istedim.

Babamın yüzünden aşağı gözyaşları dökülüyordu. Islaklık kahverengi gözlerini parlatıyordu. Artık saçlarına karlar takılıyordu, ona beyaz bir taç takmışlardı. Bir deliye benziyordu. Nasıl düzelteceğimi hiç bilmediğim şekilde mahvolmuş gözüküyordu. Artık tabancayı Başkan Lattimer'ın şakağına aynı güçle bastırmıyordu ama kanmamıştım. Babamı tanıyordum. Nefretinin ne kadar güçlü olduğunu biliyordum.

"Bunu yapman hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedim. "Westfalllar yönetimi devralmayacak. Bu hayalin yok oldu, baba. Ama buradan gidebiliriz. Westfall'dan uzakta bir hayat kurabiliriz. Yeni baştan başlayabiliriz." Bu, Westfall'a dönmeye karar verdiğim andan beri benim gizli umudum olmuştu. Ama artık kelimeleri yüksek sesle söylediğimde kulağa çok saçma geliyorlardı. Bunca acının olduğu geçmişin karşısında işe yaramazlardı.

Babam başını iki yana salladı. "Hayır. Gitmeyeceğim."

Kalbim ağırlaştı. "Eğer beni hiç önemsediysen baba, azıcık bile olsa," dedim, "lütfen onun gitmesine izin ver."

"Tabii ki seni önemsiyorum, Ivy. Tabii ki." Babamın

yüzü buruştu. "Seni seviyorum. Sen benim kızımsın. Senin için çok daha fazlasını istiyordum, hepimiz için."

Bunlar çok uzun zamandır duymaya, inanmaya ihtiyacım olan sözlerdi. Ama çok geç kalmışlardı. İkimiz için de yeterli olmayacaklardı. İliklerimde bunu durdurmamın bir yolu olmadığını zaten biliyordum ama yine de denemeliydim. "O zaman silahı indir, baba. Onu öldürmek sadece intikam olur, adalet olmaz."

Babam bana baktı, ben de bakışlarını üzerimde tutmak için uğraştım ama gözleri yine Başkan Lattimer'a kaydı ve kısa bağlantımız kayboldu. Babam, "O zaman hak ettiği şey intikam," dedi. Başkan Lattimer'ı öne doğru itti ve silahı başının arkasına doğrulttu.

Başkan Lattimer dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana baktı. Kaderini kabullenmişten çok kaderiyle barışık gözüküyordu. "Annen olsa seninle gurur duyardı, Ivy." Gözleri Bishop'a kaydı ve sevgiyle ışıldadı. "Tıpkı benim seninle gurur duyduğum gibi."

"Baba." Bishop'ın sesi çatladı.

Başkan Lattimer, "Ivy'yle birbirinizi bulduğunuza çok seviniyorum," dedi. "Biliyorum ki, Grace de olsaydı sevinirdi." Erin'a baktı. "Hep onun gölgesinde yaşamak zorunda kaldığın için özür dilerim. Bu sana haksızlıktı. Olmam gerektiği kadar iyi bir koca olamadım."

Erin, "Sorun değil Matthew," dedi, kelimeleri gözyaşlarıyla kesiliyordu. "Beni elinden geldiğince sevdiğini biliyorum."

Babam, "Arkana dön," dedi.

"Yapma," dedim ama rüzgâr ile babamın yasının ve öfkesinin gücü, sesimi yalayıp tuttu.

Başkan Lattimer babama bakmak için dönerken, "Onu hep sevdim," dedi. Başını dik, sesini de güçlü tutuyordu.

Babam, "Yeterince değil. Benim kadar sevmiyordun," deyip tetiği çekti. Başkan Lattimer'ın alnı aniden beliren kan ve kemiklerle patladı. Bir an yaşayan, nefes alan bir adamdı: bir eş, bir baba, annemin kalbine sahip kişi. Sonraki an ise çoktan ölmüş, cansız bir beden.

Bishop, "*Hayır!*" diye bağırdı. Basamakları tökezleyerek çıktım, sonra babamın silahı hâlâ elinde tuttuğunu görünce durdum. Silahı Bishop'a doğru yöneltiyordu ve onun önüne geçmeye çalıştım ama çok yavaştım, ayaklarım şoktan dolayı beceriksizdi ve ellerim buzlu parmaklıkta kayıyordu.

Havada bir ıslık duyuldu, bildiğim ama beynim normalin yarı hızında çalıştığı için çıkaramadığım bir ses. Bir ok babamın boğazına çarpıp onu geriye doğru düşürdü, kan ânında yaradan fışkırmaya başlamıştı. Babam evin önünde kayıp tuğlalarda koyu kan izleri bıraktı.

Başımı çevirip Caleb'ın bahçede durduğunu, yayını indirdiğini gördüğümde, sanki vücudumun dışından gözlemliyor gibiydim, kopuk ve hissizdim. Yanında Ash vardı, yüzü gözyaşlarıyla büzüşmüştü. Onlardan uzağa döndüm ve Erin'ın kan ve karlar içinde kayarak Başkan Lattimer'ın yerde yatan vücuduna gidişini izledim. Yüzünü Başkan Lattimer'ın göğsüne gömdü ve inleyişleri havada titreşti, beynime bıçak gibi saplanıyorlardı. Kulaklarımı örterdim ama kollarımı kaldıracak gücü bulamıyordum. Bishop'a baktım, şoktan büyümüş gözleri ve rengi atan benzi, muhtemelen benimkilere benziyordu. Üst basamakta yüzünü ellerinin arasına alarak çöktü.

Kadere inanmadığımı sanıyordum ama belki de kader insanın neye inandığını umursamıyordu. Çünkü bu nihai, korkunç sonuç, kaçınılmaz gözüküyordu. Bütün çevik kaçınma oyunlarıma, önümdeki katliama engel olmak için

gösterdiğim bütün çabalara rağmen, yine de bu katliam gerçekleşmişti. Belki de bu çok uzun zaman önce başlamıştı: Bir adam başka bir adamdan gücü zorla aldığında; iki çocuk âşık olduğunda ve beraber olmalarına izin verilmediğinde; annem bir meşe ağacının dalına bir ip bağlayıp boynuna bir ilmik geçirdiğinde.

Babamın kanı, Başkan Lattimer'ın kanına karışıyor ve hâlâ düşmekte olan tertemiz beyaz karların içinde dereciklер halinde akıyordu, ta ki kandan tek bir nehir oluşturana dek. Hangi kanın Westfall'a, hangi kanın Lattimer'a ait olduğunu anlamak imkânsızdı. Ben de hava kadar donuktum, babama doğru ilerleyemiyordum ve Bishop'a uzanıp onun geri çekildiğini görme riskini göze almak istemiyordum. O yüzden ellerim parmaklığın etrafına sarılı öylece durdum ve kanın aşağı süzülüşünü, kar tanelerinin babalarımızın cesetlerinin üzerinde kanlı buza dönüşmelerini izledim.

20

Tepedeki bir karganın ötüşünü ve kardan ağırlaşmış dalların arasındaki rüzgârın ıslığını duydum. Ama diğer sesler uzaktan geliyor gibiydi. Garaj yolundan bir grup polis geliyordu ve ağızları açık olsa da, dediklerini anlayamıyordum, anlamaya uğraşmak da istemiyordum. İlk polis bana ulaştığında kollarımı kavradı ve ellerimi biraz fazla sertçe sırtıma götürdü. Karşı koymadım, bana ne yapabileceklerini önemseyemiyordum.

Bishop, "Bırakın onu," dedi. Bunlar babalarımız düştüğünden beri kulaklarıma ulaşan ilk kelimelerdi. Bishop hâlâ basamaklarda oturuyordu. Kemikleri yok gibi gözüküyordu; sesinde bile hiçbir otoriterlik yoktu.

Polislerden biri verandaya çıkmıştı ve nazikçe Bayan Lattimer'ı başkanın cesedinden uzağa çekmeye çalışıyordu. "Bayan Lattimer," dedi, "onunla ne yapmamızı istiyorsunuz?" Başıyla bana doğru işaret etti. "Ivy Westfall'la?"

Erin ayağa kalkmadı, sadece bana bakmak için başını çevirdi. Yanağına bulaşmış bir parça kan vardı. Yası içinde çok genç, kaybolmuş ve yalnız gözüküyordu.

Polis, "Onunla ne yapalım?" diye tekrarladı.

Erin'ın yüzünden farklı duygulardan oluşan bir ifade geçti: acı, hüzün, öfke, tiksinti, bitkinlik. Hangisinin kazanacağına emin değildim. Bishop da bunu görüyor olmalıydı, çünkü Erin cevap veremeden ayağa kalktı, iki eliyle de parmaklığı tutarak kendini doğrulttu. Gergin bir sesle, "Yemin ederim anne," dedi, "Bütün bunlardan sonra," kolu verandadaki katliama işaret etti, "eğer şu anda doğru şeyi yapmazsan..." Benim için savaşıyordu ama hâlâ bana bakmıyordu ve kalbim ısrarcı, hüzünlü bir ritimle attı.

Erin, Bishop'ın sesini duyunca biraz doğruldu ve başını oğluna çevirdi. Artık kendi intikamını istiyor olmalıydı. Nasıl istemezdi ki? İntikamını alabileceği tek kişi de bendim. Bishop annesine baktı, dişlerini sıkıyordu ve göğsü dökmemeye çalıştığını bildiğim gözyaşlarıyla yükselip alçalıyordu. Gözyaşlarını burada, yabancıların önünde dökmek istemiyordu.

Erin nihayet, "Onunla hiçbir şey yapmayın," dedi. "Bırakın gitsin, tıpkı Bishop'ın dediği gibi. Sadece... bırakın gitsin."

Polis kollarımı bıraktı ama ben kıpırdamadım. Bazı açılardan bir hücrenin içi rahatlatıcı olurdu. Parmaklığa tekrar baktığımda orada toplanmış insanların gitmediğini gördüm. Bazıları ağlıyorlar, bazıları da ufak daireler hâlinde toplanmış konuşuyorlardı. Daha önceki bütün gerginlik azalmıştı, sanki Başkan Lattimer ile babamın ölümleri, şoke ederek öfkeyi uzaklaştırmış, iki tarafta da belirsizlik dışında hiçbir şey bırakmamış gibiydi.

Bishop basamaklardan aşağı yürüdü. "Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum," dedi. "İnsanları eve göndermeye, ortamı sakin tutmaya çalışın ama o silahları kullanmayın. Ortamı daha da kötüleştirmek yerine yatıştırmamız gerek."

Polislerden biri, "Artık yönetim senin elinde mi?" diye sordu. "Yoksa annenin elinde mi?" Kimse her zamanki gibi başka bir Lattimer'ın yönetimi ele alması fikrini sorguluyora benzemiyordu.

Bishop omzunun üzerinden hâlâ Başkan Lattimer'ın cesedinin üzerine eğilmiş olan annesine baktı. "Bende. Şimdilik. Ama bütün taraflardan görüş isteyeceğim. İnsanlara yarın öğlen Belediye Binası'na gelmelerini söyle. Herkes gelebilir. Westfall'u tekrar nasıl kuracağımızı planlamaya başlamamız gerek."

Polisler başlarını salladılar, sonra kalabalığı dağıtmak için garaj yolundan aşağı yürüdüler. Bishop da birkaç adım boyunca onları takip ettikten sonra bahçenin karşısına dönüp Caleb ve Ash'e ilerledi. Onlara ulaştığında, Ash kollarını boynuna doladı, Bishop da ona sarıldı. Bir an öyle kaldılar, sonra Bishop, Caleb'a döndü ve ona da aynı sıcaklıkla sarıldı. Ben uzağa, verandaya geri döndüm. Babamın gözleri açıktı, hissiz ve kararmışlardı. Keşke biri gözlerini kapasaydı.

Arkamdan bir ses, "Ivy," dedi ve sırtımın üzerine ağır bir şey bindi. Sanırım bir koldu, belki. Konsantre olmak çok fazla uğraş gerektiriyordu. "Hadi." Omzumda bir baskı vardı ve baskıya teslim oldum, döndürülmeme izin verdim. Ash nazikçe, "Hadi," diye tekrarladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Babam..."

Ash beni yönlendirmeye, ben de onu takip etmeye devam ettim. "Sıcak bir yere gidiyoruz. Babanla ilgileneceklerdir." Yüzünden aşağı bir damla yaş düştü. Keşke benim yüzümden de bir gözyaşı damlası düşseydi. "Bishop'ın babasıyla da. Merak etme."

Bishop ile Caleb önümüzde yürüyorlardı, yayı Caleb'ın sırtında sallanıyordu. Bishop yine tüfeğini almış, omzun-

daki tanıdık pozisyonunda duracak şekilde asmıştı. "Ben... ben Caleb'ı suçlamıyorum," dedim. Ağzım bile hissiz gibiydi, dudaklarım en basit kelimeleri bile oluşturmak için çok çabalıyorlardı.

Ash, "Biliyorum," dedi. "O da biliyor."

Nereye gittiğimize dikkat etmiyordum, Bishop'la evlendikten sonra paylaştığımız evin patikasına gelene kadar hangi yolda olduğumuzu fark etmemiştim. Kaldırımda tökezledim. Bishop'ın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Neden buraya geldik?" diye sordum.

Durdu ve babam tetiği çektiğinden beri ilk defa gözlerime baktı. Bana mı bakıyordu, yoksa gözleri beni delip geçip arkama mı bakıyordu emin olamıyordum. "Çünkü gidecek başka hiçbir yer yok."

Bishop ön verandada sakladığımız yerden yedek anahtarı bulup kapının kilidini açtı. Basamakları çıkıp içeri girdim. Ev küflü ve terk edilmiş kokuyordu. Diğer herkes etrafımda hareket ederken salonun ortasında bir heykel gibi durdum. Köşede Bishop'ın ayakkabıları duruyordu, eski hayatımızdan bir kalıntı.

"Duş alacağım," dedim.

Kimse bana cevap vermedi. Kısa koridoru geçip kendimi banyoya kilitledim. Su soğuktu ama yine de soyunup duşa girdim, buzlu suyun yakışının vücudumdan fazlasına tekrar his getireceğini umuyordum. Saçımı yıkadım, şampuan gözlerime kaçıp yaktı. Callie'nin kanı tamamen geçene kadar ellerimi ovalayıp durdum. Sonra öylece durdum ve suyun yüzümden aşağı akmasına izin verdim.

Duştan çıktığımda çok fena titriyordum. Pis kıyafetlerimi banyonun yerinde yığın hâlinde bırakıp bir havluya sarındım. Salondan Caleb ile Ash'in seslerini ve şöminede ateş yakışlarını duyabiliyordum. Banyonun kapısını elimden

geldiğince sessizce açıp yatak odasına geçtim ve çıplak bir şekilde yorganın altına girim.

Birkaç dakika sonra Ash geldiğinde hâlâ titriyordum ve sırılsıklam saçlarım yastığı ıslatıyordu. Ash usulca, "Bak," dedi, "Victoria biraz yemek getirdi."

"Aç değilim."

Ash yorganı vücudumun daha yukarısına çekerek çıplak omuzlarımın örtündüğünden emin oldu. "Tamam," dedi. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa salonda olacağız."

"Bishop nerede?" diye sorduğumda dişlerim tıkırdadı. Soğuktan mıydı, yoksa şoktan mı bilmiyordum.

Ash duraksadı. "Emin değilim." Sanki ateşime bakıyormuş gibi elini alnıma koydu. "Ama dönecek."

Gözlerimi kapayıp ondan uzağa döndüm.

Uyumamıştım. Dalıyordum, aklım babamla ilgili hatıralardan, Callie'yle ilgili düşüncelere ve Bishop'a duyduğum özleme kayıyordu. Caleb ile Ash'in salondaki kısık sesleri bir süre önce kesilmişti, bu seslerin yerini Caleb'ın alçak horlaması almıştı. Bishop dönmüştü; onu banyoda duyabiliyordum. Bu bana burada karı koca olarak geçirdiğimiz onca zamanı, onun yatağa hazırlanmasını dinlediğim bütün geceleri hatırlatıyordu. O zamanlar geleceğimiz için hayal ettiğim bütün olası senaryolar içinde, bunu asla hayal etmemiştim.

Banyo kapısı açıldı ve Bishop'ın adımları banyonun önünde duraksadı. Nefesimi tuttum ve Bishop odaya girip kapıyı arkasından kaparken nefesimi yavaşça verdim. Kıyafetlerinin hışırtısını duydum, sonra Bishop yanıma uzandığında yatak alçaldı. Sırtüstü uzanmış tavana bakıyordum, kollarım iki yanımdaydı. Bishop benimle ko-

nuşmadı, bana dokunmadı. Aramızdaki sessizlik birikip ağırlık kazandı, çok ağırdı ve göğsüme bastırıyordu. Daha önce gelen hissizlik tamamen geçmediği için minnettardım, yoksa bu ânın getirdiği acı beni nihayet mahveden şey olabilirdi. Dayanıklılığımın sınırı geçilmişti. Bishop'a uzanmak istiyordum ama babamın yaptığı şey, aramıza nasıl tırmanacağımı hiç bilmediğim bir dağ gibi oturmuştu. Bishop artık beni nasıl sevebilirdi? Ondan bunu nasıl bekleyebilirdim?

"Bishop," diye fısıldadım. Bu söyleyebildiğim tek kelimeydi, boğazımdan kısık ve boğulur gibi bir sesle çıkmıştı.

Yorgan kıpırdadı ve Bishop'ın eli benimkini okşadı, üzerinden kaydı ve parmaklarımızı kenetleyip elimi sımsıkı tuttu. Hıçkırıkla dolu nefesimi tuttum ve elini elimden geldiğince kuvvetle sıktım. Gözyaşlarım sanki bütün gün orada birikmişler, fışkırmak için bu ânı beklemişler gibi akmaya başladılar.

Bishop yan döndü, ben de aynı şeyi yaptım ve Bishop beni kendine çekerken kollarımı boynuna doladım. O da ağlıyordu, yüzünün yanağıma değdiği yerde sıcak, kaygan yaşlar vardı. Öpüştüğümüzde hüznümüz birleşti, tıpkı daha önce babalarımızın kanlarının birleştiği gibi. Bishop üzerime doğru geldi ve tek elini başının arkasına götürerek tişörtünü çekip çıkardı. Beraber hareket ettiğimizde ikimizin de gözyaşları durmadı. Bedenimdeki zevkle yüreğimdeki acı, gözkapaklarımın arkasında tek bir parlak şimşeğe dönüştü. Parmaklarım çaresizce ve fazla sertçe Bishop'ın sırtına geçti ama ellerimi gevşetemiyordum. Kendime Bishop'ın burada, sıcak, hayatta ve benimle olduğuna dair güven vermem gerekiyordu.

Her şeyden sonra hâlâ benimleydi.

Gözyaşlarımız durduktan ve nefeslerimiz sakinleştikten sonra birbirimize bakacak şekilde yan yana uzandık. Gece karanlıktı ama yeni düşmüş karlardan yansıyan ay, odaya dingin, uhrevi bir parıltı yayıyordu. Göz kapaklarım ağlamaktan şişmişti, dudaklarım ise Bishop'ın öpücüklerinden ağrıyordu.

"Benim suçum gibi hissediyorum," dedim. "Buraya dönerek bütün bunlara neden olmuşum gibi hissediyorum."

Bishop, "Hayır," dedi. Bir kolu başının dayandığı yastığın altına kıvrılmıştı, diğerini ise belime atmıştı. "Asla babalarımızın mutlu bir sonu olmayacaktı Ivy. Burada da olsan, binlerce kilometre ötede de olsan. Korkunç bir geçmişleri vardı ve senin yaptığın veya yapmadığın hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti."

"Ama senin babanı öldüren benim babamdı," diye fısıldadım.

"Sen babandan sorumlu değilsin. Tıpkı benim kendi babamdan sorumlu olmadığım gibi. Yetişkin adamlardı. Kendi kararlarını kendileri aldılar."

"Ama senin baban hiçbir şey yapmadı," diye itiraz ettim. "Tetiği çeken o değildi."

Bishop, "Ama başka şeyler yaptı," dedi. "Daha önce buradan çıktığımda anneme bakmaya gittim. Onunla biz yokken neler olduğunu konuştum. Babanın söylediği şey doğruydu. Babam insanları öldürtüyordu. Çok fazla insanı değil. Bazılarını sadece tutuklatıp dövdürtüyordu. Bazılarını çitin dışına çıkarıyordu. Bu da yeterince kötü. Ama bazılarını babanı destekleme konusunda bir mesaj vermek için öldürtmüş. Tamamen kötü biri değildi, bunu biliyorum. Ama kötü şeyler yaptı." Bishop uzanıp dolanmış saçlarımı yanağımdan çekti. "Yani sadece senin baban değildi Ivy. İkisi birdendi."

"Keşke..."

"Keşke ne?"

"Babamın Westfall için iyi fikirleri vardı," dedim. "Buna gerçekten inanıyorum. Keşke babana duyduğu nefretin ötesine geçebilseydi, o zaman belki dikkate değer bir şey yapabilirdi."

"Eh, eğer isteklerimizi paylaşıyorsak, keşke babam anneni kaybetmekten bir şeyler öğrenseydi. Onunla olan her şeyden sonra aynı fikirlere tutunmaya devam etti." Bishop duraksadı. "İnsanların seçimlerini ellerinden almanın ne kadar yanlış olduğunu herkesten iyi biliyordu. Ama bu onu durdurmadı. İşleri yürütmenin başka bir yolu olabileceğini asla kabul edemedi."

"İkisinin de seçenekleri vardı," dedim. "O seçenekleri seçmediler."

Bishop, "Biliyorsun, çok geç değil," dedi. "Westfall'u daha iyi bir yere çevirmek için çok geç değil."

"Bunu mu istiyorsun? Kalıp işleri değiştirmek?"

"Bilmiyorum. Çok uzağı düşünemiyorum." Bishop içini çekti. "Şu anda sadece çok yorgunum."

Sakin kelimeleri kendi bitkinliğimin boyutunu fark etmeme sebep oldu, bitkinliğim iliklerime kadar işlemişti ve uzuvlarımı ağırlaştırıyordu. Bishop'a doğru kaydım ve elimi yanağına koydum. "Baban için üzgünüm."

Başını dönüp dudaklarını avucumda gezdirdi. "Ben de senin baban için üzgünüm." Duraksadı. "Callie için üzgün olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum. Ama onu öldürmek zorunda kalan sen olduğun için üzgünüm. Bunun seni ne kadar hırpaladığını biliyorum." Kelimeleri beni kızdırmadı. Bishop böyle biriydi, özellikle de benimle. Dürüst. Bir ömür boyu yalandan sonra gerçeğin acısına minnettardım.

Bishop'a, "Geri dönüp değiştirmezdim," dedim. "Elimde olsaydı bile. Ölmene izin vermezdim, Bishop. Asla."

Öne eğilip beni öptü ve dudaklarını çekmedi. "Callie'ye birbirinizi daha çok sevmekle ilgili söylediğin şey..."

Dudaklarına doğru, "Ne olmuş ona?" diye fısıldadım.

"İnsanları sevmek konusunda iyisin Ivy. Çok derinden seviyorsun. Bu konuda düşündüğünden çok daha iyisin."

"Senin sayende," dedim, gözyaşlarım yine yüzeye çok yakındı. "Bana nasıl seveceğimi öğrettin."

Elimi yüzünden aşağı çekip göğsüne dayadı. "Birbirimize öğrettik."

21

Ölülerimizi sabahın ilk ışıklarında gömdük. Cenazeler savaşın öncesinde olduğundan farklıydı. Büyük seremoniler, tabutlar veya rahatlatıcı sözler yoktu. Belki de ölülerin sayısı milyonlara varınca, bir insanın ölümünü belirtecek onca yol kaybolmuştu. Ölü insanlar hayatta olanlardan çok olunca, cenaze yapmanın anlamı kalmamıştı. Artık ölülerimizi basit pamuklu kumaşlara sarıp onları yerde işaretsiz çukurlara koyuyorduk ve kelimelerimizi yaşayanlara saklıyorduk.

Bishop ile Caleb, tek mezarı kazmak için güneş doğmadan önce kalkmışlardı. Babalarımızı beraber gömmemiz çok kötü bir ironiydi, Callie de yanlarında gömülecekti. Ama üç ayrı mezar için toprak çok donuktu ve yer çok azdı. Bazen kötü kışlarda toplu mezarlar yirmiden fazla insan taşıyordu. Kendime onların öldüğünü o yüzden bunun bir önemi olmadığını, belki de hak ettikleri dinlenme yerinin bu olduğunu, hayatta bırakamadıkları nefretin ve

kinin cezası olarak ölümde bir araya gelmek zorunda kaldıklarını söylüyordum.

Bishop, Erin'la benim aramda duruyordu ve Ash ile Caleb cansız bedenleri yere indirirken ikimizin birden elini tutuyordu. Victoria da buradaydı ama başka kimse yoktu. En son Callie'nin bedeni girdi ve kefeninden koyu saçlarının bir buklesi çıkıp sabah rüzgârında uçuştu.

Caleb ile Ash mezardan, eskiden sevdiğimiz insanlardan; kemik ve et yığınından uzaklaşırken, Bishop, "Huzur içinde yatsınlar," dedi.

Erin, Bishop'ın yanında sessizce ağlıyordu ama ben yine gözyaşlarından yoksundum. En azından şimdilik. Güneş gökyüzündeki yerini alıyor, ağaçların arasından soluk turuncu ışıklar yolluyordu. Çıplak dallarda birkaç kuş cıvıldadı. Dünya bizim kayıplarımızı, üzüntümüzün derinliğini hiç umursamadan dönmeye devam ediyordu. Tuhaf bir şekilde bu düşünce bana umut verdi. Bu ânı, bu acıyı atlatacaktık. Bu andan daha uzun süre yaşayacaktık.

Bishop, "Caleb'ın mezarı doldurmasına yardım edeyim," dedi.

Başımı salladım, o da benim elimi ve annesinin elini bıraktı. Erin'a doğru göz attım. Saçları dağınık bir atkuyruğu ile toplanmıştı ve Başkan Lattimer'ın olduğuna yemin edebileceğim bir kazak giyiyordu, kazak onun için çok büyüktü, kolları bileklerinden daha aşağı iniyordu. Ona ne diyeceğimi, hatta sesimi hoş karşılayıp karşılamayacağını bile bilmiyordum.

Kan çanağı olmuş gözlerine baktım. İkimiz de özür dilemedik. Birbirimizi affettiğimizi söylemedik veya af dilemedik. Asla birbirimizi sevmeyecektik; bunun gerçekleşemeyeceği kadar fazla şey olmuştu. Bana baktığında her zaman ailesinin mahvoluşunu görecekti. Ben ona baktığımda her zaman beni çitin dışında bir hayata mahkûm

edişini görecektim. Ama bir tür anlaşmaya varmıştık, artık ikimizin aynı tarafta olduğunun farkındaydık. Bishop yüzünden. Ona duyduğumuz sevgi her zaman bizi birbirimize bağlayacaktı.

Belediye Binası'na erken geldik ve bekleyip kimin bize katılacağını görmek için kubbeli yapıya girdik. Caleb, "Biz burada kalacağız," dedi. Ash'le kapının eşiğinin yanında duruyorlardı, dışarıda olmaya ellerinden geldiğince yakınlardı.

Bishop, "İçeri gelip tartışmaya katılmak istemiyor musunuz?" diye sordu. Sesindeki neşeli, alaycı ton neredeyse beni gülümsetmeye yetecekti.

Caleb, "Bunun sonucu bizi etkilemeyecek," dedi. "Ama ihtiyacınız olursa buradayız."

Ash, "Evet," dedi, "mesela bütün bu güç başınıza vurursa. O zaman size biraz akıl fikir verebiliriz."

Bu sefer Bishop'la beraber gülümsedik, Caleb ile Ash'e, daimi varlıklarına, sadece ve sadece bize olan bağlılıklarına minnettardık. Bishop atlayıp sahnenin kenarına oturdu ve yanına oturabilmem için bana elini uzattı.

"En son bu sahnede olduğumuzdan beri çok şey değişti," dedi.

"Evet." Hâlâ Bishop'la evlendiğim gün babam ile Callie'nin yanımda yürüdüğünü, Başkan Lattimer'ın beni ailesine kabul ettiğini gözümde canlandırabiliyordum. Artık hepsi ölmüştü. Bu sahnede durup Bishop'a yeminimi ettiğim gün, asla söylediğim kelimelerin bir gün doğru olacaklarını hayal edemezdim. Artık evli değildik ama şu anda ona karı-koca olduğumuz zamanda olduğumdan çok daha fazla bağlıydım.

Öğlenden biraz önce insanlar kubbeli yapıyı tamamen tıkış tıkış olacak şekilde doldurmaya başladı, aşırı kalabalık Adliye Sarayı'nın basamaklarına kadar taştı. Victoria ile Erin geldi ve Erin gelip Bishop ile benim yakınımda durduğunda, Victoria da durup toplanan kalabalıkla konuştu, rahatlatıcı şeyler söyledi ve endişeli kişileri sakinleştirdi. Kalabalık huzursuzca kıpırdandı, herkes başlamak için Bishop'a bakıyordu.

Bishop kısık sesle, "Hadi bakalım," deyip öne doğru adım atarken elini sıktım. Yüksek, anlaşılır bir tonla, "Geldiğiniz için hepinize teşekkürler," diye seslendi. İliklerim ürperdi: Gururum endişeyle karışmıştı. Kulağa babası gibi geliyordu. Bir lider gibi konuşuyordu. "Eminim artık hepinizin bildiği gibi," diye devam etti, "babam dün öldü." Kalabalıkta dalga gibi bir gürültü dolaştı. "Justin Westfall da öldü." Bishop bana bakmak için döndü ve hafifçe kaşlarını çatarak ileri gelmemi işaret etti. "Buraya gel," diye ısrar etti.

Yanına gittim ve gözlerim kalabalığı taradı. Çoğu insan endişeli ve korkmuş gözüküyordu. Birilerinin onlara ne yapacaklarını, nasıl davranmaları gerektiğini söylemesini bekliyorlardı. Seneler boyunca kararları onlar için alındığından, artık kendileri için nasıl karar alacaklarını hatırlamıyorlardı.

Bishop, "İkimizin babası da hatalar yaptı," dedi. "Ama Westfall için çok farklı görüşleri olsa da, hepimiz için en iyisini istediklerine inanıyorum."

Biri, "Şimdi ne olacak?" diye seslendi. "Yönetim kimin elinde?"

Çoğu insan için önemli olan buydu. Sadece birinin onları yönetmesini istiyorlardı. Bishop bana doğru baktı. "Bence bu size bağlı," dedi. "Bence herkesin bir yorum hakkı, bir oyu olmalı."

Odada şaşkınlık ve korku, belki de biraz heyecan dolu bir uğultu dolaştı. Bir adam, "Seni istiyoruz!" diye bağırdı. "Bir Lattimer istiyoruz!"

Başka bir adam, "Hayır!" diye haykırdı. "Dediği gibi hepimiz oy verebilmeliyiz."

Bir kadın, "Ama peki ya şu an?" diye araya girdi. "Şu anda birinin yönetimi ele alması gerek. Kış geldi!"

Hızla odanın kontrolünü kaybediyorduk, insanlar birbirleriyle aynı anda bağırıyorlardı, sesler kimsenin duyulmayacağı şekilde yükseliyordu. "Durun!" diye bağırarak kendimi şaşırttım. Anlaşılan diğer herkes de şaşırmıştı, çünkü oda sessizliğe büründü. "Haklısınız. Yeni bir hükümet kurulana dek bizi yönetecek birine ihtiyacımız var. İlk adımımız bu olmalı: Kısa vadede kimin Westfall'u yöneteceğini bulmak."

Bir adam, "Bishop!" diye bağırdı.

Bir kadın, "Bence de!" diye seslendi.

Kalabalığın arkasından biri, "Ancak beraberinde bir Westfall çalışırsa," dedi. "Ivy'nin de bunun bir parçası olması gerek. O zaman durum adil olur."

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım; kısa süreliğine bile olsa Westfall'u yönetmeye hiç niyetim yoktu ama adamın önerisi tutuldu ve kelimeleri odaya yayıldı. Victoria, Bishop'a baktı. "Bu iyi bir fikir," dedi. "Ivy'yle beraber dengeyi sağlamak için çalışabilirsiniz."

Bishop bana döndü. Eğer kabul edersek ne olacağını ikimiz de biliyorduk. Bishop, Westfall'un yeni lideri olacaktı. Ya da ben. Gayet net olarak görebiliyordum: İkimiz babalarımızın en iyi fikirlerini uygulayacak, insanlara özgürlüklerini tanırken bir yandan da onları güvende tutacaktık. Westfall'u hep olması gereken yere dönüştürebilirdik. Gurur duyabileceğimiz bir miras bırakabilirdik.

Bu vaat kanımda yıldırım gibi hızla dolaştı. Ama bunun altında duymakta gitgide daha iyi hale geldiğim kısık ses çoktan babamın hayalini gerçekleştirmenin kendi hayalimi gerçekleştirmekle aynı olup olmadığını soruyordu.

Bishop bana, "Ne diyorsun?" diye sordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve onun da ihtimalleri gördüğünü anladım. Ama duraksayıp onu gerçekten inceledim. Yüzünde bir şey tereddütlüydü, gözleri parlamak yerine metin görünüyordu. Şimdiden kendini kötü haberlere hazırlıyormuş gibi. Kalbim göğsümde tepetaklak oldu.

Okyanusu görmek istiyorum. Yönetmektense keşfetmeyi tercih ederim. Gücü önemsemiyorum. Bishop'a bakıp kelimelerini duydum ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde onun için kurduğum hayali hatırladım: Bir gün okyanusa varacağını ve tuzlu, acı tadını alacağını.

Bishop her zaman benim gittiğim yere gelmişti: Çitin ötesine, tekrar Westfall'a ve şu anda bu odada bunu tekrar yapmaya hazırdı. Zayıf olduğundan veya kendi fikirlerine sahip olmadığından değil, beni sevdiği ve ihtiyacım olan şeylere kavuşmamı istediği için. Ama ben de onu seviyordum ve onun mutluluğu benim için kendiminki kadar önemliydi.

Bir parçam Westfall'da belirsiz bir süre boyunca kalıp babamın hayalini gerçekleştirmek, Westfall'u tekrar bir demokrasiye, insanların her konuda özgür olduğu bir yere dönüştürmek istemiyor desem yalan olurdu. Ama o zaman ben özgür olmazdım. Sonsuza dek bu arazi parçasına, bu insanlara, bu hayat şekline bağlı kalırdım. Burada her zaman iyi de olsa kötü de olsa Justin Westfall'un kızı olacaktım. Çitin dışına çıkarılmadan önce, Westfall'un ötesinde bir hayat hayal edemiyordum ama artık gerçekten, Westfall'un içinde bir hayat hayal etmem zordu. Bishop

haklıydı; bu dünyanın çoğunu görmemiştik ve ben dünyayı keşfetmek istiyordum. Westfall geçmişim gibi geliyordu. Bütün dünya ise geleceğim gibi.

Bishop, "Ee, ne diyorsun?" diye tekrarladığında bütün odanın cevabımı beklerken nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim.

"Evet," dedim. "Cevabım evet." Duraksadım. "Ama sadece birkaç aylığına. Sadece bahara kadar."

Victoria, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Neden sadece kış boyunca?" Etrafımızda insanların sesleri yükselmeye başladı, herkes daha çok bilgi almak için yaygara çıkarıyordu. Bishop hepsini görmezden geldi, gözleri bendeydi.

"Çünkü bence uzun vadede yönetimde bir Lattimer *veya* bir Westfall olmaması, Westfall için daha iyi olacak." Victoria'ya baktım ve içsel adaletini, doğru şeyi yapmaya çalışmak için gösterdiği kararlılığı düşündüm. Westfall'u yönetmeye Bishop'ın ya da benim olabileceğimden çok daha uygundu. "Herkesin yeni bir yol, takip edecek yeni bir yaşam biçimi bulması daha iyi." Gülümsediğimde Bishop'ın elini tuttum. "Ayrıca, Bishop'la zaten planlarımız var."

Bishop kaşlarını çatarak, "Öyle mi?" diye sordu ama gözlerindeki o ufak eğlence dansı yine alevlenmişti.

"Evet," dedim. "Var. Bir zamanlar çok uzun bir yürüyüş yapmamızdan bahsettiğini hatırlıyorum."

Erin, "Neden bahsediyorsun?" dedi ama ben bakışlarımı Bishop'tan çekmedim. "Anlamıyorum."

Ama Bishop anlıyordu. Gülümsedi, gözleri şafaktaki güneş gibi parlıyordu. Bana doğru yaklaşıp beni kollarına aldı. "Zor olacak Ivy," dedi. "Ayrıca da tehlikeli."

Omzumu silktim. "Westfall da öyle. Hayat da. Buna değecek." Yanaklarım gülümsememin genişliğinden ağrıyordu. Kollarımı Bishop'ın boynuna dolayıp sarıldım. Etrafımızda sesler hiddetleniyor, insanlar aynı anda bağırıyorlardı. Ama ben kendi neşemin sesinden, kendi seçimimin gücünden hiçbirini duymuyordum.

SONSÖZ

Dalgalar gökyüzüyle aynı renkteydi, fırtınalı bir mavi gri karışımı. Kıyıya vurduklarında imkânsız derecede yüksek bir şarıltı çıkarıp kumları çıplak ayaklarımıza doğru savuruyorlardı. Aylar boyunca süren, sadece kendi seslerimizle, tepemizdeki kuşlarla, ağaçların arasındaki rüzgârla ve botlarımızın altında kayan taşlarla bölünen göreceli sessizlikten sonra sesin muazzamlığı boğucuydu, göğsümde titreşiyordu. Şimdiden havadaki tuzun tadını alabiliyordum, burnumdaki yosun kokusu çok yoğundu. Sanki başka bir dünyada, daha önce bildiğim her şeyden farklı bir evrende gibiydim. Westfall ve bir zamanlar orada yaşamış olduğum hayat çok uzak geliyordu.

"Geldik," dedim. "Nihayet geldiğimize inanamıyorum."

Bishop cevap vermedi, gözleri uzaktaki ufuktaydı ve suyun genişliğini tarıyordu. Bu noktaya varana kadar geçirdiğimiz onca bitmek bilmez günden ve geceden sonra okyanusa varışımızı koşan ayaklar ve haykıran seslerle hayal etmiştim ama artık, şu anda, ikimiz de sakindik. Bu kadar saf bir gücün karşısında hayranlık içindeydik.

Başımı sahilin üzerindeki kayalıkları incelemek için çevirirken, "Sence Ash ve Caleb iyi mi?" diye sordum. Caleb'ın koyu renkli kafasını zar zor seçebiliyordum. Bana el salladı, ben de cevap olarak kolumu kaldırdım.

Bishop, "İyiler," dedi. "Merak etme."

Okyanus görüş alanımıza girdiğinde, Ash ile Caleb arkada kalmış, bize ilerlememiz için ısrar etmişlerdi. Caleb etraftaki alanı taraması gerektiğini söylemişti ama sadece bize biraz mahremiyet ve bu uzun yolculuğun sonunda yalnız olma fırsatı tanımak istediklerini biliyordum.

"Okyanusu mahvetmemişiz," dedim. Bu, Bishop'la dedesinin fotoğraf albümüne baktığımız gün konuştuğumuz şeyin gerçekleşeceği, buraya vardığımızda okyanusun kirlenmiş, mahvedilmiş veya tamamen kaybolmuş olması en büyük korkumdu. Savaştan sonra diğer insanların okyanusu görmüş olması bile korkumu hafifletmemişti. Kendi gözlerimle görmeye ihtiyacım vardı.

Bishop, "Evet," dediğinde sesindeki tebessümü, mutlak rahatlamayı duydum. "Mahvetmemişiz."

Ona, profiline, güçlü çenesinin koyu kirli sakallarla çevrelenen çizgisine baktım. Bishop artık bir oğlan değildi. Bu noktaya varana kadar geçen bir buçuk sene onu bir erkeğe dönüştürme işini tamamlamıştı, onu yontmuş ve bilemişti. O gün Westfall'da haklıydı, buraya varmak zor ve tehlikeli olmuştu. Doğa tekrar tekrar bize karşı gelmişti, açlık ve açıkta kalma daimi yandaşlarımız olmuştu. Bir kaya kayması neredeyse Ash'in ayağına mal olacaktı; tekrar ilerleyip bir zamanlar Güney Kaliforniya olan yere giden çölü geçmeye başlamak için üç ay Ash'in iyileşmesini beklemiştik. Ash hâlâ topallayarak yürüyordu ama yürüyordu.

İnsanlar da bizi tehdit etmişti. Hepimiz yol boyunca öldürmüştük ama asla zevkle değil. Her zaman eğer çok

kolay veya çok sık öldürürsek, artık olmaya dayanamayacağımız bir şeye dönüşeceğimize dair dışa vurulmayan bir farkındalık içindeydik.

Ama zorlukların yanında aynı miktarda nezaketle de karşılaşmıştık: Bizimle yemeğini paylaşan bir aileyle, kamplarında kalmamıza izin veren ufak bir grupla, ücra bir kulübede Ash'e eğri büğrü tahtadan koltuk değneği yapan yaşlı bir kadınla. Bütün sıkıntılara cevaben bir nimet gelmişti, bütün kayıplara karşılık bir şey kazanmıştık. Ben de Westfall'daki o gün haklıydım, çünkü vuran dalgalara baktığımda, bu yolculuğun her adıma değdiğini biliyordum. Bize içimizdeki kırık parçaları onarma, yaşadığımız kayıpları kabullenme ve yaptığımız imkânsız seçimler için kendimizi affetme zamanı tanımıştı. Şimdi de buradaydık, uçları köpüklerle kaplı dalgalar, çıplak ayak parmaklarımızı yalıyorlardı. Kendimize, birbirimize ve dünyaya ne kadar zarar verirsek verelim, hayatın hâlâ ihtimaller boyutuyla bizi şaşırtabileceğini hatırlatıyorlardı.

Bishop önceki düşüncemi tekrarlayarak, "Westfall'dan çok uzağız," dedi.

"Acaba nasıllar?" Artık Westfall'da bir hayat yaşamayı hayal etmem zordu. Uyurken başımın üzerindeki yıldızlara, arazide yürürken kaslarımda beliren ağrıya alışmıştım. Dünyanın seni tanımlamasına izin vermektense, kendi dünyanı tanımlamakla gelen özgürlüğe.

Bishop, "Eminim Victoria orayı yola koymuştur," deyince gülümsedim.

"Eğer biri bunu yapabilecekse bu da Victoria'dır," diye hemfikir oldum. Nihayetinde babalarımız öldükten sonra kış boyunca Westfall'da kalmış, yolculuğumuz için erzak toplamış ve yeni hükümeti kurma işlemine başlanmasına yardım etmiştik. Biz gitmeden önce siyasi programı olarak

planlanmış evlilikleri kaldırmaktan ve şehrin iki tarafının birbirine karışması vaadinden bahseden Victoria, oylamayla üç yıllık dönem boyunca başkan seçilmişti. Olan her şeyden sonra, insanları güvende tutmanın kişisel özgürlüğe mal olmaması gerektiğini söylemişti. Bunun yavaş gelişeceğini, iki taraf arasındaki güvenin hâlâ kurulmakta olduğunu biliyorduk ama Victoria her zamanki kadar pratik ve adildi, Westfall'u daha iyi bir yere dönüştürmek için sıkı çalışıyordu.

Tepemizden bir martı geçti ve bir patırtıyla kumlarda yakınımıza kondu. Kafasını eğdi ve koyu gözlerle beni inceledi. Hayal gücümün sınırlarının dışında asla görmeyeceğimi düşündüğüm uzun doğal hayat silsilesinin sadece sonuncusuydu bu.

Bishop'ın elini tuttum, nasırlı parmakları benimkilerle kenetlendi. Bunlar artık kendiminkiler kadar iyi tanıdığım ellerdi. Gündüzleri beni koruyan ve karanlıkta bana dokunan eller. Hayatımı emanet edebileceğim eller.

"İlk evlendiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Bana kim olmak istediğimi sormuştun."

Bishop gözlerini okyanustan çekti ve sabit, sevgi dolu bakışlarla bana baktı. "Evet," dedi. "Hatırlıyorum."

Bu soruyu ilk sorduğunda olduğum kızı düşündüm: Korkuyordum, kafam karışıktı, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir çocuğa âşık oluyordum ve ailemin bana zorla taktırdığı maskenin altında kim olduğumdan emin değildim. Hâlâ bazen korkuyordum ama artık kim olduğumu biliyordum. Acılar ve fedakârlıklar ile, neşe ve koşulsuz sevgi ile doğmuştum. Bir zamanlar olduğumdan daha güçlüydüm, tereddüt etmeden zor kararlar alabiliyordum ama sert değildim. Ellerim temiz değildi. Ama ruhum hafifti. Mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazla

seviyordum ve önemsediğim kişileri korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum. Burada hayatta kalabiliyordum ama aynı zamanda gerçekten yaşayabiliyordum da. Yemeğimiz için bir geyik öldürüp berrak mavi gökyüzünde yükselen tek bir kartalın güzelliğini takdir edebiliyordum. Bıçağımla bir yabancıyı uzaklaştırıp arkadaşlarımla beraber bir ateşin sıcaklığının etrafında kahkaha atabiliyordum. Bishop'ı kaybetme korkusuyla yaşayıp onu yine de tüm kalbimle sevebiliyordum.

"Olmak istediğim kişi bu," dedim. "Şu anda olduğum kız."

Bishop'ın gülümsemesi yavaş yavaş belirdi, dudakları bir kenarından ötekine doğru kıvrıldı. Gözleri parlıyordu. Bu sessiz anda, onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Nihayet, "Bu kızı seviyorum," dedi. "Her zaman sevdim." Boş elinin başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "O kız her zaman buradaydı."

Ben de ona gülümsedim, kelimeleri bana her zaman gerçek kimliğimi gören kişi olduğunu, kendim bile inanmakta zorlandığım zamanlarda bana her zaman inandığını hatırlatmıştı.

Onu öne doğru çekerek, "Hadi," dedim.

Gülerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Oraya," derken okyanusu gösterdim. Korkutucu, sınırsız ve güzeldi. Tıpkı seçtiğimiz bu hayat gibi. Birbirimize duyduğumuz aşk gibi.

Bishop'ın elini tuttum ve beraber dalgalara ilerledik.

TEŞEKKÜRLER

Yazmak yalnız bir iş ama birçok insanın kararlılığı, çalışması ve desteği olmasa bu kitap gerçek olamazdı. Editörüm Alycia Tornetta'ya her zaman kaçırdıklarımı gördüğü ve saçma ve nevrotik e-postalarıma katlandığı için çok teşekkürler. Rebecca Mancini'ye, Stacy Abrams'a, Meredith Johnson'a, Heather Riccio'ya, Debbie Suzuki'ye ve Entangled'daki herkese Ivy'ye benim kadar inandıkları ve onu benim kadar sevdikleri için teşekkürler. Ailemin sevgisi ve sabrı –Brian, Graham ve Quinn- bana yazacak özgüveni ve neşeyi sağlıyor. Hayatımızı siz olmadan hayal edemiyorum. En sevdiklerim sizsiniz. Holly, her zaman dinlediğin, cesaretlendirdiğin ve anladığın için teşekkürler. Herkes bu kadar harika bir en iyi arkadaşa sahip olamaz. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Meshelle, Trish ve Michelle, yorulmak bilmeyen destekçiler ve harika arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim. Ufak çetemize bayılıyorum. Diğer bütün aile üyelerim ve arkadaşlarım, sevginiz beni her gün besliyor. Teşekkür ederim. Bir de tabii ki, her türlü teşekkürler bölümü, şu anda yazarken bile bacaklarımı sıcak tutan kedim Larry'den bahsetmezsem eksik kalır.